Elizabeth George Speare

Elizabeth George Speare s-a născut pe 21 noiembrie 1908, în Melrose (statul Massachusetts). Cu toate că dintotdeauna şi-a dorit să scrie cărţi, ea a îmbrăţişat încă de timpuriu cariera de dascăl, s-a căsătorit şi s-a îngrijit de familia sa, astfel încât nu s-a putut consacra adevăratului ei vis decât mult mai târziu.

Vrăjitoarea de la Iazul Mierlei este cel de-al doilea roman al ei. Elizabeth George Speare a decedat în 1994.

Elizabeth George Speare
VRĂJITOAREA DE LA IAZUL MIERLEI
Traducere din limba engleză şi note de Mihaela Dobrescu
youngart
Redactor: Iulia Pomagă Tehnoredactor: Angela Ardeleanu Copertă: Alexandru Daş Ilustraţie copertă: Mircea Pop
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GEORGE SPEARE, ELIZABETH
Vrăjitoarea de la Iazul Mierlei / Elizabeth George Speare; trad. de Mihaela Dobrescu.
— Bucureşti: Youngart, 2015
ISBN 978 – 606 – 93849 – 6 – 1
I. Dobrescu, Mihaela (trad.)
821. III (73) – 93 – 34 = 135.1
Elizabeth George Speare
The Witch of Blackbird Pond
1958 by Elizabeth George Speare
1986 by Elizabeth George Speare

Această carte a fost publicată cu acordul Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company, prin intermediul

Agenţiei Literare Livia Stoia.

youngart, 2015, pentru prezenta ediţie, youngart este un imprint al Grupului Editorial Art.

Introducere în 1958 eram la liceu. Elvis îşi făcea armata în Germania, la Roma se instalase un papă nou, iar asupra noastră plutea o ameninţare înspăimântătoare, „războiul rece" împotriva Rusiei comuniste. Acestea erau preocupările mele prin 1958. N-am ştiut că Elizabeth George Speare publicase un roman intitulat *Vrăjitoarea de la Iazul Mierlei* (*The Witch of Blackbird Pond*), şi chiar îmi pare foarte rău, pentru că, mai mult ca sigur, dacă aş fi citit atunci povestea lui Kit Tyler, aş fi exclamat, cum au făcut-o între timp milioane de cititoare, „Cartea asta-i despre mine!"

În copilărie am fost mai singuratică, de felul meu; îmi plăcea să citesc, să-mi văd de treburile mele şi, cu toate că-mi doream să fiu asemenea celorlalţi, nu voiam să renunţ la personalitatea mea, şi aşa fragilă. Mi se părea că n-am nimic în comun cu personaje ca Nancy Drew cea fără de frică şi plină de viaţă, Nan Bobbsey cea blândă şi bună sau Sue Barton, fata drăguţă care se pregăteşte să devină asistentă medicală şi pe care toată lumea o îndrăgeşte.[1] însă Kit Tyler semăna cu mine, pentru că era o fată obişnuită, speriată şi singură, încăpăţânată, independentă şi un pic rebelă, care se străduia să înţeleagă o lume cu totul nouă şi să-şi găsească un rost în ea. Da, e limpede, era vorba despre mine.

În 1685, Kit Tyler părăseşte însorita insulă Barbados şi porneşte la drum având ca destinaţie oraşul puritan Wethersfield, din Connecticut, unde s-a stabilit familia

1 Eroine populare din seriile de romane pentru adolescente apărute în SUA, în special în prima jumătate a secolului XX, semnate de Carolyn Keene, Laura Lee Hope şi Helen Dore Boylston.

mătuşii sale. Acolo este frig, iar viaţa e grea şi plină de interdicţii. De-a lungul romanului, Kit dobândeşte învăţămintele de care eu însămi aveam nevoie în tinereţe: că este foarte important să fii tu însuţi, să te lupţi pentru lucrurile în care crezi, să ai grijă de cei care au nevoie de ajutor, să vezi frumuseţea din lucrurile care pot părea adesea banale, să-ţi faci prieteni, să participi la viaţa comunităţii şi să cunoşti valoarea muncii. Pe parcursul anului petrecut în Connecticut, Kit se maturizează, lasă deoparte furia şi îndărătnicia, ajungând să aprecieze ce a găsit acolo, fără să piardă nimic din ce a avut odinioară, astfel încât, în final, îşi va găsi o a doua casă.

Rudele lui Kit şi ceilalţi locuitori din Wethersfield sunt puritani, protestanţi englezi care au părăsit Anglia în căutarea libertăţii religioase, dar odată ajunşi în noua lor patrie au refuzat să acorde aceeaşi libertate şi altor credinţe. Speare a creat numeroase personaje care întruchipează forţa şi dăruirea puritanilor, dar nu s-a ferit să descrie superstiţiile, spiritul habotnic şi mărginit care s-a dezlănţuit violent la procesul vrăjitoarelor din Noua Anglie şi le-a adus necazuri lui Kit şi blândei Hannah Tupper, de religie quaker.

Din nefericire, n-am descoperit *Vrăjitoarea de la Iazul Mierlei* în 1958. Am citit-o când eram deja adult, în cadrul unui curs dedicat literaturii pentru copii, la douăzeci şi ceva de ani. Eram copil în anii ’50, dar am fost martoră la atmosfera de suspiciune, de teamă, la toată isteria anticomunistă. Când, în sfârşit, am citit cartea, am înţeles că aşa-numita vânătoare de vrăjitoare din anii ’50 se baza pe acelaşi gen de bigotism, de intoleranţă şi de bârfe răutăcioase care au stat la baza primelor procese ale vrăjitoarelor. Comisia Camerei Reprezentanţilor împotriva activităţilor antiamericane şi, mai târziu, senatorul Joseph McCarthy i-au acuzat pe numeroşi cetăţeni că sunt

comunişti sau simpatizanţi ai doctrinei comuniste. Cu toate că aceasta nu era scoasă în afara legii, persoanele suspectate au fost trecute pe o „listă neagră” şi nu au mai putut să se angajeze nicăieri. Multe vieţi au fost astfel distruse de-a lungul acelei perioade ruşinoase din istoria americană. Nu ştim ce părere avea Elizabeth Speare despre această „vânătoare de vrăjitoare”; nu cunoaştem decât ce a scris şi este limpede că *Vrăjitoarea de la Iazul Mierlei* este un manifest împotriva bigotismului şi a intoleranţei, în favoarea acceptării, a dreptăţii şi a respectului.

Am citit cartea când eram deja adult, dar pentru această prefaţă am vrut să aflu ce părere au avut despre personaj şi despre temele abordate femeile care au făcut cunoştinţă cu ea când erau foarte tinere. Se regăseau ele în Kit? Ce li s-a părut important sau de neuitat în această carte? Am cerut, aşadar, câteva păreri.

Unora dintre femei le-a plăcut foarte mult romanul pentru că a creat o frescă realistă a regiunii Noua Anglie din perioada colonială, dincolo de imaginile romanţate cu *Mayflower*[2], Pocahontas[3] şi prima sărbătoare a Recunoştinţei. Altele şi-au amintit că făcuseră o pasiune literară pentru Nat Eaton, marinarul irascibil şi un pic enervant.

Scriitoarea Cynthia Leitich Smith s-a identificat cu pasiunea lui Kit pentru cărţi şi curajul acesteia. Fiica mea a fost de părere că povestea de dragoste este fermecătoare, că procesul vrăjitoarei este captivant, iar valorile morale foarte asemănătoare cu ale sale, dar mi-a

---

2 Corabia care i-a adus pe „pelerinii“ puritani din Anglia în America de Nord în 1620.

3 Fiică a unui conducător de triburi amerindiene, născută la sfârşitul secolului al XVI-lea pe teritoriul actual al statului Virginia, a cărei viaţă a inspirat numeroase povestiri.

spus: „Pentru mine, cartea asta înseamnă în primul rând imaginea căsuţei pline cu ierburi, arome, o pisică şi oameni dragi”.

Multe alte femei au îndrăgit povestea pentru modelul pe care-l oferea cititorilor sătui de cărţi în care adolescentele erau „înfăţişate drept cochete cuminţi sau gâsculiţe care leşină degrabă”, ca s-o citez pe prietena mea, pastorul Robbie Cranch. Kit nu e nici gâsculiţă, nici cochetă. Chiar dacă se simte singură şi dezorientată, este curajoasă, plină de compasiune, hotărâtă şi puternică.

Nu numai eu semănăm cu personajul lui Kit. La fel şi Alyce din *The Midwife's Apprentice* (*Ucenica moaşei*). Şi Rodzina, Matilda Bône, Catherine şi oricare dintre fetele despre care am scris. Chiar m-am întrebat dacă nu cumva o parte din Kit Tyler, descoperită la douăzeci şi ceva de ani, nu mi-a rămas cumva undeva în minte, ieşind la suprafaţă după treizeci de ani, când m-am apucat de scris.

Atât Elizabeth Speare, cât şi eu am început să scriem din copilărie, dar, ocupate fiind apoi cu casă, copiii şi serviciul, niciuna dintre noi nu s-a încumetat la un roman până pe la cincizeci de ani. Primul meu roman a fost *Catherine, Called Birdy*, iar al lui Elizabeth Speare, *Calico Captive*, bazat pe un jurnal intim din 1807 care relata cei patru ani petrecuţi în captivitate la amerindieni de o fată pe nume Susanne Johnson şi familia sa. Speare a declarat că şi în a doua carte avea de gând să abordeze ceva similar, folosind de astă dată ca fundal regiunea în care locuia în Connecticut, însă nu a găsit nicio sursă de inspiraţie până când şi-a dat seama că undeva stăteau în aşteptare nişte oameni, dar nu în paginile unui jurnal, ci în mintea sa. În discursul ţinut cu ocazia decernării Medaliei Newbery, Speare a povestit că era vorba despre „o fată singură şi nesigură, o copilă care avea nevoie de prieteni, o bătrână înţeleaptă şi blândă şi doi tineri, unul timid şi

şovăielnic, altul încrezător în sine şi vesel”.

Vrăjitoarea de la Iazul Mierlei a primit Medalia Newbery în 1959, singura dată când titlul câştigător a fost ales în mod unanim după prima rundă de vot, conform editorului şi criticului literar Anita Silvey. Este o minunăţie de carte. Scriitura este limpede, atmosfera este vie şi convingătoare, personajele sunt bine construite şi pline de umanitate. Speare nu a scris decât patru romane pentru copii, pentru care i s-au decernat încă două Medalii Newbery şi o Menţiune Newbery. Dacă ar fi fost jucător de baseball, ar fi avut de departe cel mai mare scor din istoria sportului.

Elizabeth Speare nu e lipsită de contradicţii şi de ambiguităţi care o fac însă să pară la fel de reală ca noi, ceilalţi. Cu toate că a scris în America anilor ’50, într-o perioadă marcată de spiritul conservator şi conformist, ea a abordat subiecte precum bigotismul, bârfa, intoleranţa şi vina prin asociere. Deşi le-a predat copiilor la şcoala de duminică de la biserică şi a primit un premiu Newbery pentru o carte despre Iisus, ea a scris şi despre dezavantajele credinţei religioase. Deşi scriitoarei îi plăcea să stea acasă şi să se dedice familiei, acesta fiind principalul ei interes, Kit, personajul său, este o fată energică, hotărâtă şi sinceră care-şi urmează propria cale.

Elvis nu mai e printre noi, Papa s-a schimbat şi el, iar războiul rece s-a încheiat de mult. Elizabeth George

Speare a decedat în 1994, dar Kit Tyler nu va pieri atâta vreme cât fetele – cu firea lor obişnuită, curajoasă, plină de compasiune, sinceră şi independentă – vor dori să se regăsească într-o carte. Fie ca toate să-şi găsească locul, asemenea lui Kit Tyler.

KAKEN CUSHMAN[4]

---

4 Scriitoare americană (n. 1941), autoare a unor romane pentru adolescenţi premiate cu Menţiunea şi Medalia Newbery (Catherine,

Capitolul 1

A

Într-o dimineaţă de la jumătatea lui aprilie 1687, brigantina[5] *Delfinul* părăsi largul mării şi navigă iute prin estuar[6], către gurile largi ale fluviului Connecticut, până în portul Saybrook. Kit Tyler se afla pe teugă[7] încă de la răsăritul soarelui. Stând în picioare, aproape de parapet[8], privea cu nesaţ prima fâşie de uscat după cinci săptămâni de călătorie.

— Colonia Connecticut, se auzi o voce foarte aproape. Aţi bătut drum lung până aici.

Privi în sus, uimită şi măgulită. Deşi petrecuseră multă vreme pe mare, fiul căpitanului abia dacă îi adresase zece cuvinte. Urmărise adesea silueta lui subţire şi musculoasă, care se deplasa agil pe vergi şi pe catarge punând o mână peste cealaltă, îl văzuse aplecat deasupra unui colac de parâme, cu părul lui nisipiu, decolorat de soare. Nathaniel Eaton, ofiţer secund, dar căruia mama lui îi spunea

Nat. Acum, văzându-l atât de aproape, constată cu surprindere că, deşi nu i se păruse înalt, ea abia dacă-i ajungea la umăr.

— Cum vi se pare? o întrebă el.

Kit şovăi. Deşi nu voia să recunoască, prima imagine a Americii era o mare dezamăgire. Între conturul mohorât al ţărmului care înconjura portul cenuşiu şi amestecul

---

Called Birdy, 1994; The Midwife’s Apprentice, 1995 etc.).

5 Corabie cu pânze de dimensiuni mici, cu două catarge.

6 Este vorba despre estuarul Long Island, situat în nord-estul Statelor Unite ale Americii, între coasta statului Connecticut, la nord, şi insula Long Island (aparţinând statului New York), la sud, în care se varsă numeroase cursuri de apă printre care şi fluviul Connecticut.

7 Construcţie amenajată deasupra punţii unui vas, la prora, în care se află magazii sau, uneori, locuinţe ale echipajului.

8 Balustradă, apărătoare de la marginea punţii unui vas.

sclipitor de verde şi de alb care mărginea golful turcoaz din Barbados, de unde venea ea, era o diferenţă ca de la cer la pământ – ce meu, era de-a dreptul deprimant. Zidul din lut al fortificaţiei care dădea înspre fluviu era urât şi lipsit de orice ornament, iar casele din spate nu erau altceva decât nişte cutiuţe de lemn.

— Aici e Wethersfield? întrebă ea în loc de răspuns.

— A, nu, Wethersfield e ceva mai sus pe fluviu. Ăsta-i portul Saybrook. Aici locuim noi, familia Eaton. Ia uitaţi, atelierul naval al tatălui meu, chiar în spatele docului.

Nu desluşea decât un rând de case sărăcăcioase, oarecare, şi o pată de culoare mai deschisă unde se afla cheresteaua proaspătă. Zâmbea admirativ, dar numai dintr-un sentiment de uşurare. Locul acela întunecat nu era destinaţia ei, iar colonia din Wethersfield sigur avea să fie mai primitoare.

— Anul ăsta ne-am mişcat foarte bine şi-am ajuns repede, continuă Nat. N-a fost prea rea călătoria, nu-i aşa?

— O, nu, răspunse ea vioi. Totuşi, mă bucur că s-a terminat.

— Mda, aprobă el. Nici eu nu ştiu ce-mi place mai mult, când ridicăm ancora sau când ne-ntoarcem în port. Aţi mai fost pe vreo corabie până acum?

— Doar pe şalupele mici din insule. Numai cu ele am mers de când mă ştiu.

El dădu din cap.

— Acolo aţi învăţat să vă ţineţi echilibrul aşa.

Deci băgase de seamă! Spre mândria ei, se dovedise a fi un om al mării înnăscut. Cu siguranţă, nu-şi petrecuse călătoria gemând şi vomitând ca o parte dintre pasageri.

— Oricum, de vânt şi de sare nu vă e teamă. N-aţi prea stat sub punte.

— Pe cât posibil nu, râse ea.

Cum îşi închipuia că ar fi stat cineva de bunăvoie în

aerul ăla închis din cabină? Oare ar mai fi avut curajul să se îmbarce dacă ar fi ştiut, înainte să-şi rezerve locul, că zahărul şi melasa[9] din cală fuseseră plătite cu o încărcătură de cai de Connecticut şi că tot vântul din Oceanul Atlantic n-ar fi reuşit să mai alunge de pe corabie duhoarea aceea infernală?

— Asta m-a supărat cel mai mult când a fost furtună, adăugă ea. Am stat patru zile închisă acolo jos, cu hublourile acoperite.

— V-a fost frică?

— Rău de tot. Mai ales când corabia aproape s-a răsturnat şi a intrat apă prin uşa cabinei. Dar acum cred că n-aş fi ratat aşa ceva pentru nimic în lume. A fost cel mai palpitant lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Pe chipul lui se citea admiraţia, dar gândul îi era la corabie.

— Ehei, e zdravăn *Delfinul* nostru, spuse el. A trecut el prin altele încă şi mai grele.

Îmbrăţişă cu privirea contragabierul[10].

— Ce se întâmplă? întrebă Kit, când văzu că echipajul începe să forfotească.

Patru marinari vânjoşi, îmbrăcaţi în jachete albastre şi fulare în culori aprinse, se zoreau să învârtă barele cabestanului[11]. Căpitanul Eaton, îmbrăcat cu haina lui albastră de gală, le dădea ordine strigând de pe dunetă[12].

— Ne oprim aici?

— Avem pasageri de dus la mal, îi explică Nat. Şi ne

---

9 Lichid siropos provenit în urma extragerii zahărului din trestia de zahăr sau din sfeclă.

10 A treia velă pătrată începând de jos, susţinută de o verigă mobilă.

11 Mecanism folosit pentru ridicarea ancorei sau a greutăţilor la bordul unui vas.

12 Parte mai ridicată de la pupa unui vas, unde se află cabina căpitanului şi cea a ofiţerilor.

trebuie hrană şi apă pentru călătoria în sus pe fluviu. Dar am pierdut mareea şi vântul bate prea tare dinspre apus, aşa că nu putem s-ajungem până la mal. Aruncăm ancora şi luăm barca până acolo. Asta-nseamnă c-ar fi bine să scot vâslele.

Se îndepărtă legănându-se, cu mişcări suple şi sigure; pasul lui săltat se potrivea cu sclipirea veselă din ochi.

Kit se necăji când o văzu pe soţia căpitanului printre pasagerii care se pregăteau să coboare de pe corabie. Venise deja vremea să-şi ia adio de la doamna Eaton? între ele se crease o anumită legătură, dat fiind că erau singurele femei de la bord, iar doamna se dovedise amabilă şi bună. Surprinzând privirea lui Kit, aceasta străbătu grăbită puntea.

— Plecaţi, doamnă Eaton? o întrebă Kit cu tristeţe.

— Da, nu ţi-am spus că eu cobor la Saybrook? Nu fi tristă, copilă. Wethersfield nu-i aşa departe, ne mai întâlnim noi.

— Eu credeam că locuiţi aici, pe *Delfini*

— Numai iarna, când navigăm spre Indiile de Vest. Dar eu sunt din Saybrook şi primăvara tânjesc după casa şi după grădina mea. În plus, deşi nu i-aş spune asta niciodată soţului meu, verile sunt tare plicticoase, un du-te-vino în susul şi-n josul fluviului şi-atât. Eu stau acasă şi-mi văd de legume şi de roata de tors ca o gospodină cumsecade. Apoi, în noiembrie, când porneşte iar spre Barbados, sunt gata să plec cu el din nou. E frumoasă viaţa asta şi tare-i bine când mă-ntorc acasă primăvara.

Kit mai aruncă o privire înspre ţărmul lugubru. Nu distingea nimic care ar fi putut să stârnească vreo fărâmă de nerăbdare cuiva. Să fi fost pe-acolo vreo frumuseţe care de departe, din larg, rămânea ascunsă privirii? Se hotărî pe loc.

— Credeţi că s-ar mai găsi un loc în barcă şi pentru mine, să merg la ţărm cu dumneavoastră? o imploră ea. Ştiu că-i o prostie, dar America e-atât de aproape, pentru prima oară în viaţa mea – şi eu să nu pun piciorul acolo?!

— Ce copil eşti, Kit, zâmbi doamna Eaton. Uneori mi-e greu să cred că ai şaisprezece ani.

Vorbi cu soţul ei. Căpitanul se încruntă privind spre obrajii înroşiţi de vânt şi ochii strălucitori ai fetei, apoi consimţi, ridicând din umeri. Kit îşi strânse pe lângă ea fustele grele şi coborî pe scara de frânghie care se legăna, iar bărbaţii din barcă îşi împinseră binevoitori lucrurile unele într-altele ca să-i facă loc. În vreme ce barca se depărta de carena neagră a *Delfinului*, fata plutea de fericire.

Când barca se propti în stâlpii debarcaderului, Nat sări pe mal şi prinse parâma. O ajută pe mama sa, apoi întinse o mână sigură să o treacă pe Kit peste marginea bărcii.

Dintr-un salt, fata coborî şi puse piciorul în America. Rămase pe loc, respirând adânc aerul sărat, cu iz de peşte, şi căută din priviri pe cineva cu care să împărtăşească emoţia. Uitaseră toţi de ea. Pe chei, o mulţime de bărbaţi şi de băieţi îi împresuraseră zgomotos pe cei trei membri ai familiei Eaton, punându-i la curent cu ce se mai întâmplase în ultima vreme. Ceilalţi pasageri străbătuseră grăbiţi cheiul pentru a ajunge la drumul de pământ din capăt. Doar trei femei îmbrăcate sărăcăcios mai zăboveau lângă ea, şi pentru că abia îşi mai încăpea în piele, Kit zâmbi şi dădu să le vorbească, însă deodată se răzgândi, dezgustată de căutăturile lor ascuţite şi curioase. Parcă simţindu-se vinovată, duse mâna către buclele şatene în dezordine. Cum putea să arate! Fără mănuşi, cu capul descoperit, cu faţa aspră şi roşie după atâtea săptămâni de vânt sărat. Chiar şi aşa, era foarte nepoliticos din

partea lor să se holbeze la ea! îşi ridică gluga pelerinei stacojii şi se întoarse cu spatele. Stânjeneala – iată o senzaţie cu totul nouă pentru lût. Nimeni de pe insulă nu îndrăznise vreodată să se holbeze aşa la nepoata lui *sir* Francis Tyler.

Meii mult decât atât, America începuse să se comporte cam ciudat sub picioarele ei. După primul pas, cheiul se încovoie, iar fata fu cuprinsă de o ameţeală neobişnuită. Simţi cum o mână o prinde de cot chiar la timp.

— Copăcel! o preveni o voce. Aţi cam uitat cum e pe uscat.

Ochii albaştri ai lui Nat râdeau în jos, spre ea.

— Ai să vezi, o să-ţi treacă repede, o linişti doamna Eaton. Katherine, draga mea, îmi pare foarte rău. că te las să mergi mai departe singură. Eşti sigură că te aşteaptă mătuşa ta la Wethersfield? Am auzit că urcă la bord o femeie, cumătră Crufi, am s-o rog să aibă grijă de tine.

Îi strânse mâna iute lui Kit, apoi o porni din loc, iar Nat aruncă dintr-o mişcare cufărul mamei sale pe umăr şi o urmă pe drumeagul de pământ. Care dintre casele acelea caraghioase, ca nişte cutiuţe, o fi fost a lor? se întrebă lût.

Se întoarse şi-i privi pe marinari cum aşezau proviziile în barcă. Deja îi părea rău că părăsise atât de pripit corabia. Nu se simţea deloc binevenită acolo, pe debarcaderul friguros din Saybrook. Aşa că îi păru bine când, în sfârşit, căpitanul adună grupul de întoarcere şi urcă înapoi în barcă. Patru pasageri noi se îmbarcau în călătoria pe fluviu în sus: un bărbat îmbrăcat sărăcăcios, cu o înfăţişare severă, soţia sa şi fetiţa lor uscăţivă, care strângea în mână o jucărie de lemn, precum şi un tânăr înalt şi slab, cu chip palid, prelung, şi păr blond, care-i cădea pe umeri de sub pălăria neagră cu boruri largi. Căpitanul Eaton se aşează la locul său, la prora, fără să le

facă cunoştinţă. Bărbaţii îşi pregătiră vâslele. Atunci veni în fugă şi Nathaniel, care desfăcu parâma şi, în timp ce barca se depărta de debarcader, sări sprinten la locul său, lângă echipaj.

Se aflau la jumătatea distanţei dintre port şi corabie când fetiţa scoase un strigăt. Înainte să o poată opri cineva, se aruncă în genunchi şi se lăsă periculos peste marginea bărcii. Mama ei se aplecă de spate, o apucă de puloverul de lână şi o trase înapoi cu o smucitură, trântind-o jos cu o palmă usturătoare.

— Mami! Mi-a căzut păpuşa! se tângui fetiţa. Păpuşa pe care mi-a făcut-o bunicul!

Kit văzu cum păpuşica de lemn, cu braţele ţepene întinse în aer, plutea neajutorată încoace şi încolo la câţiva metri de ei.

— Să-ţi fie ruşine! o certă femeia. Cât a mai muncit bunicul la ea! Atâta ne-ai mai bâzâit că vrei păpuşă, şi poftim, cum o primeşti, cum o arunci!

— Am ridicat-o să vadă şi ea corabia! Te rog, mami, adu-mi-o-napoi! Te rog! N-o mai scap niciodată!

Jucăria se îndepărta de barcă din ce în ce mai mult, ca o bucată de lemn nefolositoare, dusă de curent. Nimeni nu se clinti, nimeni nu-i dădu nici cea mai mică atenţie. Kit nu se putu abţine.

— Întoarce-te, căpitane, ordonă ea pe negândite. Nu-i greu de scos din apă.

Însă căpitanul nici măcar nu întoarse capul. Kit nu era deloc obişnuită să nu fie băgată în seamă şi începu să se înfurie. O palmă cruntă reteză un geamăt slab al fetiţei, şi atunci tânăra răbufni. Fără să stea o clipă pe gânduri, trecu la fapte. Îşi azvârli dintr-o mişcare pantofii cu catarame, lăsă să-i alunece de pe umeri pelerina de lână şi se aruncă în apă.

Şocul resimţit la contactul cu apa rece o luă prin

surprindere şi mai-mai că o făcu să-şi piardă cunoştinţa. Când scoase capul din apă, aproape că nu mai putea să respire. Însă, după o clipă de ameţeală, văzu bucata de lemn legănându-se pe apă şi instinctiv se îndreptă spre ea cu mişcări viguroase, care-i puseră din nou sângele în mişcare. Ţinea deja păpuşa în mână când îşi dădu seama că se mai aruncase cineva în apă. Când întoarse capul, îl văzu pe Nathaniel lângă ea, bătând apa cu mişcări stângace. Nu se putu abţine şi o bufni râsul când îl lăsă în urmă, iar apoi, triumfătoare, ajunse prima la ambarcaţiune. Căpitanul se aplecă să o tragă peste marginea bărcii, iar Nathaniel se căţără cum putu în urma ei, fără ajutorul nimănui.

— Ce apă! gâfâi ea. Nici nu mi-a trecut prin cap că poate să fie aşa de rece!

Îşi dădu pe spate părul ud – avea obrajii în flăcări. Dar râsul îi pieri de pe buze când văzu feţele celor din barcă. O priveau cu toţii şocaţi, îngroziţi şi, fără nicio îndoială, mânioşi. Până şi chipul tânăr al lui Nathaniel era întunecat de furie.

— Nu eşti în toate minţile, şuieră femeia. Auzi tu, să sari aşa-n apă şi să-ţi strici toate hainele!

Kit dădu din cap.

— Mare scofală! Se usucă ele. Oricum, mai am o mulţime.

— Atunci poate-ar fi trebuit să vă gândiţi şi la alţii! se răsti Nat, storcând apa care-i şiroia din pantaloni. Eu n-am alte haine!

Ochii lui Kit îl fulgerară.

— Dar pe dumneata cine te-a pus să sari? N-aveai decât să stai în barcă.

— Fiţi sigură că nu săream, replică el, dacă-mi trecea prin cap că ştiţi să înotaţi.

Kit făcu ochii mari.

— Să înot? îl îngână ea dispreţuitor. Păi, bunicul m-a învăţat să înot de când am început să mă ţin pe picioare.

Ceilalţi o priviră bănuitori. Parcă i-ar fi crescut o coadă şi nişte aripioare acolo, sub ochii lor. Ce se întâmpla cu oamenii ăia? Se aşternu tăcerea, iar bărbaţii se opintiră med tare în vâsle. Un val de dezaprobare generală mai rece decât vânticelul de aprilie o învălui pe fată, care încă şiroia de apă. Îi trecu orice urmă de voie bună. Se făcuse de râs. Şi de câte ori nu-i spusese bunicul să cugete înainte să-şi iasă aşa din fire? Se făcu ghem sub pelerina stacojie şi-şi încleştă dinţii ca să nu-i clănţăne. Apa îi picura din părul încâlcit şi i se scurgea în dâre îngheţate pe gât. Privind cu îndrăzneală feţele neprietenoase, Kit îşi găsi o oarecare consolare. Tânărul cu pălăria neagră o privea serios, dar în acelaşi timp, fără să vrea, buzele îi tresăreau. În ochi i se citea un zâmbet atât de călduros şi de plin de simpatie, încât Kit simţi cum i se pune un nod în gât şi trebui să-şi ferească privirea. Apoi văzu cum copila, care-şi strângea tăcută la piept păpuşa udă, o privea pierdută de admiraţie.

Două ceasuri mai târziu, îmbrăcată în haine curate, din mătase verde, Kit îşi întindea la uscat rochia udă şi pelerina de lână pe scândurile încălzite de soare ale punţii când îi atrase atenţia pălăria neagră cu boruri largi. Ridicând ochii, îl văzu pe noul pasager îndreptându-se spre ea.

— Cu permisiunea dumneavoastră, spuse el cu o politeţe rece, scoţându-şi pălăria şi descoperindu-şi fruntea înaltă şi frumoasă. Aş dori să mă prezint. Mă numesc John Holbrook şi mă îndrept către Wethersfield, aceasta fiind, din câte înţeleg, şi destinaţia dumneavoastră.

Kit nu uitase că zâmbetul lui din barcă o făcuse să se simtă mai bine.

— Eu sunt Katherine Tyler, răspunse ea imediat.

Merg spre Wethersfield, unde am să locuiesc la mătuşa mea, doamna Wood.

— Aşadar, Matthew Wood este unchiul dumneavoastră? Este o persoană cunoscută în regiune.

— Da, dar nu l-am întâlnit niciodată, nici pe el, nici pe mătuşa mea. Nu ştiu prea multe despre ea, doar că-i sora mamei, c-au trăit amândouă în Anglia şi că era foarte frumoasă.

Tânărul păru surprins.

— Nu am cunoscut-o pe mătuşa dumneavoastră, spuse el politicos. Am venit pentru că simt că trebuie să vă cer scuze pentru felul în care ne-am purtat cu toţii cu dumneavoastră azi-dimineaţă. La urma urmei, aţi vrut să faceţi o faptă bună, să-i aduceţi copilei jucăria înapoi.

— A fost o mare prostie, îmi dau seama, recunoscu ea. Mereu fac prostii. Dar chiar şi aşa, tot nu înţeleg de ce s-a înfuriat aşa toată lumea.

El o privi cu seriozitate.

— Ne-aţi luat pe toţi prin surprindere, atâta tot. Eram convinşi că o să vă înecaţi acolo, sub ochii noştri. A fost uluitor să vedem că ştiţi să înotaţi.

— Dar dumneavoastră nu ştiţi să înotaţi?

Tânărul roşi.

— Deloc, nici măcar o mişcare, ca de altfel nimeni de pe corabia aceasta, cu siguranţă, cu excepţia lui Nat, care s-a născut pe apă. Unde anume, în Anglia, v-au învăţat oare aşa ceva?

— Nu în Anglia. M-am născut în Barbados.

— Barbados!

Se holbă la ea.

— Insula păgână din Indiile de Vest?

— Ce insulă păgână?! E la fel de civilizată ca Anglia, are un oraş faimos, străzi frumoase şi prăvălii. Bunicul

meu se număra printre primii stăpâni de plantaţie, avea un domeniu primit de la rege.

— Aşadar, nu sunteţi puritană?

— Puritană? Adică un „cap rotund”? Unul dintre trădătorii ăia care l-au ucis pe regele Charles?

În ochii cenuşiu-deschis ai tânărului se aprinse o scânteie de protest. Dădu să spună ceva, apoi se răzgândi şi o întrebă cu blândeţe:

— Veţi rămâne aici, în Connecticut?

Văzându-i privirea serioasă, Kit se simţi deodată stânjenită. Prea multe întrebări.

— Dar dumneavoastră locuiţi tot în Wethersfield? îi întoarse ea vorba.

Tânărul făcu semn din cap că nu.

— Eu locuiesc în Saybrook, dar merg la Wethersfield să studiez cu pastorul Bulkeley. Într-un an sper să fiu pregătit să primesc şi eu o biserică.

Un membru al clerului! Ar fi trebuit să-şi dea seama. Până şi zâmbetul lui avea ceva solemn. Chiar şi aşa, era surprinsă că buzele lui subţiri păreau să se amuze.

— Nu am nicio îndoială că veţi fi o surpriză pentru oamenii de treabă din Wethersfield. Oare ce impresie îşi vor face despre dumneavoastră?

lût tresări. Ghicise? N-ar fi avut cum să afle. Nu-şi dezvăluise secretul nici măcar soţiei căpitanului. N-apucă să-i ceară vreo lămurire, însă, căci îl zări pe Nat Eaton venind înspre ei. Hainele subţiri se uscaseră pe el, dar în locul expresiei prietenoase de dimineaţă, afişa un zâmbet rece şi batjocoritor care demonstra că nu uitase bălăceala de dinainte de prânz.

— M-a trimis tata să vă caut, domnişoară Tyler.

Din tonul lui, ai fi zis că era prima oară când i se adresa.

— Cum mama a coborât de pe corabie, tata crede de

cuviinţă să luaţi masa cu cumătră Cruff şi cu ai ei.

Kit strâmbă din nas.

— Of! exclamă ea, faţa aia acră parcă-mi sleieşte mâncarea.

Nat râse scurt.

— Ea ar zice că mai degrabă dumneavoastră i-o sleiţi, răspunse el. L-a tot bătut la cap pe tata că sunteţi vrăjitoare. Zice că femeile respectabile nu plutesc aşa pe apă.

— Cum îşi permite aşa ceva?! spumegă Kit, indignată atât de tonul lui, cât şi de cuvântul teribil pe care-l pronunţase fără să se sinchisească.

— Păi, n-aţi auzit de proba apei?

Nat o privi ironic.

— E o încercare care nu dă greş. Am văzut cu ochii mei. Vrăjitoarele adevărate plutesc întotdeauna. Femeile nevinovate se duc la fund ca bolovanii.

Era limpede că se răzbuna pentru umilinţa din dimineaţa aceea. Dar fata constată cu surprindere că John Holbrook nu părea deloc să se amuze. Chipul lui tânăr şi solemn luase un aer încă şi mai grav.

— Nu e nimic de râs aici, spuse el. Femeia vorbeşte serios, Nat?

Nat ridică din umeri.

— Era pornită rău, confirmă el. Dar a mai liniştit-o tata. El cunoaşte insula Barbados şi i-a explicat că acolo marea-i mereu caldă şi chiar şi persoanele cumsecade mai înoată uneori. Oricum, domnişoară Katherine, adăugă el cu o privire zeflemitoare, acum că sunteţi în Connecticut, vă sfătuiesc să uitaţi c-aţi ştiut vreodată să înotaţi.

— Nicio grijă, se cutremură Kit. Nu m-aş mai apropia de fluviul ăsta al vostru îngheţat pentru nimic în lume.

Îi făcuse să râdă pe amândoi, dar în pofida aerului ei nonşalant, Kit se simţea tulburată. Cu toată zeflemeaua,

era limpede că Nat o prevenise, şi-şi dădea seama că şi John Holbrook avusese aceeaşi intenţie. Era ceva ciudat cu ţara asta, America, ceva împărtăşit şi înţeles de toţi, în afară de ea. Se linişti un pic, dar nu de tot, când John spuse, într-unul dintre accesele lui surprinzătoare de umor blând:

— Mă voi aşeza lângă dumneavoastră la cină, dacă-mi permiteţi. Asta ca să mă asigur că nu i se sleieşte nimănui mâncarea.

Capitolul 2

Nouă zile – atât îi luase *Delfinului* să străbată cei nici şaptezeci de kilometri care despărţeau Saybrook de Wethersfield. Din clipa în care părăsiseră portul Saybrook, totul mersese anapoda, de parcă cineva ar fi aruncat o vrajă asupra corăbiei. Pe măsură ce se îngustase fluviul, vântul răcoros din larg rămăsese în urmă, apoi, până la apusul soarelui, se potolise de tot. Pânzele atârnau moi şi tăcute, iar *Delfinul* se legăna pe mijlocul fluviului cât să le vină rău tuturor. Într-una sau două seri, un vânticel trecător le umpluse inimile de speranţă şi împinsese corabia câţiva kilometri, apoi se potolise la loc. Dimineaţa, Kit nici nu-şi putea da seama dacă se mişcaseră din loc sau nu. Pădurea deasă şi desfrunzită care se întindea pe ambele maluri părea mereu aceeaşi, iar în faţă n-aveau altceva decât încă o cotitură care-i făcea parcă în ciudă.

— Dumneata cum poţi să suporţi aşa ceva? îl întrebă ea clocotind de mânie pe un marinar roşcat care profita de lipsa vântului şi aşternea un strat proaspăt de vopsea pe delfinul sculptat la prora. Nu bate niciodată vântul pe fluviul ăsta?

— Rar de tot, domniţă, răspunse el cu o neştirbită voie bună. Te obişnuieşti. Vara asta, meu mult o să stăm pe loc şi-o s-aşteptăm să sufle vântul, şi la dus şi la întors.

— Cât de des navigaţi în sus pe fluviu?

— O dată la câteva săptămâni. Facem un drum, să zicem, la Boston sau la New Orleans, umplem cala şi venim înapoi la Hartford.

Acum înţelegea de ce doamna Eaton prefera să rămână acasă în Saybrook.

— Mereu durează aşa de mult?

— Asta-i mult? replică marinarul, întinzându-se spre margine ca să ungă coada îndoită a delfinului. Păi, domniţă, să vedeţi, odată am făcut de-aci pân' la Hartford cât am făcut până-n Jamaica. Da' io n-am nicio grabă. *Delfinu*-i casa mea şi io-s mulţumit şi cu vânt şi fără.

Kit mai avea puţin şi exploda. De unde să mai găsească rezerve de răbdare, când ea abia reuşise să reziste câteva ceasuri? Şi cum să mai mănânce la aceeaşi masă cu cumătră Cruff şi soţul ei, care se ţinea după ea ca o umbră? N-auzise nicio vorbă bună de la ei. O ţineau întruna pe-a lor – pasămite, numai din cauza ei nu bătea vântul. În plus, ce poftă de mâncare să mai aibă când vedea că fantoma mică şi sfrijită de Prudence nici măcar n-avea voie să stea cu ei la masă, ci stătea în spatele mamei sale şi-şi mânca din picioare amărâta ei de porţie. O dată sau de două ori văzuse cum tatăl îi strecura pe furiş o bucăţică în plus din farfuria lui, dar, moale ca o cârpă cum era, n-avea cum să-i ia apărarea în faţa scorpiei de nevastă-sa.

Nu cunoscuse niciodată un copil mai lipsit de perspective decât Prudence, şi totuşi nu şi-o putea scoate din minte. În trupuşorul acela plăpând era o scânteie care nu se lăsa înăbuşită. Într-o după-amiază târzie, Kit o găsise pe fetiţă singură, lângă parapet, şi surprinzându-i privirea visătoare, plină de adoraţie, se apropiase de ea. Cum stăteau una lângă alta, un cocor se ridicase încet de pe mal, dând elegant din aripile mari, iar ele îi urmăriseră zborul, o dungă albă care se deplasa fără grabă pe

fundalul întunecat al copacilor. Copilei i se tăiase respiraţia; lăsase capul pe spate, iar faţa ei ascuţită se luminase de încântare. Dar în clipa aceea o chemare aspră venită dinspre bocaport o pusese pe fugă. Kit simţise o împunsătură de remuşcare amintindu-şi că de când urcaseră pe corabie nu mai zărise păpuşa de lemn. Nu cumva repezeala ei servise drept pretext pentru a-i răpi copilului singura lui jucărie?

Locuitorii aceştia din Noua Anglie nu uitau cu uşurinţă. Căpitanul Eaton o trata cu o prudenţă politicoasă. Nat era rece cu ea în continuare, absorbit de o lume întru totul bărbătească, făcută numai din catarge, pânze şi parâme. Având în vedere că nu era o corabie mare, felul în care reuşea să o ocolească dovedea o adevărată măiestrie. Rareori se nimerise să-i apară în cale, şi atunci îi aruncase un rânjet indiferent, iar ochii săi albaştri, batjocoritori, trecuseră mai departe.

„Ce m-aş face fără John Holbrook”, se gândi ea. „De pe toată corabia asta, parcă-i singurul pe care nu-l deranjează că exist. În plus, pe el nu-l supără toată întârzierea asta. Ba chiar cred că se bucură că stăm pe loc”.

Privi cu invidie spre locul unde stătea acesta, sprijinit de un perete despărţitor, cufundat în lectura unui volum maroniu de dimensiuni impresionante. Ce-o fi fost în cărţile alea? Stătea acolo ceasuri în şir, atât de concentrat încât uneori ajungea să mişte din buze fără să-şi dea seama, iar în obrajii palizi îi ardeau două pete roşii, ca şi cum un secret extraordinar l-ar fi îmbiat dintre pagini. Uneori uita cu totul de ora mesei. Abia când licăreau ultimele raze ale apusului şi umbrele puneau stăpânire pe ape, învăluindu-i cartea, ridica înciudat privirea şi-şi aducea aminte unde se afla.

Atunci Kit făcea în aşa fel încât ochii lui obosiţi de

citit să se oprească mai întâi şi mai întâi asupra siluetei ei înveşmântate în mătase de culori vesele. Atunci John zâmbea, potrivea meticulos semnul de carte, apoi se îndrepta către ea. În penumbra blândă, purtarea lui atât de ceremonioasă se transforma încet-încet în voioşia potrivită vârstei. Încetul cu încetul, Kit puse cap la cap detaliile unei poveşti pe care o găsi teribil de banală.

— Probabil că pentru un fiu de tăbăcar a fost o prostie să-şi imagineze c-ar putea ajunge vreodată la Harvard, îi spuse John. Până la şcoală făceam aproape zece kilometri, iar tata nu se putea lipsi de mine decât vreo lună pe an. Dar îşi dorea să-nvăţ carte. Nu-l supăra că ţineam lumânarea aprinsă seara.

— Adică toată ziua munceaţi, iar seara studiaţi? Şi a meritat?

— Sigur că da, răspunse el, surprins de întrebare. Mi-am pus în cap să merg la universitate. Am terminat toată materia la latină. *Morfologia* o ştiu aproape pe de rost.

— Dar până la urmă nu mergeţi la Harvard?

Dădu din cap că nu.

— Până astă-primăvară, am tot sperat să pot pune bani deoparte. Mă gândeam să pornesc pe jos, pe cărările din Connecticut, şi apoi să traversez Massachusetts. Ei bine, n-a dat Dumnezeu să strâng bani, dar acum El mi-a arătat altă cale. Pastorul Bulkeley din Wethersfield s-a învoit să mă ia pe lângă el să învăţ. Este un savant reputat şi nu doar ca medic, ci şi ca teolog. Nici la Harvard n-aş fi putut să găsesc vreun dascăl mai învăţat.

Discuţia aceea atât de deschisă despre bani o stânjenea pe Kit. Bunicul ei nu vorbea practic niciodată despre aşa ceva. Cât despre ea, abia dacă ţinuse vreo monedă în mână şi vreme de şaisprezece ani nu-şi pusese nici cea mai mică întrebare legată de lucrurile scumpe şi frumoase din jurul său. În ultimele luni însă, deşi începuse

să înţeleagă cât era de cumplit să trăieşti fără bani, i se părea ceva ruşinos să vorbeşti despre aşa ceva. În schimb, încercă să-i povestească despre copilăria ei, dar parcă vorbeau două limbi complet diferite. John părea de-a dreptul revoltat de felul în care copilărise ea pe insulă, liberă ca pasărea cerului într-o lume însorită. Palmierii verzi, oceanul cald cu ape turcoaz care se revărsau pe nisipul alb al plajelor, lucrurile acestea nu însemnau nimic pentru el. Cum adică, părinţii nu o puseseră deloc la treabă? tot insista el.

— Nici nu-mi amintesc de părinţii mei, îi spuse ea. Tata s-a născut acolo, pe insulă, şi a fost trimis la studii în Anglia. Acolo a întâlnit-o pe mama şi a adus-o cu el în Barbados. Nu le-a fost dat să trăiască mai mult de trei ani împreună. Amândoi s-au înecat într-o excursie în Antigua, iar bunicul şi cu mine am rămas singuri.

— Nu era nicio femeie să vă îngrijească?

— A, ba da, erau sclavele. Am avut o dădacă negresă. Dar n-am avut niciodată nevoie de altcineva în afară de bunicul. Era… N-am cuvinte să-l descriu pe bunicul.

În lumina asfinţitului, imaginea lui îi apăru dinainte parcă aievea: pometii eleganţi, cu piele fină, rozalie, peste care se aşternuseră anii, nasul subţire şi aristocratic, ochii pătrunzători, dar plini de dragoste. Vocea i se stinse.

— Cred că a fost cumplit să-l pierdeţi, spuse John blând. Mă bucur că aveţi o mătuşă pe care vă puteţi baza.

— E singura soră a mamei, zise Kit, când durerea se mai potoli. Bunicul îmi spunea că mama vorbea despre ea de dimineaţă până seara şi se prăpădea de dor. O cheamă Rachel şi era veselă şi fermecătoare. Se zice c-ar fi putut să aleagă orice bărbat din regimentul tatălui ei. Dar ea s-a îndrăgostit de un puritan şi a fugit în America fără binecuvântarea tatălui. Îi scria mamei, de la Wethersfield, iar mie mi-a scris câte o scrisoare în fiecare an.

— Se va bucura foarte mult să vă vadă.

— Am tot încercat să mi-o închipui pe mătuşa Rachel, spuse Kit căzând pe gânduri. Bunicul mi-a spus că mama era subţire şi destul de ştearsă, ca mine. Dar mătuşa Rachel era o frumuseţe. Presupun că are părul închis la culoare şi ochii la fel, cam ca mine. Dar cum are oare vocea? Mama-şi amintea că râdea tot timpul.

John Holbrook o privi cu seriozitate pe fata de lângă el.

— Asta era acum mulţi ani, îi aminti ei. Nu uitaţi că mătuşa dumneavoastră a plecat din Anglia de foarte mult timp.

Kit simţi din nou că în aer plutea o atenţionare pe care nu o putea desluşi. Cu fiecare zi de întârziere îi venea tot mai greu să scape de sentimentul acela de nesiguranţă.

În dimineaţa celei de-a şaptea zile, căpitanul Eaton folosi un procedeu curios pe care John Holbrook îl numea „mersul în susul fluviului”. Doi marinari într-o bărcuţă porniră înainte, luând cu ei o parâmă lungă legată de o ancoră mică. Vâsliră până când parâma se întinse cu totul, apoi aruncară ancora. Echipajul se alinie pe punte şi fiecare dintre cei zece bărbaţi voinici, dezbrăcaţi până la brâu, apucă de parâmă, mărşăluind în cadenţă de la un capăt al corăbiei la celălalt. Când primul bărbat ajungea la capăt, lăsa parâma din mână şi fugea la urma şirului să o apuce iarăşi. Cu mare trudă, aproape imperceptibil, *Delfinul* înainta pe fluviu centimetru cu centimetru. După o oră străbătură distanţa până la ancoră şi bărcuţa o luă din nou înainte. Iar şi iar, ceasuri în şir, marinarii se opintiră, mişcând corabia din loc numai prin forţa muşchilor încordaţi şi a respiraţiei întretăiate. Braţele şi umerii le şiroiau de sudoare.

Încetineala înfiorătoare cu care înaintau se dovedea chiar mai greu de îndurat decât statul pe loc. Kit se înfioră

şi-şi întoarse privirea de la trupurile care se mişcau ritmic. Soarele puternic de primăvară era nemilos. Umerii îi tresăreau nervos sub mătasea care i se lipise cleios de piele. Din cauza căldurii, duhoarea de cai se ridica din cală de parcă animalele ar fi fost încă acolo. În dimineaţa aceea, bucătarul nu se învoise să-i pună deoparte apă să se îmbăieze niţel. Când simţi că mai avea puţin şi ajungea la limita răbdării, auzi un pleosc! chiar în dreptul ei şi văzu că Nat şi încă doi tineri profitau de faptul că barca nu se întorsese încă şi se bălăceau în fluviu ca nişte marsuini.

Nat privi în sus şi-i surprinse privirea melancolică.

— Haideţi, nu vreţi în apă? o luă el peste picior.

— Păi, nu spuneai dumneata să nu mai fac niciodată aşa ceva? replică Kit pripit.

— Aveţi nevoie de-o scuză? Bine, strig după ajutor şi mă bag sub apă. N-o să puteţi să staţi acolo şi să vă uitaţi cum mă înec, nu?

— Oho, şi încă cum! râse Kit fără să vrea. Chiar aşa aş face.

— Atunci n-aveţi decât să staţi acolo şi să vă prăjiţi, răspunse Nat.

A

În vreme ce se îndrepta către scară, Kit îl privi cu un amestec de invidie şi de uşurare. Părea la fel de prietenos şi de destins ca în dimineaţa aceea petrecută în portul Saybrook.

Parcă pentru a-i dovedi că nu mai erau pe picior de război, în timp ce aşteptau următorul drum al bărcii, Nat veni până la ea.

— Pun pariu că v-aţi dori să nu fi plecat din Barbados, spuse el. V-am necăjit pe nedrept.

— Nici nu ştii dumneata ce te-am mai invidiat! exclamă ea. Să sari aşa în apă şi să scapi de pe corabia asta mizerabilă, chiar şi pentru o clipă!

Într-o fracţiune de secundă, ochii lui Nat se întunecară.

— Mizerabilă? *Delfinul V*.

— Bine, râse ea nervos, ştiu că frecaţi puntea toată ziua. Dar, vai! Mirosul ăla de grajd! N-o să-mi mai iasă din păr cât oi trăi!

Indignarea lui Nat răbufni cu dispreţ.

— Poate aveţi impresia c-ar mirosi mai frumos dacam avea cala plină cu corpuri omeneşti, din care jumate-ar putrezi în lanţuri până să-şi dea seama cineva c-au murit!

Kit dădu înapoi, atinsă şi de tonul lui furios, şi de cuvintele respingătoare.

— Despre ce vorbeşti? Oameni – jos, în cală?

— Daaa, presupun că acolo, în Barbados, n-aţi auzit de sclavi, nu?

— Bineînţeles c-am auzit. Avem – de fapt, aveam – mai mult de-o sută. Altfel cum să lucrezi o plantaţie?

— Aşa, şi cum v-aţi închipuit c-au ajuns acolo? V-aţi imaginat c-au venit din Africa fiecare-n cabina lui personală, aşa, ca a dumneavoastră?

Nu-şi pusese niciodată problema asta.

— Dar ce, voi n-aveţi sclavi în America?

— Ba da, spre ruşinea noastră! mai ales în sud, spre Virginia. Dar şi aici, în Noua Anglie, sunt o mulţime de oameni cumsecade, ca dumneavoastră, care-ar plăti o grămadă de bani pentru nişte sclavi negri fără să se-ntrebe nicio clipă cum au ajuns aici. Eheee, dacă s-ar fi învoit tata s-şducem o încărcătură de sclavi, una singură, la vară ne-am fi luat deja un ketch[13] nou. Da uite că noi, ăştia din familia Eaton, ne mândrim că *Delfinul* nostru duhneşte cinstit a cai!

Nat se-ndepărtă iarăşi. Ce uşor putea să se supere! Nu avusese nici cea mai mică intenţie să-i jignească

13 Vas mic, cu pânze, înzestrat cu catarge de dimensiuni diferite.

preţioasa corabie. De ce se comporta aşa, de ce întorcea totul împotriva ei? Mai aveau puţin şi s-ar fi împrietenit. Probabil că acum n-avea să-i mai vorbească până la încheierea călătoriei. Dar la urma urmei, de ce i-ar fi păsat ei de un bădăran de marinar cu pistrui pentru care era mai importantă o fâşie de pânză de corabie decât o rochie din brocart? Cel puţin, John Holbrook ştia să vorbească respectuos.

Dar nici John Holbrook nu era chiar întru totul de acord cu ea. Pe el, fata nu înceta să-l uimească. Cu o seară în urmă, de pildă, îi înşfăcase din mâini volumul pe care-l citea, îl deschisese la pagina cu semnul de carte şi, mijind curioasă ochii în lumina slabă, citise cu voce tare:

— „Avem a înţelege, în primul rând, că există o perioadă de timp anume lăsată de Dumnezeu în care Diavolul stăpâneşte peste lumea noastră păcătoasă şi, prin aceasta, plină de tristeţe.[14] Către sfârşitul acestei perioade, descinderea Diavolului dezlănţuit împotriva Lumii va aduce după sine mai multă obidă decât în toate vremurile de demult. În chinurile morţii, Diavolul se va dovedi încă şi mai Diavol decât a fost vreodată”… Doamne! strâmbă Kit din nas. Asta citiţi cât e ziua de lungă?

Ridică privirea şi văzu că John se holba la ea.

— Ştiţi să citiţi?! o întrebă el, la fel de uluit ca atunci când fata le arătase că ştie să înoate. Dar cum aţi învăţat să citiţi, dacă spuneţi că aţi crescut ca sălbaticii, numai hoinărind de colo-colo, fără să munciţi vreodată?

— Cititul vi se pare o muncă? Nici nu-mi amintesc cum am învăţat. Când era prea cald să mă joc afară, bunicul mă lua la el în bibliotecă, unde era umbră şi răcoare, şi-mi citea cu voce tare din cărţile lui, iar mai

14 Prima parte a acestui citat reprezintă o trimitere la un fragment din tratatul Despre vrăjitorie, publicat în 1692 de Cotton Mather, reputat pastor şi teolog al epocii, implicat în procesul vrăjitoarelor din Salem.

târziu stăteam lângă el şi citeam singură cât lucra la birou.

— Ce fel de cărţi? întrebă John neîncrezător.

— Păi, istorie, poezii şi piese de teatru.

— *Piese de teatrul*

— Da, piesele de teatru erau cele mai frumoase. Erau unele minunate, de Dryden, de Shakespeare şi de Otway.

— Bunicul dumneavoastră îi dădea voie unei fete să citească asemenea lucruri?

— Dar erau nişte piese superbe! N-aţi citit niciuna?

Obrajii palizi ai lui John se făcură roşii ca focul.

— Nu există asemenea cărţi în Saybrook. Poate la Boston. Dar cititul a fost lăsat pentru a ne ajuta să ne îndreptăm natura păcătoasă şi să ne umplem de sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu.

Kit se uită lung la el. Parcă-l vedea pe bunicul mângâind cu mâinile lui străbătute de vinişoare albastre copertele din piele – mai mult ca sigur că nu-şi îndrăgise atât de mult cărţile ca să-şi îndrepte natura păcătoasă. Îşi imagina cum i-ar fi licărit ochii la auzul unor asemenea cuvinte pompoase. Oricum, tonul de reproş al lui John Holbrook nu-i picase bine deloc. Simţea că John bătea în retragere, parcă stingherit de prietenia care se lega între ei. Caracterul lui atât de moralizator, care răzbătea de sub vocea şi înfăţişarea sa blândă, o iritase şi pe ea de meu multe ori. Îşi dădea seama că nu-i putea povesti despre cărţile pe care le îndrăgise, la fel cum nu-l putea face să-şi imagineze cum se legănau palmierii sub cerul albastru şi strălucitor.

Dimineaţa devreme, a doua zi, vântul începu să şuiere peste fluviu. *Delfinul* se trezi la viaţă, goni ultimii kilometri şi se propti în cheiul din Wethersfield. Malul învăluit în fâşii groase de ceţuri plutitoare nu prea se deosebea de pădurile nesfârşite pe care le tot văzuseră în ultima săptămână.

Marinarii se puseră pe rostogolit butoaiele uriaşe de melasă, pe care le stivuiră pe chei. Doi dintre ei coborâră peste parapet cele şapte cufere mici din piele în care se afla tot ce-i mai rămăsese lui Kit şi le aşezară unul lângă altul pe scândurile ude. Kit coborî pe scară şi păşi, pentru a doua oară, pe ţărmul străin care urma să-i devină casă.

Se simţi descurajată. Deci acesta era Wethersfield! O fâşie îngustă, nisipoasă, de ţărm, câţiva piloni împlântaţi în apă şi nişte scânduri montate grosolan în chip de platformă. Un şir de construcţii de lemn respingătoare se ivi din ceaţă, probabil nişte depozite, şi, dincolo de ele, un desiş verde de păduri şi de câmpuri. Nici vorbă de vreun oraş, nici măcar o casă, doar o mână de bărbaţi şi de băieţi, plus doi câini care lătrau, care veniseră în întâmpinarea corăbiei. Cu un sentiment vecin cu panica, Kit o privi pe cumătră Cruff cum coboară scara şi o ia înainte pe chei, urmată de soţul său. Atârnată de mâna mamei, Prudence se uită în urmă şi imploră din priviri când ajunseră în dreptul ei.

— Mami, îndrăzni ea timid, doamna cea drăguţă a coborât aici, la Wethersfield!

Kit îşi adună curajul:

— Da, Prudence, vorbi ea limpede, şi sper să te văd cât mai des.

Cumătră Crufi se opri în loc şi-i aruncă lui Kit o căutătură cruntă.

— Ia te rog să-mi laşi fata-n pace! se răsti ea. Străinii n-au ce căuta la noi în oraş, iar din astea ca tine, nici atât.

Şi spunând asta, o smuci de mână pe Prudence, care aproape-şi pierdu echilibrul, şi-o luă iute la picior pe drumul de pământ, pierzându-se în ceaţă.

Până şi John Holbrook părea absent când îşi luă rămas-bun. După o plecăciune ceremonioasă şi un salut politicos, dispăru repede în ceaţă, în căutarea noului său

profesor. Apoi Kit dădu cu ochii de căpitanul Eaton şi-şi dădu seama că sosise momentul adevărului.

— Trebuie să fie o încurcătură, începu căpitanul. Noi am dat de veste încă de ieri că ajungem în zori la Wethersfield. Am crezut că unchiul şi mătuşa dumneavoastră o să vă aştepte aici, oricât de devreme am ajunge.

Kit înghiţi în sec şi-şi adună curajul.

— Căpitane Eaton, spuse ea cu îndrăzneală, nu li se poate reproşa nimic unchiului şi mătuşii mele. Ştiţi… Ca să fiu sinceră, ei nici măcar nu ştiu că am venit.

Căpitanul îşi încleştă maxilarul.

— Mie mi-aţi dat de înţeles că ei v-au chemat aici.

Kit ridică mândră capul.

— Eu v-am spus că-şi doresc să ajung la ei, îl corectă ea. Doamna Wood este sora mamei mele. Bineînţeles că şi-ar dori să vin aici oricând.

— Bun, să zicem c-ar fi aşa, dar de unde ştiţi că mai sunt aici, în Connecticut?

— Ultima scrisoare de la mătuşa Rachel a venit abia acum şase luni.

Căpitanul se încruntă, vizibil iritat.

— Ştiţi foarte bine că nu v-aş fi luat niciodată la bord dac-aş fi ştiut cum stau lucrurile. Acum va trebui să aflu unde locuieşte unchiul şi să vă predau lui. Ţineţi cont, însă, că nu-mi asum nicio răspundere pentru venirea dumneavoastră.

Kit ridică fruntea încă şi mai sus.

— Sunt întru totul responsabilă de venirea mea aici, îl asigură ea cu un aer semeţ.

— Bine, atunci, răspunse încruntat căpitanul. Auzi, Nat, se întoarse el, vezi dacă poţi să iei vreo doi oameni să care bagajele astea.

Obrajii lui Kit se făcură purpurii. În ultimele nouă

zile, Nat avusese grijă să se afle mereu în altă parte – de ce trebuia să fie aşa aproape chiar în clipa aceea? Acum, orice urma să se întâmple, avea să fie şi el de faţă, cu ochii lui albaştri, ironici, şi cu zâmbetul lui nonşalant care o scotea din minţi. Şi dacă mătuşa Rachel – dar nu, nu era timp de îndoieli acum. Încerca să-şi ţină capiii sus, încrezătoare, să nu calce cu pantofii ei delicaţi, din piele moale şi subţire, în vreun şanţ scârbos sau în vreo băltoacă de noroi, şi la altceva nu se mai putea gândi.

Capitolul 3

Asemenea pantofilor săi eleganţi, moralul lui Kit se afunda şi mai rău la fiecare pas. Tot sperase că în spatele lizierei dese se ascundea de fapt oraşul. Dar pe măsură ce înaintau greoi pe drumul de pământ, mărginit de câmpuri întinse, pline de butuci, i se nărui şi ultima speranţă. Frumosul oraş Wethersfield pur şi simplu nu exista. Nu era decât o aşezare modestă, încă şi mai izolată şi mai mohorâtă decât Saybrook.

Un bărbat cu haină de piele şi nădragi până la genunchi îşi mâna vaca pe marginea drumului. Se opri să se holbeze la ei – până şi vaca părea uluită de privelişte. Căpitanul Eaton profită de acea întâlnire ca să afle încotro să o ia.

— Pe strada Principală, zise bărbatul, arătând cu băţul lui crestat. Casa lui Matthew Wood e a treia după casa comunală.

Halal stradă Principală ce mai aveau şi ei! Cât cărarea vacii! Pantofii lui Kit erau plini cu apă, iar volănaşele ude ale rochiei o plesneau peste glezne. În mod normal, şi-ar fi ţinut fustele ridicate când păşea peste iarba necosită, dar o apucase un fel de sfială, ceva cu totul nou pentru ea. De fiecare dată când punea piciorul în pământ, era conştientă de prezenţa tânărului care mergea cu paşi mari în urma ei, cărând fără nicio greutate câte un cufăr

pe fiecare umăr.

Îi mai veni niţel inima la loc când zări casa unchiului său. Cel puţin părea solidă şi respectabilă, pe lângă cocioabele văzute pe drum. Avea două caturi şi jumătate, proporţii bine gândite, armături de plumb la ferestre şi şindrile decolorate de vreme într-o nuanţă de gri-argintiu.

Căpitanul ridică inelul de fier cu care se bătea în uşă şi-l lăsă să cadă cu un zgomot surd, al cărui ecou parcă o lovi în stomac. Pentru o clipă, i se tăie respiraţia. Apoi uşa se deschise şi în prag apăru o femeie subţire, cu părul grizonant. Era limpede că era o servitoare, motiv pentru care Kit se enervă când îl văzu pe căpitan că-şi dă jos pălăria şi începe cu politeţurile.

— Am onoarea să mă adresez doamnei…?

Femeia nici nu-l auzi. Ochii ei se îndreptau deja către fata din spatele lui, în timp ce chipul i se făcuse dintr-odată alb ca varul. Se sprijini cu o mână de cadrul uşii.

— Margaret!

Fusese doar o şoaptă. O clipă, cele două femei se uitară lung una la alta. Apoi, Kit se dumiri ce se întâmplă.

— Nu, mătuşă Rachel! strigă ea. Nu te uita aşa! Sunt Kit! Sunt fiica lui Margaret.

— Kit? Vrei să spui că… Să fie oare Katherine Tyler? Mi s-a părut o clipă că… Oh, copilă dragă, e extraordinar!

Pe chipul ei palid se citi deodată atâta căldură şi atâta bucurie, încât pe Kit o cuprinse uimirea. Da, femeia aceea ciudată era chiar mătuşa Rachel, şi cândva, cu mult timp în urmă, trebuie să fi fost foarte frumoasă.

Căpitanul Eaton îşi drese glasul.

— Ei bine, spuse el, constat cu uşurare că lucrurile s-au terminat cu bine, până la urmă. Ce doriţi să fac cu bagajele, doamnă?

Abia atunci băgă de seamă Rachel Wood că în spate se aflau cei care purtau cuferele.

— Doamne, spuse ea cu respiraţia întretăiată, toate astea-s ale tale, copilă? Păi, ce să zic, aşezaţi-le aici şi-am să-l întreb pe soţul meu ce facem cu ele. Doriţi să luaţi micul dejun, domnule?

— Mulţumim, dar nu mai putem zăbovi. O zi bună, domnişoară. Am să-i spun soţiei că v-am aflus cu bine până aici.

— Îmi pare rău că v-am făcut probleme, spuse Kit cu sinceritate. Şi vă mulţumesc mult tuturor.

Doi dintre cei trei marinari deja porniseră la drum, dar Nat încă stătea lângă cufere şi se uita la ea. Când li se întâlniră privirile, între ei parcă străfulgeră ceva, o întrebare încărcată deodată cu regret. Dar înainte să-şi dea seama Kit, clipa trecu, iar în ochii tânărului apăru din nou sclipirea aceea ironică.

— Ţineţi minte, spuse el încet. Numai cele vinovate plutesc.

Apoi plecă şi el.

Din pragul casei lui Matthew Wood se intra într-un hol mic, din care pornea o scară îngustă şi abruptă. Kit mai trecu de o uşă şi păşi în bucătăria spaţioasă şi primitoare. Lemnele trosneau într-un şemineu care ocupa jumătate din încăpere, iar flăcările vii aruncau jocuri de lumini pe tencuiala crem de pe pereţi. Lemnul şlefuit şi vasele de cositor lustruite sclipeau.

— Matthew! Fetelor! exclamă mătuşa. S-a-ntâmplat ceva extraordinar! A venit Katherine Tyler, fiica lui Margaret, sora mea, tocmai din Barbados!

Trei persoane se uitau lung la ea dinspre masa făcută din scânduri simple de lemn. Apoi, un bărbat înalt şi slab se ridică de la locul său din capul mesei şi veni înspre ea.

— Bine ai venit, Katherine, spuse el pe un ton grav, cuprinzându-i mâinile cu degetele sale osoase.

Nici cel mai mic semn de bun-venit nu se putea citi

pe buzele sale subţiri şi severe sau în ochii întunecaţi, care o priveau aspru de sub sprâncenele groase şi încărunţite.

În spatele său, o fată ţâşni de la masă şi veni înspre ei.

— Verişoara ta, Judith, spuse mătuşa sa, iar Kit nu-şi putu ascunde bucuria.

Judith arăta exact aşa cum şi-o imaginase pe mătuşa sa, până în cele mai încântătoare detalii. Piele albă, netedă, ochi albaştri cu gene dese şi închise la culoare, păr negru căzând în bucle pe umeri, o bărbie mică şi perfectă, ridicată semeţ – fata asta ar fi putut fi idolul unui regiment întreg!

— Şi verişoara ta, Mercy.

Cea de-a doua fată se ridicase mai încet şi la început Kit nu băgă de seamă decât ochii săi, cei mai frumoşi pe care-i văzuse vreodată, cenuşii precum ploaia din largul mării, mari, limpezi şi luminoşi. Apoi, când Mercy păşi înspre ea, un umăr îi săltă, apoi coborî hidos şi Kit îşi dădu seama că fata se sprijinea în cârje.

— Ah, spuse Mercy cu o voce la fel de uluitoare ca ochii săi, ce grozav să te vedem după atâţia ani, Katherine!

— Poţi să-mi spui Kit, te rog?

Întrebarea părea venită din senin. Aşa îi spunea bunicul, Kit, şi ceva din zâmbetul lui Mercy o făcuse să-şi dorească dintr-odată să fie strigată din nou aşa.

— Ai luat micul dejun?

— Cred că nu. Nici nu m-am gândit la asta.

— Atunci, ai noroc că mâncăm târziu în dimineaţa asta, spuse mătuşa ei. Ia-i pelerina, Judith. Vino mai aproape de foc, draga mea, ai rochia udă.

În clipa în care Kit îşi dădu jos pelerina de lână, Judith exclamă:

— Doamne! Ai purtat o asemenea rochie *în călătoriei*

Mânată de dorinţa de a face o impresie bună, Kit îşi

alesese cu grijă rochia, dar acolo, în încăperea aceea modestă, părea mult prea elegantă. Celelalte trei femei purtau toate ceva gri, greu de zis ce, oricum, veşminte ţesute grosolan. Judith aşeză cu grijă pelerina pe o banchetă şi atinse mănuşa lui Kit.

— Ce broderie frumoasă, spuse ea pe un ton admirativ.

— Îţi plac astea? Îţi dau unele la fel, dacă vrei. Mai am câteva perechi în cufăr.

Judith o privi printre gene. Rachel Wood puse o cană şi o lingură de cositor pe o farfurie de lemn cioplită grosolan.

— Aşază-te aici, Katherine, să-ţi încălzeşti spatele la foc. Spune-ne cum de-ai ajuns tu până aici. A venit şi bunicul tău cu tine?

— Bunicul a murit acum patru luni, le explică Kit.

— O, biata de tine! Singură acolo, pe insulă! Şi-atunci cu cine ai venit?

— Am venit singură.

— Slavă Domnului! se minună mătuşa sa. Ei, ai ajuns cu bine. Uite, ia nişte turtă de mălai, draga mea. E proaspătă, de ieri, şi-avem şi unt făcut azi.

Spre surprinderea fetei, turta avea un gust delicios, însă nu mâncase niciodată ceva mai grunjos. Kit apucă însetată cana de cositor, apoi o lăsă jos imediat.

— Asta-i *apă*? întrebă ea politicos.

— Sigur că da, apă proaspătă de fântână, scoasă dis-de-dimineaţă.

Apă! La *micul de uni* Dar turta de mălai era bună şi reuşi să mai înghită o bucată, deşi avea gura uscată.

Rachel Wood nu-şi putea lua ochii de la chipul tânăr de partea cealaltă a mesei, iar lacrimile o podideau întruna.

— Îţi spun, semeni atât de mult cu ea, încât mi se taie

respiraţia. Dar totuşi ai şi ceva – ceva din tatăl tău. Dacă mă uit bine, îmi dau seama.

— Vă amintiţi de tata? se înflăcără Kit.

— Mi-l amintesc bine. Un tânăr chipeş şi drept ca bradul, n-am putut să-i reproşez nimic lui Margaret. Dar mi-a rupt inima s-o văd că pleacă atât de departe.

Însă Rachel ajunsese încă şi mai departe. Oare ce văzuse ea în bărbatul acela fioros, de-o făcuse să părăsească Anglia? Să fi fost înfăţişarea lui? Poate, pentru că avea un nas puternic, nobil şi o frunte înaltă. Dar era atât de înspăimântător!

Matthew Wood nu se mai aşezase la loc la masă lângă familia sa. Deşi nu scosese o vorbă, Kit simţea că o cerceta încruntat cu privirea şi că nu-i scăpa nimic. Bărbatul luă o haină de piele dintr-un cuier de pe perete şi-şi trase mânecile pe braţele lungi.

— Am să lucrez în fâneaţa de la miazăzi, îi spuse soţiei sale. Nu m-aşteptaţi înainte de apusul soarelui.

Când deschise uşa, însă, se opri şi se uită la ele.

— Ce sunt astea? întrebă el cu răceală.

— Oh, spuse Kit, sărind în picioare. Am uitat. Sunt cuferele mele.

— Ale tale? Şapte cufere? Ce poate să fie-n ele?

— Păi, hainele mele şi câteva dintre lucrurile bunicului.

— Şapte cufere de haine, din Barbados şi până aici, ca să vii în vizită?

Cuvintele reci, măsurate, se prăbuşiră ca nişte pietre în încăperea liniştită. Kit îşi simţea gâtul uscat şi tânjea după apa aceea din fântână. Ridică bărbia şi privi drept în ochii aceia iscoditori.

— N-am venit în vizită, domnule, răspunse ea. Am venit să locuiesc aici, cu dumneavoastră.

Rachel icni. Matthew Wood închise încet uşa şi se

întoarse către masă.

— Şi de ce nu ne-ai scris mai întâi?

Toată viaţa ei, când bunicul o întrebase ceva, se aşteptase la un răspuns sincer. Kit simţi că bărbatul sever în faţa căruia se afla – atât de diferit de bunicul său – aprecia la fel de mult sinceritatea. Dintr-un respect instinctiv, îi oferi singurul răspuns cinstit pe care i-l putea da.

— Pentru că n-am îndrăznit, spuse ea. Mi-a fost teamă că-mi veţi spune să nu vin, şi n-aveam încotro.

Rachel se aplecă şi-i puse mâna pe braţ.

— Nu te-am fi refuzat, dacă erai la ananghie, spuse unchiul ei. Dar asemenea lucruri nu se fac fără chibzuială.

— Matthew, protestă timid Rachel, ce să mai chibzuim? Fata numai pe noi ne mai are. Hai să vorbim mai târziu despre asta. Acum Katherine e obosită, iar tu ai de muncă şi-ai zăbovit şi-aşa destul.

Matthew Wood îşi trase un scaun şi se aşeză greoi.

— Munca o să med aştepte, spuse el. Mai bine ne lămurim chiar acum cum stau lucrurile. Cum ai ajuns să porneşti singură pe mare?

— Era o corabie-n port şi am auzit că-i din Connecticut. Trebuia să vă fi scris, ştiu, dar următorul vas putea să vină abia peste câteva luni. Aşa că, în loc să vă scriu, m-am hotărât să vin aici.

— Vrei să spui că te-ai hotărât aşa, la repezeală, să pleci din casa ta şi să traversezi jumătate de lume pe-o corabie?

— Nu, n-a fost chiar la repezeală. Ştiţi, nu mai aveam din ce casă să plec.

— Dar averea bunicului tău? întotdeauna am crezut că era un om înstărit.

— Presupun c-a fost înstărit, cândva, da. Dar nu mai era de ceva vreme. Cred că de mult nu mai reuşea să aibă

grijă de treburile plantaţiei, dar nimeni nu şi-a dat seama. A cam lăsat lucrurile în seama vechilului, un bărbat pe nume Bryant. Iarna trecută, Bryant a vândut toată recolta şi-apoi a dispărut. Probabil c-a plecat spre Anglia, pe corabia negustorilor. Bunicului nu i-a venit să creadă. De-atunci, s-a simţit tot mai rău. Ceilalţi proprietari de plantaţie erau prieteni cu el. Nimeni nu i-a cerut nimic, dar după ce-a murit, de peste tot mai aflam de câte o datorie de plătit.

— Şi le-ai plătit?

— Da, până la ultimul bănuţ. A trebuit să vând toate terenurile, casă, sclavii şi toată mobila adusă din Anglia. N-a mai rămas nimic, nici măcar pentru călătoria încoace. Ca să-mi plătesc drumul, a trebuit să-mi vând negresa care mă slujea.

— Hm!

Cu o singură silabă, Matthew desfiinţă tot sacrificiul făcut prin despărţirea – aproape la fel de dureroasă ca pierderea bunicului – de micuţa sclavă africană care-o urmase ca o umbră peste tot vreme de doisprezece ani. Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Kit întâlni privirea lui Mercy şi compătimirea tăcută din ochii ei o ajută să-şi mai vină în fire. Apoi, mătuşa sa veni şi o luă pe după umeri.

— Biata Katherine! Trebuie să fi fost îngrozitor. Ai făcut foarte bine că ai venit la noi. Matthew, aşa-i c-a avut dreptate?

— Da, încuviinţă cu asprime soţul său. Presupun c-a avut dreptate, din moment ce suntem singurele ei rude. Aduc bagajele înăuntru.

În pragul uşii, se întoarse din nou.

— Bunicul tău era un om al regelui, nu?

— Era regalist, domnule. Aici, în America, nu sunteţi tot supuşii regelui James?

Matthew Wood părăsi încăperea fără să răspundă. Se

întoarse de şapte ori, aplecându-se, înalt cum era, să poată trece prin cadrul uşii, şi lăsă jos pe rând cele şapte cufere mici; nu spunea nimic, dar se vedea că nu-i pica bine deloc situaţia. La sfârşit, o parte a încăperii se umpluse cu bagaje.

— Oare unde să le punem? întrebă cu glas tremurător mătuşa.

— Le găsesc eu un loc în pod, spuse soţul ei. Şapte cufere! Până diseară, tot oraşul numai despre asta o să vorbească!

Capitolul 4

După ce uşa grea se închise în urma lui, norii începură să se mai risipească din încăpere. Emoţionată, Rachel se îndreptă spre masă şi înveli ce mai rămăsese din turta de mălai într-un ştergar curat.

— Mai întâi trebuie să-i duc bucata asta doamnei Brown, văduva. E încă prea slăbită să-şi poarte singură de grijă. Iartă-mă că te las, Katherine, dar mă-ntorc repede.

— Repede, o îngână Judith cu amărăciune, în vreme ce mama sa se pierdea grăbită în ceaţa dimineţii. Adică imediat ce-i face focul, îi fierbe terciul şi-i primeneşte toată casa. Şi-aici, acasă, o aşteaptă o zi-ntreagă de muncă, dacă nu mai mult.

— Ei, Judith, o dojeni Mercy cu blândeţe, păi, ce-ai vrea să facă? Aşa ne-nvaţă Scriptura, s-avem grijă de sărmani şi de văduve, doar ştii şi tu.

— Nicio Scriptură nu zice că mama trebuie să aibă de grijă de toate, îi replică Judith. Se consumă pentru tot felul de oameni ca doamna Brown, dar acum, pe cinstitelea, Mercy, dacă ar fi mama bolnavă, câţi dintre ei ar ridica un deget s-o ajute?

— Ba sunt sigură c-ar face-o, spuse imediat Mercy. În plus, nu despre asta-i vorba. Frumoasă impresie despre noi o să mai aibă Kit, Judith. Oricum, mai bine ne-am apuca de

treabă.

Judith nu se clinti. Se uită din nou la cuferele înşirate pe jos.

— Vrei să spui că fiecare cufăr e plin cu rochii ca asta de pe tine?

— Păi, da, rochii, jupoane, papuci, din astea. Şi voi aveţi lucruri din astea, nu?

Râsul lui Mercy răsună ca un clinchet de argint.

— Cum s-avem aşa ceva?! Nici nu putem să ne-nchipuim!

— Ba eu pot, spuse Judith. Le-am văzut pe doamnele din Hartford. Kit, când ai de gând să le deschizi?

— Şi-acum, dacă vrei, spuse Kit cu bunăvoinţă.

Mercy rămase ca trăsnită.

— Judith, ce-o să zică despre noi verişoara noastră? Şi-n plus, avem atâta treabă de făcut!

— Eeei, Mercy! Da când n-avem noi treabă?

— Ştiu eu… se codi Mercy. Tata spune că lui Dumnezeu nu-i place trândăveala. Dar totuşi, Dumnezeu nu ne trimite câte-o verişoară nouă-n fiecare zi. Poate ne iartă dacă ne bucurăm şi noi un pic…

— Ooo, hai, Kit, arată-ni-le acum! o îndemnă Judith, profitând de nesiguranţa surorii sale.

Kit atâta aştepta. După primul capac deschis, orice reţinere se topi. Kit nu cunoscuse prea multe fete de vârsta ei. Se molipsi şi ea de entuziasmul pe care-l citea pe cele două chipuri aflate atât de aproape. Uimitor, totuşi – o mână de haine să provoace atâta încântare! Pe Kit o cuprinse un val de generozitate, o senzaţie nouă, care o făcea să se simtă foarte bine.

— Ia te uită! exclamă Judith, scoţând din cufăr o rochie superbă din mătase străvezie. Mâneci cu cinci fante! Pastorul nostru ne-a zis la predică că n-avem voie fante, iar tata nu ne lasă să ne facem nici măcar una! Şi-

atâtea panglici şi funde! Kit, oooh, un jupon de satin roşu, ce minunăţie!

— Uite şi mănuşile, zise Kit deschizând o cutie. Poftim o pereche ca a mea, Judith, şi una pentru tine, Mercy. *Vă rog*, trebuie să le primiţi.

Judith îşi pusese mănuşile înainte să-şi termine Kit propoziţia, şi stătea cu braţele subţiri întinse, pierdută în admiraţie. Mercy îşi mângâie timid mănuşile cu un deget şi le puse frumos deoparte. Apoi Judith se năpusti asupra rochiilor.

— Încearc-o, o invită Kit, văzând că Judith nu-şi mai putea lua ochii de la o rochie din ţesătură groasă de mătase strălucitoare, de culoarea albastru-păun.

Judith atât aştepta. Fără pic de sfială, îşi lăsă fusta făcută în casă să alunece pe podea şi-şi trase pe cap poalele lucitoare ale rochiei.

— Îţi vine perfect! exclamă Kit. Îţi face ochii aproape verzi!

Judith străbătu podeaua pe vârfuri şi se strădui să se vadă într-o oglinjoară înceţoşată care atârna deasupra unui cufăr. Într-adevăr, în rochia aceea viu colorată, frumuseţea lui Judith îţi tăia pur şi simplu respiraţia, iar fata ştia asta şi fără oglindă.

— Oh, dacă m-ar vedea William îmbrăcată aşa! şopti ea, nebăgând în seamă protestele îngrijorate ale lui Mercy.

Kit râse încântată.

— Ei, atunci a ta să fie, Judith. Îţi vine ca turnată. Să ştii că mai are şi-o bonetă micuţă cu nişte panglici asortate. Pe unde-oi fi pus-o? A, uite-o. Bun, acum, care i se potriveşte lui Mercy?

— Doamne, dar ce să fac eu cu aşa ceva? râse Mercy. Eu nu merg la Adunare aproape niciodată.

Kit şovăi, întristându-se. Dar Judith pusese ochii pe un veşmânt din lână de culoarea albastru-deschis pe care îl

ridică repede.

— Asta-i numai bun pentru Mercy! exclamă ea.

Kit despături şalul englezesc delicat şi-l aşeză pe umerii lui Mercy.

— Oh, Kit, ce frumuseţe! N-am mai văzut ceva aşa de moale! Ca blăniţa de pisică.

Pe chipul lui Mercy se dădea o luptă: îi plăcea, dar nu era de acord.

— Nu pot să primesc ceva aşa de frumos.

Judith se întorsese la oglindă.

— Staţi să vedeţi cum mă duc eu duminică la Adunare îmbrăcată aşa, ciripi ea. Ştiu pe câţiva care n-o s-audă o boabă din predică!

— Fetelor! Ce se…?

Rachel Wood se întorsese pe neauzite şi o privea ţintă pe fiica sa îmbrăcată în rochia albastru-păun, cu un amestec de teamă şi de jind.

— Mamă, ia uite ce-am primit de la Kit! exclamă Judith.

— Văd, bolborosi mama sa. Judith, arăţi… Aproape să nu te recunosc!

— Ba ar trebui s-o recunoaşteţi, mătuşă Rachel, vorbi Kit cu îndrăzneală. Pentru că probabil exact aşa aţi arătat şi dumneavoastră. Ştiu, pentru că bunicul mi-a povestit cât eraţi de frumoasă.

Cele două fete aruncară priviri uluite înspre mama lor. Rachel părea complet năucită.

— Aveam şi eu o rochie de culoarea asta pe vremuri, spuse ea încet.

Kit se repezi la cufăr.

— Încercaţi asta, mătuşă Rachel, căută ea s-o convingă. Vedeţi? Se leagă sub bărbie, aşa. O, vă stă minunat! Uitaţi-vă!

Rachel se feri de oglindă, îmbujorată toată de jenă.

Boneta mică, plină de panglici, o întinerise într-o clipă. Văzându-i ochii strălucitori şi zâmbetul înfiorat, fetelor nu le venea să creadă.

— O, mama! Asta să porţi duminică, da? Promiţi? Obrajii lui Rachel păliră însă brusc. Uşa se deschise pe neaşteptate şi în încăpere năvăli un curent rece. Matthew Wood stătea în prag şi, de la înălţimea lui impresionantă, măsura din priviri camera în dezordine, rochiile aruncate pe scaune şi pe banchete şi chipurile vinovate ale femeilor.

— Ce-nseamnă toate astea? întrebă el.

— Fetele se uitau la Katherine cum despachetează, explică Rachel neajutorată. Cum de te-ai întors aşa de devreme, Matthew?

— Nu poate omul să se-ntoarcă după o coadă de topor fără să-şi găsească toată casa întoarsă pe dos?

— Cred că ne-am cam lăsat duse de val.

Degetele lui Rachel se chinuiau să desfacă şireturile bonetei.

Judith nu se lăsă intimidată cu una, cu două.

— Ia uite, tată, încercă ea, Kit mi-a dat rochia asta. Ai mai văzut vreodată ceva atât de frumos?

— Dă-i-o-napoi imediat!

— Tată, nu! N-am avut niciodată…

— Fă ce-ţi spun! tună el.

— Unchiule Matthew, interveni Kit. N-aţi înţeles. Vreau să-i dăruiesc rochia asta.

Unchiul său o privi cu dispreţ.

— În familia mea, nimeni n-are nevoie de zorzoane din astea, spuse el cu răceală. Şi nici nu stăm cu mâna-ntinsă la pomana altora ca să ne-mbrăcăm.

— Dar sunt cadouri, strigă Kit, cu lacrimi de durere şi de furie în ochi. Toată lumea aduce…

— Taci din gură, fetiţo! Un lucru trebuie să-nţelegi de la bun început. Aici o să fie casa ta, că alta n-ai, dar ai să te

dai după obiceiurile noastre şi n-ai să mai tulburi munca din gospodărie, nici n-ai să le mai suceşti minţile fetelor cu nimicurile tale. Acum, hai, închide-ţi cuferele şi lasă fetele să se apuce de treabă. Rachel, dă-ţi jos prostia aia de pe cap!

— Chiar şi mănuşile, tată? se revoltă Judith din nou. Toată lumea are mănuşi la Adunare.

— Tot, tot, tot. Nimeni din familia mea nu iese-n lume în haine din astea necuviincioase.

Mercy nu scoase o vorbă, dar în timp ce împăturea şalul albastru şi-l aşeza încet pe capacul cufărului, Rachel îşi făcu şi ea curaj să protesteze.

— Te rog, las-o pe Mercy să-şi păstreze şalul, îl imploră ea. Nu-i deloc bătător la ochi şi-o s-o ferească de curent când stă lângă şemineu.

Privirea lui Matthew trecu de la şal la ochii liniştiţi ai fiicei sale şi, aproape imperceptibil, se mai destinse puţin. Deci avea şi bărbatul acela aspru o slăbiciune!

— Bine, Mercy poate să păstreze şalul. Îţi mulţumesc.

Cuvintele amare fusese rostite cu greu, în ultima clipă.

Fără urma aceea de bunăvoinţă, mânia lui Kit ar fi răbufnit şi ar fi făcut o scenă care i-ar fi distrus orice şansă, încă din prima dimineaţă. Fără să vrea, simţi un fel de respect care-o făcu să-şi ţină gura şi se apucă să împăturească şi să pună la loc teancurile de haine.

Lacrimile lui Judith dispărură şi ele în faldurile rochiei albastre împăturite. Uşa se închise din nou şi în încăpere se lăsă tăcerea.

— Ei, asta-i numai vina mea, suspină Rachel. Voi n-aveţi nicio vină, fetelor, însă la vârsta mea… Şi cu masa nestrânsă după micul dejun…

Kit se uită curioasă înspre masă.

— Păi, asta nu-i treaba servitorilor? întrebă ea.

— Noi n-avem servitori, răspunse încet mătuşa sa.

Kit rămase fără cuvinte, uimită şi mâhnită.

— Pot să vă ajut şi eu la treabă, se oferi ea într-un sfârşit, dându-şi seama în acelaşi timp că vorbise ca un copil prea zelos.

— În rochia asta?! protestă Judith.

— Găsesc eu ceva. Uite, stamba asta-i bună, nu?

— Pentru *lucraţi*

Dezamăgirea o făcea pe Judith să vorbească repezit.

— Altceva n-am, replică Kit. Dă-mi ceva de-al tău, atunci.

Obrajii lui Judith se împurpurară.

— Mă rog, atunci poartă ce ai. Poţi s-o ajuţi pe Mercy la scărmănat lâna. La asta n-ai cum să te murdăreşti.

Nu trecu mult şi Kit regretă că se oferise să le ajute. Petrecu patru ceasuri cumplite aşezată pe bancheta de lemn, încercând să deprindă delicatul meşteşug al scărmănatului. Mercy îi arătă cum se făcea cu ajutorul a două scândurele subţiri, acoperite cu fâşii de piele, în care erau înfipţi nişte dinţi de fier îndoiţi. Lua un smoc dintr-o grămadă mare de lână albastră nedărăcită, îl prindea de dinţii de fier de pe scândură, apoi îl pieptăna cu cealaltă scândură până când toate fibrele erau netede şi întinse.

— Nu-i aşa că-i o culoare frumoasă? întrebă ea. Mama i-a promis lui Judith că dacă ajută şi ea la tunsul oilor anul ăsta, am putea să cumpărăm nişte indigo din Indiile de Vest. Lui Judith nu-i place deloc să umble cu lâna unsuroasă şi s-o spele, dar o să-i placă ţesătura albastră.

Dintr-o singură mişcare, smulse lâna dintre dinţii de fier şi făcu din ea un ghem pufos.

Părea atât de uşor, dar în clipa în care Kit apucă daracul, îşi dădu seama cât de pricepută era de fapt Mercy. Erau greu de manevrat. Lâna se umfla, i se lipea de degete şi făcea ghemotoace. O bănuia pe Judith că alesese

corvoada aceea înadins.

— Hai că-ncepi să te pricepi, se bucură Mercy când câteva ghemuleţe care arătau ca vai de ele ajunseră în sfârşit în coş.

Kit aruncă o privire către grămada uriaşă de lână.

— Şi trebuie să termini toată lâna asta singură?

— A, mă mai ajută şi ceilalţi, uneori. Dar, sigur, sunt atâtea alte lucruri pe care eu n-am cum să le fac. Dac-ai şti ce mă bucur că eşti aici şi m-ajuţi! E-o minune ce repede merge treaba când ai pe cineva cu care să mai schimbi o vorbă.

Repede! Atâtea ceasuri, şi parcă nici nu se atinseseră de grămada de lână. Dar Mercy părea sinceră. Cât de plictisitor trebuie să fi fost pentru ea să lucreze acolo zi de zi. Lui Kit i se făcu ruşine că-şi pierduse răbdarea. Deodată, zâmbetul prietenos al lui Mercy o încurajă să pună întrebarea care-o chinuise toată dimineaţa.

— Crezi c-am greşit când am venit aici, Mercy?

— Ai făcut exact ce trebuia, zâmbi Mercy.

— Dar tatăl tău…

— Tata nu vrea să fie aspru. I-a fost foarte greu aici, în Connecticut.

De câteva luni, de când îi murise bunicul, Kit nu mai avusese pe cineva în care să poată avea încredere. Începu să povestească lucruri pe care nu mai avusese curajul să le spună nimănui.

— Trebuia să vin aici, Mercy. A mai fost un motiv. N-am putut să vorbesc despre asta dimineaţă, dar era un bărbat pe insulă, un prieten al bunicului. Venea des în vizită pe la noi, iar apoi am aflat că-l împrumutase pe bunicul cu câteva sute de lire. Nu voia să-şi recupereze banii, voia să mă mărit cu el. A încercat să mă convingă că asta fusese şi voinţa bunicului, dar sunt sigură că n-a fost aşa. A vrut să plătească el toate datoriile. Ar fi păstrat

casă, să locuim împreună acolo. Toată lumea se aştepta să mă mărit cu el. Femeile îmi tot spuneau ce partidă grozavă era pentru mine.

— Kit! Cum au putut să facă aşa ceva? Şi domnul acela era îngrozitor?

— Nu, deloc. Era foarte amabil. Dar, Mercy, avea cincizeci de ani şi avea nişte degete groase şi roşii, cu prea multe inele. Înţelegi, Mercy, de ce n-am mai stat să vă scriu? înţelegi de ce nu pot să mă-ntorc acolo, nu?

— Sigur că nu te poţi întoarce acolo, spuse Mercy pe un ton hotărât.

Întinse mâna şi-i strânse palma cu căldură.

— Tata n-are de gând să te trimită înapoi. Trebuie doar să-i dovedeşti că-i poţi fi de folos aici.

Nu se terminase bine prima zi şi cuvântul „folos” începuse deja să capete înţelesuri îngrijorătoare. În casa aceea, munca nu se termina niciodată, şi, în plus, cerea pricepere şi răbdare, calităţi pe care Kit nu părea să le posede. Carnea trebuia tranşată, iar legumele pregătite pentru prânz. Cănile de cositor trebuiau curăţate cu bucăţi de trestie şi nisip fin. În spatele casei, un cazan uriaş de săpun clocotea de dimineaţă pe foc, şi toată ziua Judith şi mama sa învârtiră în el, pe rând, cu un băţ lung. Judith o lăsă pe Kit să amestece în cazan în vreme ce ea pregătea butoiul pentru săpun. Kit încerca să nu se apropie prea mult de clocote. Aburii ameţitori de leşie îi înţepau pleoapele, braţele şi umerii îi osteniseră învârtind amestecul dens. Amesteca din ce în ce mai vlăguită şi Judith îi smulse băţul din mână, la capătul răbdărilor.

— Aşa face cocoloaşe! o certă ea. Din cauza ta, o s-avem toată vara numai săpun cu cocoloaşe.

Spre seară, ajunseseră să-i dea cea mai simplă sarcină care le trecuse prin cap: pregătitul budincii de mălai. Acesta din urmă trebuia presărat puţin câte puţin în

oala în care fierbea apa. Nici n-ajunsese la jumătate, că deja răbdarea lui Kit se evaporase. Fumul o făcea să lăcrimeze, iar pe degetul mare îi apăruse o bătătură usturătoare. O bănuia pe Judith că inventase procedeul acela nesuferit numai ca să o ţină ocupată, şi într-o răbufnire de ciudă turnă grămadă în oală tot restul de mălai. Îşi dădu seama ce greşeală făcuse când primi pe fundul de lemn pe care mânca un polonic din amestecul plin de cocoloaşe, imposibil de digerat. Asta era toată masa lor de seară. Familia aruncă o privire îngrozită înspre oroarea aceea, apoi începu să mănânce într-o tăcere chinuitoare pentru Kit.

Când se aprinseră lumânările, Rachel şi cele două fete îşi luară câteva gheme şi se puseră pe tricotat, iar Matthew îşi trase în faţă Biblia cea mare de pe partea cealaltă a mesei. Avea o voce aspră şi monotonă. Lui Kit nu-i stătea deloc mintea la cuvintele lui. O durea fiecare muşchi după atâta trudă. Lectura continua, iar fata îşi simţea capul tot mai greu; în două rânduri tresări, smulgându-se cu greu din aţipeală. Celelalte, ocupate cu tricotatul, nu băgară de seamă. Abia când unchiul său închise cartea şi-şi plecă fruntea pentru rugăciunea de seară se opriră şi andrelele din ticăit.

Nerăbdătoare, Kit o porni înspre dormitorul friguros de la etaj cu o lumânare în mână. Dar, odată ajunsă sus, îşi aminti că dimineaţa avea nevoie de haine curate din cufăr, pentru că rochia din stambă pe care-o purta se murdărise de cenuşă. Luând-o înapoi pe scări, îi ajunseră la urechi câteva vorbe pe care n-ar fi trebuit să le audă.

— Dar de ce trebuie să doarmă cu mine? întrebă Judith îmbufnată.

— Cum aşa, fata mea, să n-o laşi tu pe verişoara ta să împartă patul cu tine? o puse la punct mama ei.

— Dacă tot trebuie să-mpărţim patul, nu-mpărţim şi

munca? Sau are impresia c-o să stăm s-o servim pe ea tot timpul, ca sclavii ei negri?

— Ruşine, Judith. Copila s-a străduit cât a putut, ştii şi tu.

— Şi-un ţânc de cinci ani s-ar fi descurcat mai bine. De parcă lucrurile nu mergeau destul de prost în casa asta. Dacă tot trebuia să am un văr, nu putea să fie băiat?

— Băiat! răspunse Ralhel cu un suspin prelung. Da, ar fi fost altceva cu un băiat, aşa e. Bietul Matthew!

Kit se întoarse şi-o luă la fugă pe scări. Când intră Judith, se băgase deja sub pături, ghemuită cât se putea de departe, la marginea patului mare, cu faţa ascunsă într-o pernă udă. După ce Judith stinse lumânarea, stătu multă vreme nemişcată, temându-se că un suspin ar fi putut s-o dea de gol. Dar salteaua umplută cu fulgi era moale şi nervii săi încordaţi începură încet-încet să se destindă.

Deodată însă, se ridică brusc.

— Ce-a fost asta? întrebă ea cu glasul tremurând, lăsând deoparte orice mândrie.

— Ce anume? căscă Judith îmbufnată.

Sunetul prelung şi înfiorător se auzi din nou… Amerindienii?

— Aaa, asta! E doar un lup! pufni Judith cu dispreţ. Doamne, sper că nu te-agiţi atâta pentru un amărât de lup bătrân? Stai s-auzi o haită-ntreagă.

Capitolul 5

— Alte haine n-am, protestă Kit. Dacă astea nu-s potrivite, eu rămân aici cu Mercy.

În dimineaţa aceea senină de Sabat, clopotul de la Casa de Adunare bătea întruna. Matthew Wood stătea în pragul casei şi, pe sub sprâncenele stufoase, încruntate, le cerceta cu privirea pe cele trei femei care aşteptau să-l însoţească. Pe lângă veşmintele de un albastru şters, făcute în casă, purtate de mătuşa Rachel şi de Judith,

rochia de mătase înflorată a lui Kit îi dădea un aer de pasăre tropicală ajunsă din greşeală pe un ţărm ciudat. Boneta elegantă cu pene albe spiralate i se părea unchiului afrontul suprem.

— Ai să-ţi baţi joc de adunarea Domnului cu zorzoanele astea, răcni el.

Era a doua oară în acea dimineaţă când îşi atrăgea mânia unchiului său. Cu o oră înainte, fata se împotrivise să meargă cu ei la Adunare, afirmând nepăsătoare că ea şi bunicul ei nu prea călcau pe la slujbă, cu excepţia celei de Crăciun. Ce vacarm se iscase! în Wethersfield nu era nicio biserică anglicană, o informase unchiul său, şi mai mult decât atât, având în vedere că acum făcea parte din familia lor, trebuia să-şi scoată din cap mofturile papistaşe şi să meargă la Adunare ca orice femeie cu frică de Dumnezeu. De data aceasta, însă, nu prea avea ce să-i răspundă; ştiau amândoi că în casă nu se găseau haine în plus care să poată fi împrumutate.

Rachel atinse împăciuitoare mâneca soţului său.

— Matthew, îl imploră ea, toată lumea ştie că fata n-a avut timp să-şi ia haine noi. În plus, ar fi o mare risipă să le-arunce pe-ale ei. Katherine arată foarte frumos aşa şi sunt mândră că vine cu noi.

Judith sigur nu era mândră de ea. Copila era la fel de revoltată ca tatăl său, dar din alt motiv. Buzele sale frumoase se arcuiau posomorâte în jos, iar genele lungi ascundeau cu greu invidia şi răzvrătirea din ochii albaştri. Pentru Kit, prima ieşire din noua ei casă nu părea deloc de bun augur, dar când porniră la drum, fata nu-şi putu stăpâni curiozitatea şi entuziasmul. Dacă se duceau la biserică însemna că undeva pe acolo, dincolo de drumul acela îngust, se afla un oraş. Sub cerul albastru, strălucitor, Wethersfield părea mult mai primitor decât în prima dimineaţă învăluită în ceaţă. Aerul era de o

prospeţime extraordinară.

Familia merse pe strada Principală, trecu pe lângă un şir de case masive din lemn şi ajunse apoi la o mică piaţetă pătrată. Kit cercetă cu nerăbdare împrejurimile.

— Mai e mult până-n oraş? îi şopti ea lui Judith.

— Asta-i oraşul, spuse Judith cu răceală.

Oraşul! Kit se uită lung în jur, prea îngrozită să-şi mai dea seama ce gafa făcuse. Nicio clădire, nicio prăvălie construită din piatră. În centrul piaţetei se afla Casa de Adunare, o construcţie pătrată, din lemn nevopsit, cu un turnuleţ în vârf. În timp ce traversau piaţeta, Kit se înfioră când văzu ce se afla în faţa Casei de Adunare: un stâlp pentru biciuire, nişte butuci pentru pedepse şi un stâlp al infamiei.

Înăuntrul micii construcţii, cetăţenii din Wethersfield se aşezaseră pe bănci, bărbaţii de o parte, femeile de cealaltă. La uşă, Matthew Wood se despărţi de familia sa şi se îndreptă demn către banca diaconului, chiar în dreptul amvonului. Rachel păşi înaintea celor două fete pe intervalul dintre rânduri, către locurile familiei. Cu fiecare pas, Kit simţea cum creştea uluirea orăşenilor. Nimeni nu spunea nimic; de fapt, se lăsase o tăcere atât de adâncă, încât îi ţiuiau urechile. Deşi ştia că avea obrajii în flăcări, îşi ţinea fruntea sus sub boneta cu pene.

Slujba puritană i se păru la fel de searbădă şi de urâtă precum pereţii din scânduri ai Casei de Adunare. Se mira puţin când văzu că unchiul său face un pas înainte şi începe să citească psalmul. Intonând pe nas, cu vocea sa severă, impunea ritmul şi dădea tonul, vers după vers, iar adunarea repeta după el. Când se termină psalmul acela lung, Kit se aşeză mulţumită la loc, dar nu dură mult şi-şi dori să se ridice din nou în picioare. Marginea ascuţită a băncii îi muşca din coapsă, în ciuda faptului că se tot străduia, cât mai discret cu putinţă, să-şi schimbe poziţia.

Kit aruncă o privire enoriaşilor. Era o mulţime pestriţă. Nu toţi împărtăşeau părerile unchiului său despre veşmintele cuviincioase; unii purtau haine la modă, nefiindu-i cu nimic mai prejos. Însă majoritatea erau îmbrăcaţi simplu şi sărăcăcios, şi ici-colo, pe ultimele bănci din spate, Kit zări chipurile negre cu care era obişnuită şi care probabil erau sclavii. Oricum ar fi fost, cu toţii păstrau aceeaşi tăcere pioasă. Cum reuşeau să stea aşa nemişcaţi, fără nicio tresărire, chiar şi atunci când muştele negre le bâzâiau pe sub borul bonetelor? Nu era cu putinţă să asculte cu toţii predica. Kit nu se putea concentra pe vorbele acelea nici măcar o clipă.

Se auzea un foşnet continuu, semn că nu era singura care n-avea stare. Pe scările care duceau la galerie stăteau ciorchine, umăr la umăr, în jur de douăzeci de băieţei, iar rândurile lor dese unduiau întruna, stârnite de coatele agitate, strânse în jachetele strâmte de lână. Pe a doua treaptă, un băiat îmbujorat captură dintr-o singură mişcare o muscă şi o prinse între genunchi. Cei patru băieţi aşezaţi mai aproape de el se prăpădeau de râs. Degeaba încercau să-şi ţină mâinile peste gură, chicotele lor nu puteau trece neobservate. Un bărbat din colţ se îndreptă către ei ameninţător, cu un băţ lung, iar Kit tresări când două lovituri în cap se abătură năprasnic asupra fiecărui nefericit. Cauza întregii agitaţii stătea liniştită, cu o privire absorbită, nevinovată, care-l fixa pe pastor, deşi băiatul ţinea în continuare musca în mâna făcută căuş. Kit simţi că o pufneşte râsul şi, căutând iute ceva care să-i distragă atenţia, întâlni privirea lui John Holbrook. Tânărul întoarse capul ca şi cum nu ar fi recunoscut-o.

Of, ce ţi-era şi cu oamenii ăştia! Poftim, Judith, de pildă, care stătea cu mâinile împreunate în poală. Ei nu-i amorţeau niciodată picioarele? Totuşi, dacă aceasta era o probă de rezistenţă, atunci se putea descurca şi ea la fel

de bine ca locuitorii din Noua Anglie. Ridică bărbia, astfel încât una dintre pene îi mângâie graţios obrazul, îşi mişcă discret în sus şi în jos degetele amorţite de la picioare, în pantofii de piele moale şi subţire, şi se înarmă cu răbdare.

La sfârşitul slujbei, soarele bătea drept în jos prin crăpăturile din tavan. Se scurseseră probabil mai bine de două ceasuri şi totul ar fi durat încă şi mai mult dacă pastorul n-ar fi răguşit, încet-încet, până când aproape că-şi pierdu vocea. Kit se ridică, încântată, pentru ultima rugăciune şi rămase în picioare, respectuos, alături de ceilalţi enoriaşi, până când pastorul străbătu intervalul şi se îndreptă spre uşă.

În faţa Casei de Adunare, pastorul Gershom Bulkeley luă mâinile lui Kit într-ale lui.

— Care vasăzică, aceasta este orfana din Barbados? întrebă el răguşit. Cât de recunoscătoare trebuie să fiţi, domnişoară, pentru bunătatea cu care v-au întâmpinat la ananghie mătuşa şi unchiul.

Doi diaconi dădură şi ei mâna şi subliniară cuvântul „recunoscătoare”. Unchiul Matthew dăduse oare sfară-n ţară că o luase sub acoperişul lui din milă? Dacă aşa era, atunci pentru ei era sigur o surpriză, judecând după privirile bănuitoare, ba chiar duşmănoase, cu care soţiile diaconilor o cercetau de la penele din cap până la pantofii din picioare. Nu putea fi luată drept vreo amărâtă. Ei, n-aveau decât să-şi închipuie ce voiau!

Cei mai mulţi dintre enoriaşi păstrau distanţa faţă de ea. Ceva mai departe o zări pe cumătră Cruff, înconjurată de un grup de femei care vorbeau în şoaptă şi-i aruncau lui Kit priviri otrăvite. Fata le întoarse sfidător spatele, nu înainte de a-i face prietenos cu mâna lui Prudence. Feţişoara ascuţită se îmbujoră toată de încântare.

Kit se bucură nespus când văzu că John Holbrook se apropie de ea şi dădu să-l salute entuziasmată, însă

cuvintele îi îngheţară pe buze când băgă de seamă că pastorul Bulkeley îl ţinea strâns de cot pe tânăr. În umbra dascălului său, tânărul învăţăcel la teologie avea un aer încă şi mai scorţos şi zâmbea reţinut, plin de demnitate. Nu se întoarse spre Kit decât după ce asistă politicos la prezentările făcute de pastor.

— Mă bucur că v-am văzut la Adunare, spuse el solemn. Sunt sigur că predica vi s-a părut înălţătoare.

Kit rămase cu gura căscată.

— Ce noroc am avut să-l putem asculta pe dr. Bulkeley, continuă John, luându-i tăcerea drept aprobare. De când s-a pensionat, nu mai ţine predici decât foarte rar. Predica de azi a fost cu adevărat remarcabilă. Fiecare cuvânt mi s-a părut inspirat.

Kit îl privi lung. Da, chiar vorbea serios. Dr. Bulkeley se îndepărtase şi n-avea cum să-l mai audă, iar vorbele sale sincere nu ascundeau nici urmă de linguşire. Fata încă nu ştia ce să-i răspundă, când Judith se amestecă şi ea în conversaţie.

— Dr. Bulkeley ţine numai predici inspirate, spuse ea pe un ton aşezat, mai ales când vorbeşte despre Judecata de Apoi.

John îşi dădu seama cu surprindere şi respect că era şi Judith acolo. Sub boneta albă, chipul ei frumos avea un aer serios, iar ochii erau de un albastru uluitor.

— Este de o erudiţie fără de seamăn, îi spuse el. Poate să recite capitole întregi din Scriptură, dar cunoaşte şi Dreptul şi medicina.

John se înroşi când îşi dădu seama că doctorul savant îl ţinea iar de cot, lucru încă şi mai măgulitor. Dr. Bulkeley se umflă în pene îngăduitor.

— Cunosc câte ceva dintr-ale Scripturii, recunoscu el. Dar tânărul acesta are un început promiţător, un început chiar foarte promiţător.

— Neapărat să-l aduceţi şi pe noul dumneavoastră discipol când veniţi la noi la cină joi, îi spuse zâmbind Rachel Wood.

Dr. Bulkeley acceptă binevoitor invitaţia şi-şi îndreptă atenţia asupra altcuiva.

— Iar acum, dragă Katherine, o altă vecină pe care vreau să ţi-o prezint. Doamnă Ashby, nepoata mea din Barbados.

Kit făcu o reverenţă, remarcând cu satisfacţie că era vorba de o femeie care nu dispreţuia podoabele inutile. Haina din damasc de culoarea gri-porumbel a doamnei

Ashby, ornată cu dantelă cu margini aurite, sigur fusese adusă direct din Anglia.

— Şi fiul său, William, continuă mătuşa sa.

Pregătită să aibă parte de aceeaşi atitudine reţinută şi bănuitoare pe care o întâmpinase la fiecare prezentare, Kit tresări când întâlni privirea uluită a lui William Ashby, şi, fără să vrea, îl răsplăti cu primul zâmbet sincer din dimineaţa aceea. Nici nu-i trecea prin cap cum se transformau trăsăturile ei subţiri şi şterse când zâmbea. William rămase fără cuvinte. În timp ce se întorcea să le urmeze pe mătuşa ei şi pe Judith, Kit fu convinsă că tânărul nu se clintise din loc şi că, dacă s-ar fi uitat înapoi, i-ar fi văzut silueta robustă rămasă nemişcată în mijlocul drumului. Fără să arunce nicio privire înapoi, fata ştia că aşa era.

Pe drumul de întoarcere, Judith îi făcu semn lui Kit să rămână puţin în urmă.

— Nu ne-ai spus că pe corabia pe care ai venit era şi un tânăr arătos, o acuză ea pe şoptite.

— Arătos? Vorbeşti despre John Holbrook?

— Păreaţi să vă cunoaşteţi destul de bine.

— Păi, n-aveam cu cine vorbi. Dar el mai mult a stat singur şi şi-a văzut de cărţi.

— Ai prins drag de el? o întrebă pe şleau Judith.

Kit se înroşi până la marginea bonetei. Nu se putea obişnui cu felul direct de a vorbi al lui Judith.

— Doamne, nici pomeneală! protestă ea. Ce-ţi veni să spui aşa ceva?

— Mă-ntrebam şi eu aşa, răspunse Judith, dar Matthew Wood le aruncă o privire severă şi fetele continuară să meargă în tăcere.

— E clar că l-ai impresionat pe William Ashby, se aventură apoi Judith.

Nu avea niciun rost să spună că nu fusese aşa.

Ei, poate pentru că-s nouă pe-aici, zise Kit.

— Poate. Că drăguţă nu prea eşti, să ştii. Dar, na, cum să nu-l impresioneze pe William asemenea rochie?

Kit şi-ar fi dorit să schimbe subiectul. De-a lungul drumului, fuioare de fum începeau să se ridice din coşurile mai multor şoproane mici, cu un versant, construite din buşteni. Iată un subiect de conversaţie inofensiv.

— În căsuţele astea trăiesc oameni? întrebă ea.

— Sigur că nu. Sunt case de Sabat.

Apoi Judith îşi lăsă gândurile deoparte cât să-i explice lui Kit despre ce era vorba.

— Familiile care locuiesc prea departe să mai ajungă acasă între cele două slujbe îşi pregătesc acolo mâncarea duminica, iar pe timp de iarnă se încălzesc la foc.

Un fior rece se lăsă peste strălucirea soarelui de la amiază şi peste amintirea privirii admirative a lui William Ashby. Cu siguranţă, Judith nu voia să spună că…

— Ai spus cumva „între slujbe”? întrebă Kit cu teamă.

— Nu ştiai că mai e o slujbă şi după-amiaza?

Pe Kit o cuprinse groaza.

— Adică trebuie să mergem şi noi?

— Sigur că mergem, spuse Judith tăios. Pentru asta-i Sabatul.

Kit se opri din mers şi deodată bătu cu piciorul în praful de pe drum.

— Nu merg nicăieri! susţinu ea. Nici nu mă gândesc s-o iau iarăşi de la capăt!

Fu de-ajuns însă o privire înspre umerii unchiului său, încordaţi sub veşmântul negru de duminică, ca să-şi dea seama că iar avea să meargă la slujbă. Sufocată de o furie neputincioasă, se grăbi să o prindă din urmă pe Judith, care, căzută pe gânduri, o luase înainte fără să bage de seamă. Of, oare de ce venise în locul acesta odios?

Capitolul 6

Pastorul Gershom Bulkeley puse şervetul deoparte, se trase înapoi de la masă cu tot cu scaunul masiv şi-şi desfăcu vesta care stătea să plesnească cu un oftat de mulţumire.

— O cină excelentă, doamnă Wood. Nicio soţie din colonii nu face plăcintă cu mere ca dumneavoastră.

Aşa, aşa, foarte bine, să laude cum se cuvine cina, îşi spuse Kit. De aproape patru zile se tot pregăteau. Fiecare colţişor din bucătăria cea mare fusese întors cu susul în jos. Podeaua fusese frecată, şemineul, lustruit, iar vasele de cositor, curăţate. Făcuseră focul două zile la rând în cuptorul de cărămidă şi încă de duminică toată familia se lipsise de zahăr, numai ca să fie siguri că vor avea îndeajuns pentru pastor, căruia se ştia că-i plac foarte mult dulciurile.

Ei bine, dr. Bulkeley fusese mulţumit, dar ceilalţi? Matthew Wood abia se atinsese de mâncare şi nu scosese aproape nicio vorbă. Îşi ţinea buzele strâns lipite. Rachel părea obosită şi tulburată, şi până şi Mercy era neobişnuit de tăcută. Numai Judith parcă înflorise. La lumina lumânărilor, arăta fermecător, iar pastorul Bulkeley zâmbea de fiecare dată când o privea. Dar bunăvoinţa sa se îndreptă cu deosebire înspre Kit, când află că bunicul ei

fusese *sir* Francis Tyler. După spusele lui, călătorise în Indiile de

Vest şi vizitase Antigua, ba chiar cunoscuse câţiva dintre proprietarii de plantaţii de acolo. Era pentru a treia oară când aducea vorba de acest subiect.

— Aşadar, domnişoară, spuneaţi că pentru loialitatea lui, bunicul a fost înnobilat de regele Charles? Ce onoare, o mare onoare, într-adevăr. Şi înţeleg că i-a fost supus loial şi bunului nostru rege James, nu?

— Desigur, domnule.

— Dar dumneavoastră? Tot aşa loială sunteţi?

— Cum aş putea fi altfel, domnule? spuse Kit nedumerită.

— Mai sunt şi unii care nu gândesc aşa, remarcă pastorul, privind înadins o bârnă din tavan. Aveţi grijă să vă păstraţi credinţa.

Cu un scrâşnet neaşteptat, Matthew îşi trase scaunul înapoi.

— Credinţa fetei nu-i în niciun pericol în casa asta, vorbi el furios. Ce vrei să insinuezi, Gershom?

— N-am vrut să te jignesc, Matthew, spuse bărbatul vârstnic.

— Atunci ai grijă ce spui. E nevoie să-ţi mai amintesc că fac parte din consiliul oraşului? Nu sunt un trădător!

— N-am spus aşa ceva şi nici n-am gândit. Te înşeli, Matthew, asta da, dar trădător nu eşti. Nu încă.

— Mă înşel deci, îl provocă Matthew Wood, pentru că nu-mi convine să ne ploconim noului guvernator trimis de rege?

— Guvernatorul Andros a fost numit de regele James. Statul Massachusetts l-a recunoscut ca atare.

— Ei bine, aici suntem în Connecticut şi n-o să-l recunoaştem niciodată! Niciodată! Crezi c-am trudit pe brânci şi-am făcut atâtea sacrificii toţi anii ăştia să punem

pe roate o guvernare liberă ca să le dăm acum totul pe tavă aşa, fără să crâcnim?

— Eu spun că te înşeli! mârâi Gershom Bulkeley. Ascultă aici la mine, Matthew. Chiar dacă tu n-apuci să meu vezi ce întorsătură iau lucrurile, copiii sau nepoţii tăi vor avea de suferit. N-eu decât să-i spui cum vrei, deir încăpăţânarea cista nu duce decât la revoluţie.

Ochii lui Matthew scăpărau.

— Există şi lucruri meu rele decât revoluţia!

— Ştiu mai multe decât tine despre subiectul ăsta. Ereun doctor la Fort când ne-am luptat cu amerindienii. Războiul e cumplit, Matthew. Crede-mă, nu iese nimic bun din vărsarea de sânge.

— Dar cine-a cerut vărsare de sânge? Noi nu vrem decât să ne păstrăm drepturile deja garantate prin Cartă.

Cei doi bărbaţi îşi aruncară peste masă o căutătură cruntă. Lui Rachel îi dădură lacrimile. Din umbră se auzi vocea lui Mercy.

— Eu abia aşteptam să vină pastorul Bulkeley la noi în seara asta să ne citească, spuse ea cu blândeţe.

Pastorul Bulkeley îi zâmbi amabil şi se gândi puţin.

— Trebuie să-mi ocrotesc vocea, hotărî el. Însă tânărul meu învăţăcel, aici de faţă, este un cititor absolut extraordinar. Îi las lui onoarea.

Matthew Wood ridică în silă *Biblia* cea groasă şi i-o întinse lui John Holbrook, iar Rachel îi împinse un sfeşnic de cositor mai aproape de cot. John păstrase politicos tăcerea toată seara. Altceva nu prea avusese ocazia să facă, iar acum părea peste măsură de încântat de faptul că dascălul său îl băga oarecum în seamă. Kit simţi brusc că începe să o enerveze. După o săptămână petrecută la Wethersfield, tânărul demn pe care-l cunoscuse pe corabie nu mai era acelaşi. În seara aceea părea o umbră, atârnat de fiecare vorbuliţă a individului acela pompos şi

încăpăţânat.

Nici măcar atunci nu îndrăzni să se impună, ci apucă nesigur *Biblia* în mână şi întrebă:

— Ce-aţi dori să citesc, domnule?

— Ţi-aş sugera Proverbe, capitolul 24, versetul 21, răspunse bătrânul pastor, cu o strălucire vicleană în privire, pe care Kit o desluşi imediat ce John începu să citească.

— „Fiul meu, teme-te de Domnul şi de rege şi cu cei ce se răzvrătesc nu lega prietenie, / Că fără de veste va veni nenorocirea şi cine poate să cunoască sfârşitul lor năprasnic?”

Matthew mârâi ceva, dar se stăpâni văzând rugămintea mută din ochii soţiei sale. John continuă să citească.

Pe măsură ce citea, Kit nu mai băgă în seamă înţelesul cuvintelor şi începu să bucure de sunetul lor. Vocea lui John era joasă, dar cât se poate de limpede, iar cuvintele aveau o cadenţă muzicală încântătoare. În fiecare seară, de când ajunsese în acea casă, aşteptase cu nerăbdare ca vocea monotonă a unchiului Matthew să se oprească din citit. În seara aceea, pentru întâia oară, surprinse frumuseţea vechilor versete ebraice.

Când se termină lectura, familia şi oaspeţii îşi plecară capetele, iar pastorul Bulkeley începu rugăciunea de seară. Lui Kit îi scăpă un suspin. Rugile laconice ale unchiului său erau greu de îndurat; ştia că rugăciunea aceea avea să fie o capodoperă de proporţii. În vreme ce vocea răguşită îi dădea înainte, îndrăzni să ridice puţin capul şi constată cu satisfacţie că şi Judith se uita pe furiş. Dar nu oriunde. Ea cerceta pe îndelete capul plecat al lui John Holbrook şi conturul delicat al profilului său pe fundalul focului din şemineu.

O frază din rugăciunea pastorului Bulkeley îi atrase

din nou atenţia lui Kit. „Şi binecuvânteaz-o pe sora noastră în slăbiciunea şi în năpasta ei”. Despre cine era vorba? Doamne, oare vorbea despre *Mercyl* Omul ăsta nu pricepea chiar nimic? Cât rău trebuiau să-i facă lui Mercy cuvintele acelea dezgustătoare. După câteva zile petrecute în gospodăria lor, Kit nici nu-şi mai dădea seama că Mercy şchiopăta. Niciun membru al familiei nu vorbea despre asta. Cu siguranţă că Mercy nu se considera năpăstuită, îşi făcea partea ei de muncă în fiecare zi, ba chiar şi mai mult. De fapt, Kit descoperise destul de repede că în casa aceea totul se învârtea în jurul lui Mercy. Ea reuşea să-şi înveselească tatăl, îi susţinea moralul mamei sale timide şi îngrijorate, înfrâna cu blândeţe răzvrătirea surorii sale şi încerca să o aducă şi pe străina şovăielnică în cercul familiei. Auzi, Mercy şi slăbiciunea! Clar, bărbatul acela avea orbul găinilor!

După ce se termină rugăciunea, se repetară mulţumirile şi se rostiră formulele de rămas-bun, Rachel îşi conduse oaspeţii către uşă. Îi întinse mâna lui John Holbrook.

— Sper să mai veniţi pe la noi, spuse ea cu blândeţe. Am vrea să vă simţiţi binevenit în casa noastră.

John îşi întoarse privirea în direcţia în care se afla Judith, în spatele scaunului unde stătea Mercy.

— Vă mulţumesc, doamnă, răspunse el. Cu permisiunea dumneavoastră, mi-ar face mare plăcere să mai vin.

Când uşa cea grea se închise în sfârşit, Matthew Wood se întoarse aprig către soţia sa.

— Este ultima dată când îl meu primesc pe Gershom Bulkeley în casa mea! spuse el răspicat.

— Bine, Matthew, suspină Rachel. Dar nu fi aşa de aspru cu el. Gershom e un om bun, doar că nu-l poţi scoate dintr-ale lui.

— E-un ipocrit, un făţarnic! tună Matthew izbind cu pumnul în masă. Şi să nu mai aud pe nimeni că-mi citeşte texte la mine-n casă!

Obosite, femeile se apucară de strâns masa, în timp ce Matthew aţâţa focul în şemineu. Deodată se îndreptă de spate.

— Uitasem, mai e ceva, spuse el. Tânărul William Ashby mi-a cerut astăzi voie să-şi prezinte omagiile nepoatei mele.

Judith scăpă o lingură din mână. În încăpere se făcu deodată linişte, iar Rachel şi fetele întoarseră privirea spre Kit.

— Adică s-o viziteze pe Katherine?

Vocea mătuşii Rachel părea neîncrezătoare.

— Asta am spus.

— Dar abia dacă a văzut-o o clipă, în treacăt, după Adunare.

— I-a sărit în ochi şi-aşa.

Kit simţi cum obrajii îi luau foc. Judith dădu să spună ceva, îi aruncă o privire tatălui său şi se răzgândi.

— Presupun că nu prea avem cum să-l refuzăm, îndrăzni Rachel. E un membru al Societăţii cu o reputaţie bună şi a procedat cum se cuvine.

— Taică-său e tot om de-al regelui, spuse soţul său. A venit în consiliu cu propunerea să ne unim cu Massachusetts. Dar de fapt la ce să te mai aştepţi, dac-am ajuns să adăpostim o regalistă chiar la noi în casă? Adu o lumânare, Rachel. Am irosit şi-aşa destul timp în seara asta.

După ce Rachel urcă scările în urma soţului său, între cele trei fete se instală o atmosferă încordată. Mercy se apucă să-şi facă patul într-un colţ, în linişte. Pe fruntea ei, de obicei atât de senină, se putea citi îngrijorarea.

— Vezi, ţi-am spus eu! izbucni în cele din urmă

Judith. Mi-am dat seama după cum i-au rămas ochii la tine după Adunare.

N-avea niciun rost să se prefacă, îşi amintea foarte bine. Kit simţi un mic fior plăcut de curiozitate.

— Mercy, tu îl cunoşti?

— Îl ştiu, bineînţeles, răspunde Mercy.

Cine nu-l ştie? adăugă Judith. Cine n-a auzit că taică-său a pus deoparte un hectar din cel mai bun pământ şi-a-nsemnat deja copacii din care-o să-i facă domnişorului William casă când s-o hotărî să se-nsoare? Şi nu mai avea mult şi se hotăra, când ai apărut tu.

— Asta n-avem de unde să ştim, Judith, îi aminti cu blândeţe sora sa. Aşa am crezut noi.

Deodată, Kit îşi aminti. În prima dimineaţă, când încerca rochia, Judith spusese…

— O, Doamne! exclamă ea îngrozită. Nu vreau să mă viziteze William ăsta. Păi, cum, l-am văzut o singură dată, nici n-aş şti ce să vorbesc cu el dac-ar veni. Am să-i spun unchiului Matthew mâine dimineaţă.

— Să nu-ndrăzneşti să-i spui ceva tatii! se răsuci Judith către ea.

— Dar dacă el… dacă tu…

— William n-a cerut niciodată să vină să mă viziteze. Am spus doar că avea de gând.

— Nu-i drept deloc, spuse Mercy cumpătat, s-o învinuim pe Kit pentru asta, numai pentru c-am crezut noi că…

— O, n-o-nvinuiesc pe Kit, spuse Judith nepăsătoare.

Ridică brusc din cap.

— De fapt, Kit n-are decât să-l ia pe William cu binecuvântarea mea cu tot. M-am răzgândit. Am să mă mărit cu John Holbrook.

Capitolul 7

Despre ce să mai vorbească acum? se întreba Kit

disperată. Îşi privea întruna mâinile împreunate şi nu voia cu niciun chip să ridice ochii înspre tânărul aşezat de cealaltă parte a şemineului, pe bancă. Ştia că ar fi întâlnit privirea fixă a lui William Ashby. De jumătate de ceas stăteau aşa. Oare despre ce vorbeau oamenii când venea un tânăr în vizită la o fată? Ea trebuia să întreţină mereu conversaţia? Kit făcuse tot ce-i stătuse în putinţă, dar William părea să se mulţumească să stea acolo, cu spatele drept, ţeapăn, cu mâinile lui mari şi puternice aşezate cuminţi pe genunchii robuşti, îmbrăcat în pantaloni de lână. Arăta impresionant în haina lui de postav de culoarea scorţişoarei şi cămaşa de olandă fină. Căciula lucioasă din blană de castor şi mănuşile albe erau aranjate cu grijă pe un scaun aproape de uşă. Lui William parcă i se părea suficient să vină să stea acolo şi-atât. Aparent, partea cu conversaţia îi revenea fetei.

Mătuşa Rachel făcuse focul special pentru ei în salonul de oaspeţi şi pusese nişte lumânări pe masă. Din bucătărie, de dincolo de hol, Kit auzea vocile celorlalţi, care se instalaseră comod în faţa şemineului, lângă un foc care încă se dovedea binevenit în serile răcoroase de mai. În seara aceea, şi-ar fi dorit să fie dincolo, cu ei. Acum, până şi cititul *Bibliei* i se părea o idee bună. Trase adânc aer în piept şi med făcu o încercare.

— Mereu e-aşa de răcoare în Noua Anglie, chiar şi în mai?

William stătu puţin pe gânduri.

— Cred că primăvara aceasta este ceva mai caldă ca de obicei, răspunse el până la urmă.

De parcă rugile i-ar fi fost ascultate, cineva bătu la uşa de la intrare, iar când mătuşa Rachel se duse să deschidă, Kit auzi vocea lui John Holbrook. Mătuşa sa îl întâmpină cu căldură şi după câteva clipe strecură capul prin uşa salonului; privirea ei înţelegătoare îi învălui pe cei

doi tineri tăcuţi.

— N-aţi vrea să veniţi şi voi? le sugeră ea. A venit John Holbrook în vizită şi putem să facem nişte floricele de porumb.

Binecuvântată fie mătuşa Rachel!

Miezul alb, pufos, avu darul să-l mai destindă pe William. Floricelele aveau ceva irezistibil. John, de obicei palid în obraji, se înroşise de la căldură şi mânuia cu îndemânare recipientul cu mâner lung în care pocneau boabele. Judith parcă înflori deodată în lumina focului, iar râsul ei era molipsitor. Ochii lui Mercy străluceau de bucurie. Rachel, folosindu-se de ce-i mai rămăsese din farmecul pe care-l avusese probabil odinioară reuşi să-l atragă pe William, dacă nu în cercul lor, măcar în apropiere. Până şi Matthew se mai înmuie un pic, cât să-l întrebe politicos:

— Tatăl tău şi-a terminat de cosit toate pământurile?

— Da, domnule, îi răspunse William.

— Am văzut că taie nişte copaci dincolo de strada Patimilor.

— Da, am de gând să-mi construiesc casa la toamnă. Am însemnat nişte mesteceni buni de şindrilă.

Kit se uită lung la el. William nu scosese atâtea cuvinte toată seara. Mătuşa Rachel îl încurajă.

— Mi-a spus soţul că ai fost numit verificator de cadastru, zâmbi ea. E o mare onoare pentru cineva atât de tânăr.

— Vă mulţumesc, doamnă.

— Am auzit de atâtea şi atâtea împroprietăriri, încât trebuie să fie vorba de o sarcină importantă, adăugă Mercy amabil.

— Da, recunoscu William. Adunarea a votat şi a hotărât să nu mai existe niciun teren nerevendicat în tot comitatul Hartford.

— O mişcare înţeleaptă, comentă Matthew. De ce să-i lăsăm pământ guvernatorului numit de rege, ca să-l împartă după bunul lui plac?

William se întoarse respectuos către bărbatul mai vârstnic.

— Nu vă este teamă, domnule, că l-am putea mânia pe rege încă şi mai mult prin astfel de acţiuni pripite? întrebă el.

— Aşa teamă ţi-e să-l mânii pe rege? îl luă Matthew peste picior.

— Nu, domnule, dar n-avem nicio speranţă că am putea rezista în faţa lui. Dacă ne supunem acum guvernatorului trimis de el, fără răzvrătire, n-am avea oare mai multe şanse să ne păstrăm o parte din drepturi şi privilegii? Dacă-l provocăm şi-i stârnim mânia, se prea poate să le pierdem pe toate.

Lui Kit mai că nu-i venea să creadă. Deci William Ashby nu era nici mut, nici prostănac. Îndrăznea chiar să-i ţină piept unchiului ei! Cu un sentiment nou, de respect, se îndreptă spre el şi-i întinse castronul cu floricele, adăugând şi-un zâmbet care-l trimise la loc în starea lui obişnuită, adică tăcut şi roşu-stacojiu la faţă. Matthew Wood nu observase întreruperea.

— Dacă predăm Carta, pierdem tot, tună el. Colonia Connecticut a primit Carta – de la regele Charles acum douăzeci şi cinci de ani. Garantează fiecare drept şi privilegiu pe care l-am câştigat, pământul de sub picioarele noastre şi legile pe care ni le-am făcut noi aici. Regele James n-are niciun drept să preschimbe angajamentul făcut de fratele său. Tu ce spui, domnule Holbrook? Sau ţi-a otrăvit şi dumitale minţile profesorul?

— Cred că ar trebui să păstrăm Carta, domnule, spuse John cu ochii la foc şi cu tulburare în glas. Dar dr. Bulkeley spune că, de fapt, în Connecticut s-a interpretat

greşit Carta. Cunoştinţele sale de Drept sunt impresionante. Dumnealui spune că-n tribunalele noastre nu se face întotdeauna dreptate şi că…

— Ha!

Matthew Wood îşi împinse scaunul în spate şi se ridică în picioare.

— Dreptate! Ce ştiţi voi, ăştia tinerii, despre drepturi şi dreptate? Aţi crescut în puf, atâta ştiţi. Aţi doborât voi vreun copac, în mijlocul pădurii, v-aţi construit vreo casă cu mâna voastră? Aţi alungat voi lupii şi amerindienii? V-au îngheţat vouă oasele? V-au ghiorţăit vouă maţele de foame iama? Cei care-au construit oraşul ăsta ştiau foarte bine ce-i dreptatea. Şi ştiau că nu la rege o s-o găsească. Singurele drepturi care merită atâta chin şi-atâtea sacrificii sunt drepturile oamenilor liberi – liberi şi egali în faţa lui Dumnezeu să-şi facă singuri dreptate. O să vedeţi voi. Ţineţi minte ce vă spun eu, într-o zi o să vedeţi şi-o să vă pară rău!

Pomi în sus pe scări călcând apăsat, fără să-şi ia rămas-bun de la nimeni.

Of, Doamne. Chiar trebuiau să strice orice moment plăcut cu toată cearta asta absurdă? După plecarea lui

Matthew, conversaţia cam luă sfârşit. Kit tresări când ceasul pătrat din colţ bătu ora opt. Nu trecuse decât un ceas! I se părea că era de departe cea mai lungă seară din viaţa ei. William se ridică fără grabă în picioare.

— Vă mulţumesc pentru primire, doamnă Wood, spuse el politicos.

John ridică privirea, surprins că timpul trecuse atât de repede, şi urmă exemplul lui William. Când uşa se închise în urma lor, Kit scoase un oftat lung.

— Ei, şi cu asta basta! exclamă ea. Cel puţin nu mai trebuie s-o mai luăm de la capăt.

— Nu, până sâmbăta viitoare, seara, râse Mercy.

Kit clătină hotărâtă din cap.

— De întors nu se mai întoarce, zise ea.

Oare chiar răsufla uşurată de-a binelea?

— Dar de ce spui asta, copilă? o întrebă Rachel, aţâţând focul.

— N-aţi văzut? Abia dac-a scos o vorbă. Şi-apoi unchiul Matthew…

— Ei, toată lumea-l ştie pe tata.

Judith clasă subiectul cu nepăsare.

— William a spus că-ncepe să-şi ridice casă, nu? Ce vrei mai mult de-atât?

— A spus asta doar aşa, în treacăt.

— William Ashby n-a spus nimic doar în treacăt în viaţa lui, replică Judith. Ştia foarte bine ce spune.

— Dar nu înţeleg, ce dacă-şi construieşte…

— Tu chiar nu pricepi *nimic*, Kit? o luă peste picior Judith. Tatăl lui William i-a dat bucata de pământ acum trei ani, când a împlinit şaisprezece ani, iar William a spus că n-o să înceapă construcţia până nu se hotărăşte.

— Prostii, Judith. Nu se poate să aibă asemenea gânduri – atât de repede –, nu-i aşa, Mercy?

— Mă tem că se poate.

Mercy zâmbi văzând cât era de uluită verişoara sa.

— Şi eu cred că William ne-a spus de fapt tuturor, şi mai ales ţie, că s-a hotărât deja. Kit, fie că-ţi place, fie că nu, William are de gând să te curteze.

— Dar eu nu vreau! exclamă Kit aproape cuprinsă de panică. Nu vreau să vină deloc. Nici… nici măcar nu putem să vorbim unul cu altul!

— Mie mi se pare că eşti cam pretenţioasă, izbucni Judith. Nu-ţi dai seama că dacă vrea, William e-n stare să ridice cea mai frumoasă casă din Wethersfield? Mai trebuie să te mai şi distreze?

Rachel o apucă de umeri pe Kit ca să o liniştească.

— Fetele te tachinează şi atâta tot, Katherine, spuse ea cu blândeţe.

— Deci nu credeţi că…

— Ba da, cred că William are gânduri serioase. Dar nu-ţi face griji, draga mea. Nimeni n-o să te zorească, să ştii, cu atât mai puţin William. E un tânăr foarte cumsecade. Sigur că acum sunteţi nişte străini unul pentru celălalt. Dar cred că nu va trece mult şi veţi găsi o mulţime de subiecte de conversaţie.

„Oare?” se întrebă Kit, în timp ce urca spre dormitor, îndoielile nu-i dădură pace toată săptămâna. Mai trecu o sâmbătă, apoi încă una, apoi a treia şi a patra, iar vizitele lui William deveniră un obicei. „Am s-o rog pe Mercy să mă-nveţe să tricotez”, se hotărî Kit după cea de-a doua sâmbătă, înarmându-se apoi cu lână şi cu andrele. Cel puţin aşa îşi ţinea mâinile ocupate şi avea o scuză să se ferească de privirea aceea stăruitoare.

Pentru William, felul în care îşi petreceau serile părea să funcţioneze de minune. Îi era de ajuns să stea de cealaltă parte a camerei şi să o privească. Pentru Kit era ceva măgulitor, trebuia să recunoască. Era cel mai râvnit burlac din Wethersfield şi, în felul lui masiv, n-arăta rău deloc. Uneori, când tricota şi simţea privirea lui William pe chipul ei, simţea că i se întretaie uşor respiraţia – o senzaţie ciudată şi deloc neplăcută. Apoi, tot atât de repede, simţea cum o cuprindea revolta. Era atât de sigur pe el! N-o întrebase nimic, dar o includea deja în planurile sale, cu aceeaşi precizie cu care îşi calcula cheresteaua adunată.

Poate că nu s-ar fi gândit atât de mult la William dacă ar mai fi avut şi altceva care să rupă lunga monotonie de la o sâmbătă la alta. Deşi părea incredibil, toate zilele erau la fel, tot ce se schimba erau corvezile care umpleau fiecare ceas al zilei, de la răsărit până la apus. Ai fi crezut că la un

moment dat venea şi vremea când toate erau rostuite şi meu rămânea şi un pic de timp liber, dar nu, mereu apăreau alte şi alte treburi de făcut. După tunsul oilor, se pricopsiseră cu un munte întreg de lână cenuşie care trebuia spălată, albită şi vopsită, cât să o ţină pe Mercy ocupată cu dărăcitul, cu torsul şi cu ţesutul un an întreg. Aveau de scos apă, de frecat rufele, de plivit şi de săpat rândurile nesfârşite de legume. Niciuna dintre aceste sarcini nu era pe placul lui Kit. Mâinile sale erau neîndemânatice nu din nepricepere, ci din revoltă, care-i înţepenea degetele. Era Katherine Tyler. Nu fusese crescută să facă muncă de sclav. William Ashby era singura persoană din Wethersfield care nu se aştepta ca ea să trebăluiască întruna, care nu avea nicio pretenţie, dar îi oferea fetei admiraţia lui constantă, ca dovadă că nu era chiar lipsită de orice valoare. Nu era de mirare că ajunsese să aştepte cu nerăbdare seara de sâmbătă.

Capitolul 8

— Trebuie plivite rândurile de ceapă din lunca de la miazăzi, le anunţă Matthew într-o dimineaţă de la începutul lui iunie. Dacă Judith şi Katherine pot lipsi de-acasă, atunci să se ocupe de asta până la prânz.

Cele două fete care porniră la drum imediat după micul dejun nu mai păreau aşa de diferite ca în ziua de Adunare. Revoltate să o tot vadă pe Kit cum îşi strică hainele la frecat podelele şi la gătit, Rachel şi Mercy îi croiseră o rochie de stambă exact ca a lui Judith. Era ţesută grosolan şi avea o croială simplă, lipsită de orice garnitură, dar era cu siguranţă mult mai potrivită pentru munca în gospodărie. Era limpede, de asemenea, că îi uşurase relaţia cu verişoara ei. În dimineaţa aceea, Judith se purta aproape prietenos.

— Ce zi frumoasă! exclamă ea. Nu te bucuri că nu trebuie să mai stăm în casă, Kit?

Kit era foarte veselă. O zi superbă, într-adevăr: cerul era senin, soarele strălucea, iar câmpurile şi pădurile erau scăldate în verde-deschis. De o parte şi de alta a drumului creşteau margarete şi flori de piciorul-cocoşului, şi chiar dacă păreau şterse şi răzleţe faţă de întinderile viu colorate din Barbados, nu erau lipsite de farmec. În plus, pentru prima oară de când venise la Wethersfield, nu mai simţea frigul.

Fetele lăsară în urmă Casa de Adunare, o luară pe strada Scurtă şi merseră mai departe pe drumul de la Miazăzi, aşa cum i se spunea. Lunca Mare, îi explică Judith, era pajiştea cuprinsă în bucla largă a fluviului.

— Aici nu locuieşte nimeni, îi spuse Judith, pentru că primăvara fluviul se revarsă şi uneori inundă toată lunca. Când se retrage apa, atunci putem să folosim terenurile. E pământ bun, gras, şi fiecare proprietar are câte un teren aici, ori pentru păscut vitele, ori pentru grădină. Tata are dreptul la un teren mai mare, dar n-are cine să-l ajute.

Cum ieşiră din pâlcul de copaci, Lunca Mare se aşternu la picioarele lor, iar lui Kit i se tăie răsuflarea. Nu se aşteptase nici pe departe la aşa ceva. Din clipa aceea, nu-şi explica nici ea cum, Lunca puse întru totul stăpânire pe ea. Se întindea cât vedea cu ochii, în toate direcţiile, formând o mare liniştită de verde, presărată pe ici, pe colo, cu câte un mesteacăn singuratic şi maiestuos. La ce o ducea cu gândul, la câmpurile de trestie de zahăr sau la oceanul care se străduia la nesfârşit să atingă cerul? Sau poate că senzaţia aceea de libertate, întinderea şi lumina din luncă îi aminteau toate de acasă?

„Dac-aş putea veni aici singură, fără Judith, fără nimeni”, îşi spuse ea. „Într-o zi am să mă-ntorc, când o să am timp, să stau aici, nemişcată, şi să privesc”. Nu-şi imagina cât de des urma să se întoarcă acolo şi nici nu putea şti că în lunile următoare, Lunca avea să-i aducă

mereu pace, liniște și alinare pentru inima ei zbuciumată, așa cum părea să-i promită atunci.

— La ce te uiți? o întrebă Judith întorcându-se nerăbdătoare. Terenul tatii e mai departe.

— Mă gândeam ce-o fi cu căsuța de-acolo, spuse Kit, în loc de scuză. Parcă spuneai că nu locuiește nimeni aici.

Undeva departe, în dreapta lor, pe malul unui iaz mocirlos, un fuior de fum se încolăcea domol deasupra unui horn așezat într-o rână. Dincolo de colibă se mișcă ceva. Ce era, o umbră sau o siluetă aplecată?

— Ah, e văduva Tupper.

Judith își ascuțise tonul, plină de dispreț.

— Numai Hannah Tupper ce-ar sta pe-aici, lângă Iazul Mierlei, chiar la marginea mlaștinii, dar, na, ei îi place. N-au reușit s-o facă să plece.

— Dar dacă se umflă fluviul?

— Păi, asta s-a și-ntâmplat acum patru ani. Casa ei a ajuns sub apă. Nimeni nu știe unde s-a ascuns, dar când s-au retras apele, a apărut iar. A curățat tot mâlul și și-a văzut de-ale ei ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată nimic. Acolo stă de când mă știu.

— Singură?

— Cu pisicile ei. Mereu are câte una prin preajmă. Oamenii zic că-i vrăjitoare.

— Crezi în vrăjitoare, Judith?

— Poate că nu, se îndoi Judith. Oricum, mă cam trec fiorii când o văd. E ciudată, asta-i limpede, și nu vine niciodată la Adunare. Nu m-aș apropia prea mult de ea.

Kit privi în urmă la silueta aplecată, care amesteca ceva într-un ceaun cu un băț lung. I se zbârli părul. Poate că nu era decât niște săpun, desigur. Ea însăși doar ce amestecase într-un ceaun, cu o zi înainte – numai ea știa cât de tare o dureau încă brațele. Dar silueta aceea singuratică, înfășurată într-un șal jerpelit… nu era greu să-

ţi imaginezi că făcea tot felul de fierturi tainice. Grăbi pasul ca să o ajungă din urmă pe Judith.

Rândurile lungi de ceapă păreau a se întinde la nesfârşit, iar buruienile năpădiseră deja vârfurile verzi şi ascuţite, proaspăt răsărite, care abia se mai zăreau. Judith se lăsă în genunchi cu naturaleţe şi începu să smulgă ierburile cu putere. Verişoara sa nu înceta să o uimească pe Kit. Judith, atât de orgolioasă din fire, atât de arogantă, atât de mândră de buclele ei aranjate perfect pe umeri, atât de pretenţioasă în privinţa guleraşului ei de olandă alb imaculat, singura podoabă care-i era permisă, tocmai ea să îngenuncheze aşa în ţărână şi să se-apuce de o muncă pe care niciun un sclav de înaltă clasă din Barbados n-ar fi acceptat să o facă. Ce ţară ciudată!

— Hei, ce mai aştepţi? o întrebă Judith. Tata a zis că trebuie să facem trei rânduri şi-abia după aceea putem merge acasă să mâncăm de prânz.

Kit se aplecă încetişor şi apucă fără tragere de inimă o mână de buruieni. Când trase a doua oară, smulse cu totul şi-un fir de ceapă. Îi aruncă o privire lui Judith să vadă dacă băgase ceva de seamă, apoi, simţindu-se vinovată, strecură înapoi în pământ rădăcina şi bătători bine cu palmele pământul din jur. Ei, drăcie, trebuia să fie atentă şi la firele alea de ceapă! îi veni deodată să-şi plângă de milă şi chiar o podidiră lacrimile. Ce-o fi căutat ea acolo? Cum să stea nepoata lui *sir* Francis Tyler pe vine într-un strat de ceapă?

Începu să tragă de buruieni. Dacă se mărita cu William Ashby, oare acesta se aştepta să-i plivească ea legumele? Cât se gândi la asta, mâinile îi rămaseră nemişcate. Nu, era convinsă că n-ar fi făcut el aşa ceva. Oare mama lui, îmbrăcată atât de elegant la Adunare, pusese vreodată mâna pe vreo buruiană? Kit ar fi fost gata să jure că sub mănuşile fine nu se ascundea nicio bătătură.

Ştia de acum că oamenii mai simpli care ocupau ultimele rânduri din Casa de Adunare erau servitorii familiilor înstărite din Wethersfield. Meii mult ca sigur că William avea şi el servitori. Îşi şterse lacrimile cu mâna murdară. Poate era totuşi în stare să îndure munca aceea pentru o vreme, dacă viitorul îi oferea o scăpare.

Chiar la amiază i se oferi o scăpare mult mai rapidă. Cele două fete se întoarseră acasă şi o găsiră pe Mercy în culmea entuziasmului. Fetei îi jucau luminiţe în ochii cenuşii.

— Kit, n-o să-ţi vină să crezi ce s-a întâmplat! Dr. Bulkeley le-a propus în consiliul oraşului ca tu să mă ajuţi la vară cu şcoala!

— Şcoala? repetă Kit. Predai la şcoală, Mercy?

— Doar nişte ore pentru copiii mici, pe timpul verii. Dacă mă ajuţi, pot să iau mai mulţi elevi.

— Şi ce-i înveţi?

— Alfabetul. Şi cum să-şi citească şi să-şi scrie numele. N-au cum să meargă la gimnaziu dacă nu ştiu să citească şi mulţi părinţi nu pot să-i înveţe.

— Unde-i şcoala asta?

— Aici, la noi în bucătărie.

— Nu prea mă pricep la copii, spuse Kit neîncrezătoare.

— Dar ştii să citeşti, nu-i aşa? John Holbrook i-a spus domnului Bulkeley că citeşti la fel de bine ca el.

Kit tresări. Oare John îi povestise domnului Bulkeley şi conversaţia pe care o avuseseră pe corabie? Probabil că nu, altminteri n-ar mai fi propus numele ei. Niciodată nu îndrăznise să amintească de cărţi în casa aceea, unde nu se găsea decât o *Biblie*.

— Da, sigur că ştiu să citesc, recunoscu ea cu prudenţă.

— Ei bine, o să vină domnul Eleazer Kimberley,

învăţătorul, să te testeze. După aceea, săptămâna viitoare începe şcoala. Şi tata-i mulţumit aşa, Kit. O să avem amândouă o leafa.

— O leafa adevărată?

— Fiecare copil plăteşte patru *pennies* pe săptămână. Uneori, în loc de bani, plătesc cu ouă, cu lână sau alte lucruri dintr-astea. O să ne-ajute mult, Kit.

Începea să-i surâdă din ce în ce mai mult ideea acelor ore de şcoală. Dacă urma să aibă şi ea o leafa, cu siguranţă că nimeni nu mai putea avea pretenţia să frece podelele sau să plivească straturile de ceapă. Mai mult decât atât, o încerca un sentiment de satisfacţie, ba chiar de triumf. Spre sfârşitul zilei, când rămase numai cu Mercy, fiecare lucrând cu pieptenii de lână, dădu glas gândurilor sale.

— Dacă o să câştig nişte bani, spuse ea dintr-odată, atunci poate că o să vi se pară că sunt şi eu de folos, chiar dacă nu-s băiat.

Vocea ei trăda amărăciunea care o rodea de săptămâni întregi.

Mercy lăsă deoparte daracul şi se uită lung la verişoara sa.

— Ce vrei să spui, Kit?

— În prima seară aici, se destăinui Kit, Judith a spus c-ar fi fost meu bine dacă ereun băiat…

— Oh, Kit!

Ochii lui Mercy se umplură deodată de lacrimi.

— Ai auzit ce-a spus? De ce nu mi-ai spus nimic până acum?

Kit plecă privirea ruşinată. Ce bine-eu* fi fost dacă şi-au* fi ţinut gura!

— Nu voia să spună ce crezi tu, Kit. Doar că tata eu-e mare nevoie de un băiat să-l ajute.

Mercy se codi puţin.

— Mama nu ţi-a spus prea multe despre familia

noastră, nu-i ei şa? continuă ea. Vezi tu, al meu fost şi un băiat, primul lor copil, cu doi ani mai mare decât mine. Abia dacă mi-l aduc euninte. Ne-am îmbolnăvit eunândoi de un fel de febră. Eu m-am făcut bine, în afară de piciorul ăsta, dar el a murit.

N-am ştiut, şopti Kit, îndurerată. Biata mătuşă Rachel!

— Şi-a meu fost un băiat, după Judith, continuă Mercy. N-a trăit decât o săptămână. Mama spune c-aşa a vrut Dumnezeu, dar m-am tot gândit. Era mic de tot, născut prea devreme, însă în a treia zi trebuia botezat. Era în ianuarie, pe un ger cumplit. Se pare că a îngheţat pâinea în farfurii la împărtăşanie în duminica aceea. Tata l-a înfofolit bine şi l-a luat cu el la Casa de Adunare. Era aşa de mândru! Ei, sigur, a trecut mult de atunci, dar tata s-a schimbat după aceea. Şi a fost tare greu să se descurce fără un fiu care să-l ajute. Despre asta era vorba, Kit.

Kit rămase tăcută, uitându-şi amarul. „Am să străduiesc să-l înţeleg mai bine”, îşi promise ea. „Dar, vai, biata mătuşă Rachel, care pe vremuri râdea tot timpul!”

Capitolul 9

Copiii buni

Sunt cu frică de Dumnezeu.

I-ascultă pe părinţi mereu.

Adevăr spun făr’ de tăgadă.

Şi-au grijă-n păcate să nu cadă.

Şase voci recitau cuvintele la unison. Deasupra fiecăruia dintre cele trei abecedare cu colţurile îndoite, singurele cu care se putea mândri şcoala improvizată, stăteau aplecate câte două căpşoare serioase.

— Foarte bine, îi lăudă Kit. Mai departe.

Pe Iisus îl iubesc, în secret se roagă.

Se joacă frumos Fapte bune fac degrabă.

În colţul celălalt al bucătăriei, Mercy – care, plină de

bunăvoinţă, îi lăsase lui Kit elevii care deja ştiau să citească din abecedar –, se chinuia cu începătorii. Stăteau cu toţii cocoşaţi pe bancă şi fiecare ţinea în mână câte un silabar, o tăbliţă de lemn cu un mâner gros, pe care era fixată o foiţă minusculă, protejată de o pojghiţă subţire şi transparentă care era prinsă cu o fâşie îngustă de piele şi nişte ţinte mici din alamă. Sus, pe singura pagină, era tipărit alfabetul, iar în partea de jos, rugăciunea *Tatăl nostru*. Copiii purtau silabarele legate de gât cu o sforicică. Se uitau cruciş la literele şterse şi repetau cu mare greutate:

„A, f af
F, a, fa
A, 1, al.
L, a, la”.

Ce răbdare putea să aibă Mercy! Păcat că răbdarea nu era molipsitoare, ca oreionul. Kit suspină şi se întoarse la abecedar. Ce de predici seci şi plictisitoare! Bunicul n-ar fi lăsat-o niciodată să înveţe dintr-o asemenea carte. Tare şi-ar mai fi dorit să-şi amintească în ce fel o învăţase pe ea bunicul silabele şi cuvintele. Bănuia că găsise singur o soluţie pentru lecţii, iar acum, când micuţii săi elevi citeau pe litere textele acelea triste, simţea că trebuia să-i urmeze exemplul. Luă o pană şi scrise două rânduri pe o bucăţică vălurită de scoarţă de mesteacăn pe care copiii o adunau şi-o foloseau în loc de hârtie, care era prea scumpă.

A
Îi dădu micul rulou lui Timothy Cook.
— „Timothy Cook a sărit peste un nuc”. citi el uluit.
Ceilalţi copii se puseră pe chicotit.
— Scrieţi una şi despre mine, o imploră o fetiţă cu ochii negri.
Kit stătu puţin pe gânduri şi apoi scrise: „Charity

Hughes are pantofi roşu-harbuz”.

Cei şase copii îşi ţineau respiraţia şi-i urmăreau cu zel fiecare mişcare a penei. Lui Kit nici nu-i trecea prin cap că metodele ei erau noi şi surprinzătoare. Ştia doar că ultimele zece zile, de când începuse şcoala improvizată, fuseseră cele mai frumoase de când ajunsese în Connecticut.

Între ea şi copii fusese dragoste la prima vedere. Kit se simţea în largul ei lângă cei mici, ceva ce nu-i reuşise niciodată cu adulţii. Copiii îi admirau hainele frumoase, îi aduceau căpşune şi margarete, se ciondăneau cine să stea lângă ea şi în fiecare zi aşteptau cu încântare să vadă ce-o să mai facă şi ce-o să le mai spună.

Erau unsprezece, cu totul, opt băieţei şi trei fetiţe, cel mai mic având patru ani şi cel mai mare, şapte. În prima zi, veniră îmbrăcaţi asemenea părinţilor şi aveau aerul unor adulţi serioşi, dar în miniatură. Kit se distră când unul dintre ei se prezentă drept Jonathan Ashby, o versiune mică, îndesată şi foarte serioasă a fratelui său, William. Dar când sfiala se risipi, seriozitatea se topi şi ea. Stăteau grămadă pe două bănci lungi pe care Matthew le construise simplu, montând scânduri pe nişte lemne tăiate grosolan şi aşezate în cruce. În fiecare zi se dădeau mari lupte pentru locurile preferate pe bancă. Dacă doi sau trei dintre băieţeii mai durdulii reuşeau să se grupeze la un capăt, asta însemna că, la celălalt capăt, o fetiţă avea ghinion şi nu stătea bine deloc. Una peste alta, trebuia multă agerime şi răbdare ca să-i ţină în loc ceasuri în şir pe micuţii care nu aveau stare. În timp ce Kit recurgea la şiretlicuri ingenioase, Mercy avea răbdarea de partea ei. Kit se minuna când vedea uşurinţa şi blândeţea cu care Mercy îşi îndeplinea misiunea, fără să ridice niciodată vocea caldă şi plăcută, fără să-şi piardă nicio clipă stăpânirea de sine. Când copiii terminară de repetat

silabele, Mercy întâlni privirea lui Kit de cealaltă parte a încăperii şi zâmbi.

— V-aţi descurcat cu toţii foarte bine astăzi, spuse ea. Acum repetăm prima parte din Catehism, apoi domnişoara Tyler o să vă spună o poveste.

Mercy îşi făcea griji în privinţa acelui răsfăţ care începuse întâmplător în a doua zi de şcoală şi se dovedise un succes atât de răsunător, încât îl tolerase, din slăbiciune, şi în zilele următoare. O întrebase pe Kit dacă era bine să-i cumpere astfel pe copii, oferind poveştile acelea în schimbul bunei purtări. Nu aşa ţinea disciplina învăţătorul. Dar Kit nu vedea nimic rău într-o recompensă oferită după o zi de muncă. Adevărul era că şi ea, şi copiii aşteptau povestea cu aceeaşi nerăbdare. Ce bine-ar fi fost să aibă mai multe să le citească! Cu o săptămână în urmă le povestise *Călătoria pelerinului*, cu toate detaliile pe care fusese în stare să şi le amintească. Ce n-ar fi dat să aibă cu ea volumul acela îndrăgit care stătuse pe masa bunicului! Dar într-o săptămână îşi epuizase toate amintirile legate de carte, iar Pelerinul călătorise de la Mlaştina Disperării la Cetatea Cerească. Acum nu mai avea altă sursă de lecturi în afară de *Biblie*, dar între copertele negre erau multe alte istorisiri pe lângă cele preferate de unchiul Matthew. Kit alegea poveştile care-i plăceau cel mai mult, iar copiii erau încântaţi de felul în care le citea, plin de farmec şi de vioiciune. Până şi Mercy era uimită şi de multe ori uşor tulburată de întâmplările dramatice pe care părea să le descopere Kit în acele poveşti citite şi răscitite.

În ziua aceea, alesese parabola bunului samaritean.

— Un bărbat, începu ea, a pornit la drum din Ierusalim spre Ierihon şi a nimerit printre hoţi…

Deodată îi veni o idee. Cu mulţi ani în urmă, bunicul o dusese la un spectacol de pantomimă la Bridgetown, unde o trupă de actori venită din Anglia jucase străvechea

poveste a Crăciunului.

— Am o idee! exclamă ea, lăsând *Biblia* din mână.

Unsprezece feţişoare entuziasmate se întoarseră către ea. Nu le luase mult să înţeleagă că ideile lui Kit de obicei însemnau ceva nou şi interesant.

— Ştiţi cu toţii povestea asta, nu-i aşa?

Copiii dădură din cap cu sinceritate.

— Atunci, în loc să v-o citesc eu, haideţi să ne prefacem că ni se întâmplă nouă, chiar acum. Hai să spunem că încăperea asta e drumul către Ierihon. Unul dintre voi – tu, Peter –, o să fie bărbatul care călătoreşte pe drum. Uite, poţi să mergi printre băncile astea, aşa. Iar trei dintre voi o să fie tâlharii care-l atacă şi-i fură hainele şi-l rănesc. Martha şi Eliza, voi veţi fi preotul şi levitul care trec pe alături, se uită la el şi se fac că nu-l văd. Iar Jonathan va fi bunul samaritean care îl găseşte şi-i oblojeşte rănile. Charity, tu ai să fii hangiţa, acolo, lângă şemineu, iar samariteanul o să ţi-l aducă pe călător şi o să ţi-l lase în grijă.

— Kit, o întrerupse Mercy. N-am mai auzit de aşa ceva. Eşti sigură că…?

— Oh, Mercy! E din *Bibliei* Acum, fiecare să-şi imagineze cam cum s-ar simţi dac-ar fi în pielea acelor oameni. Ne prefacem că nu suntem într-o casă, aici, zicem că e un drum încins şi prăfuit, iar tu, Peter, ai obosit de atâta mers.

Copiii erau vrăjiţi. Un joc cu roluri, la şcoală! Se aşezară cu toţii la locurile lor, ciripind care mai de care mai entuziasmat. Charity luă mătura de lângă vatră şi începu să măture.

— Hangiţa munceşte din zori şi până-n seară, spuse ea dându-şi importanţă.

Jonathan Ashby stătea impasibil lângă Mercy, aşteptând clipa când avea să-l întruchipeze pe salvator.

Peter îşi începu lunga călătorie printre bănci.

Dar Kit făcuse o greşeală. Îşi alesese personajele prea în grabă. Din întâmplare, îi alesese pe cei mai neascultători copii din şcoală pentru rolul tâlharilor. Iar nefericitul care se nimerise să-l joace pe călător era un încrezut mic pe care nimeni nu putea să-l sufere.

Călătorul încrezător îşi intră în rol la fel de conştiincios cum îşi citise şi abecedarul. O luă la pas printre bănci, cu nasul pe sus, de la Ierusalim spre Ierihon. Din spatele banchetei cu spetează ţâşniră tâlharii, care-l atacară puşi pe răzbunare.

— Staţi, staţi! îi atenţionă Kit. Tom! Stephen! Doar ne prefacem!

Dar atenţionarea ei se pierdu în vacarm. Copiii nu mai pomeniseră o asemenea ocazie, şi mai aveau şi binecuvântarea învăţătoarei. Hainele lui Peter chiar erau în pericol. Ţipetele lui ascuţite erau sincere. Jonathan, uitându-şi cu totul de rol, năvăli peste copii şi se apucă să care pumni în stânga şi-n dreapta. Hangiţa se grăbi să-l apere pe călător cu mătura. Kit şi Mercy se mişcară iute, dar era deja prea târziu.

Cu coada ochiului, Kit zări cele două siluete înalte în pragul uşii de la bucătărie. Apoi, înainte ca ea să ajungă la copiii care se încăieraseră, un baston venit parcă de nicăieri se abătu peste spinarea unuia dintre ei, complet luat prin surprindere. După o ploaie de lovituri însoţită de pocnete şi de urlete de durere, liniştea şi ordinea puseră deodată stăpânire pe încăpere. Peste capetele supuse ale copiilor, Kit şi Mercy dădură cu ochii de oaspeţii lor, domnul Eleazer Kimberley, învăţătorul, şi pastorul John Woodbridge.

— Ce înseamnă toată zarva asta? întrebă domnul Kimberley. Am venit să vă inspectăm şcoala, domnişoară Wood, şi-am nimerit în plin balamuc.

Mercy dădu să răspundă, dar Kit i-o luă înainte.

— E numai vina mea, domnule. Încercam o idee nouă.

— Ce fel de idee?

— E bine, domnule, le citeam o poveste din *Biblie* şi m-am gândit că ar fi mai… mai instructiv, poate, să… într-un fel… să o… ei bine, să o jucăm, şi…

— *Să o* jucaţii

— Ca pe o piesă de teatru, ştiţi, bâigui Kit, încurcată de groaza care începuse să se citească pe chipurile lor.

Domnul Kimberley părea să se sufoce.

— Jucaţi teatrul *Cu* Biblial

Pastorul Woolbridge o fixa sceptic pe Mercy.

— Ce-a fost în capul tău, Mercy, să-i laşi să facă aşa ceva?

Mercy îşi împreună strâns mâinile.

— Eu… Eu… Nu mi-am dat deama ce făceau, domnule, îngăimă ea. Nu m-am gândit că joacă teatru.

— Sunt şocat şi dezamăgit, replică el sever. Auzisem numai lucruri bune despre şcoala voastră.

Domnul Kimberley flutură bastonul înspre copiii tăcuţi.

— Mergeţi direct acasă, băieţi şi fete. Şcoala s-a terminat. Să nu mai veniţi mâine. Vă trimitem noi vorbă dacă se mai ţin orele.

— O, vă rog, domnule Kimberley, îl imploră Kit, în vreme ce copiii se strecurau unul câte unul pe uşă afară şi ieşeau din casă. Nu se poate să închideţi şcoala din cauză că am făcut eu asta. N-a fost deloc ideea lui Mercy. Daţi-mă pe mine afară, dacă vreţi.

Domnul Kimberley o ţintui cu privirea bine cunoscută la el în clasă.

— Cu siguranţă că sunteţi dată afară, domnişoară, spuse el cu răceală. Va trebui să ne gândim foarte bine dacă

Mercy este suficient de responsabilă cât să continue să ocupe acest post.

După ce plecară bărbaţii, niciuna dintre fete nu scoase o vorbă. Mercy se apucă să facă ordine prin încăpere, îndreptă un scaun răsturnat şi aranjă abecedarele cu colţurile îndoite. Două lacrimi mari îi curgeau pe obraji.

Kit nu suporta să o vadă pe Mercy plângând. Încă puţin şi s-ar fi prăbuşit şi ea cu totul. Cuprinsă de panică, fugi din casă, porni pe drum şi alergă fără să mai ţină cont de nimeni şi de nimic pe lângă Casa de Adunare, pe lângă toţi pierde-vară adunaţi la cişmeaua oraşului, pe lângă casele unde locuiau elevii ei. Habar n-avea unde o duceau picioarele, dar ceva din adâncul sufletului alesese o destinaţie. Nu se opri până nu ajunse în Lunca Mare. Acolo, fără să stea pe gânduri, ieşi de pe cărare, intră pe câmp şi se prăbuşi cu faţa în jos în iarbă, zguduită de hohote de plâns. Iarba înaltă îi foşni deasupra capului şi o ascunse privirilor, iar Lunca se închise în linişte în jurul ei şi o adăposti.

Plânse până rămase fără lacrimi, apoi rămase pe loc, stoarsă de puteri, incapabilă să mai mişte sau să judece. Poate că şi aţipi niţel, dar la un moment dat deschise ochii şi simţi mireasma de pământ cald şi iarba aspră pe obraji. Se întoarse cu faţa în sus şi se întinse, clipind des înspre cerul albastru. Vârful firelor lungi de iarbă şuiera delicat, mişcat de un vânticel. În bătaia soarelui puternic, fata se simţea uşoară şi parcă golită pe dinăuntru. Încet, încet, Lunca începu să-şi îndeplinească promisiunea.

Deodată, cu simţurile ascuţite instinctiv, Kit îşi dădu seama că nu era singură, că mai era cineva acolo, foarte aproape. Sări în sus. La câţiva paşi de ea se găsea o femeie care stătea şi o privea, o femeie foarte bătrână cu părul alb, tuns scurt, şi ochi şterşi, aproape lipsiţi de culoare,

afundaţi într-un chip acoperit de nenumărate riduri. În timp ce Kit se uita la ea, femeia şopti răguşit:

— Bine-ai mai făcut matale, copilă, c-ai venit în Luncă. Mereu găseşti aicea câte-un leac de inimă rea.

Pentru o clipă, Kit fu atât de uluită încât rămase împietrită.

— Ştiu, continuă ea şoptit, că şi eu tot aicea l-am găsit de-atâtea ori. De-asta şi trăiesc în locul ăsta.

Kit se încordă şi o trecu un fior rece pe şira spinării. Umerii firavi, încovoiaţi, şalul gri zdrenţăros – era femeia aceea ciudată de la Iazul Mierlei, Hannah Tupper, vrăjitoarea! Fata se holbă, îngrozită, la cicatricea bizară de pe fruntea femeii. Să fi fost semnul diavolului?

— Oamenii se-ntreabă de ce vreau eu cu tot dinadinsul să trăiesc aşa aproape de mlaştină, continuă blând vocea răguşită. Dar cred că matale ştii de ce. Ţi se citea pe chip adineauri. Ţi-a vorbit şi matale Lunca, aşa-i?

Fiorul rece începea să se risipească. În mod inexplicabil, creatura aceea micuţă şi stranie părea să fie la locul ei acolo şi se potrivea atât de bine cu colţul acela liniştit şi singuratic încât vocea ei ar fi putut fi vocea Luncii însăşi.

— N-aveam de gând să vin aici, se trezi Kit dând explicaţii. Am tot zis c-am să mă-ntorc, dar în dimineaţa asta am ajuns din întâmplare.

Hannah Tupper clătină din cap, ca şi cum ar fi ştiut mai bine ce se întâmpla de fapt.

— Cred că ţi-e foame, spuse ea din senin. Vino să-ţi dau ceva de mâncare.

Se ridică anevoie în picioare. Dându-şi seama cât trebuia să fie ceasul, Kit sări în picioare şi îşi scutură fustele.

— Trebuie să plec, spuse ea în grăbită. Cred c-am stat deja aici câteva ceasuri.

Femeia se uită în sus la ea. În ochii ei, aproape pierduţi printre cutele ridurilor bătucite, jucau luminiţe vesele. Un zâmbet complet ştirb îi încreţi obrajii.

— Poate totuşi nu te-ntorci aşa, la cum arăţi, o sfătui ea. Orice-ar fi, pe toate ai să le-nfrunţi mai uşor când ai să iei două-trei îmbucături. Haide, că-i colea.

Kit şovăi. I se făcuse deodată foame, dar pe lângă asta, era foarte curioasă. N-avea importanţă ce era cu femeia aceea mărunţică şi ciudată, dar cu siguranţă n-avea de ce să se teamă de ea; era chiar interesantă. Asemenea copiilor de la şcoală, ea o acceptase pe Kit fără nicio întrebare şi nicio bănuială, iar acum, tot ca un copil, o luase iute înainte, încrezătoare că şi Kit o va accepta întocmai. Urmându-şi propria voinţă, Kit se grăbi să o ajungă din urmă. Era târziu, dar n-o trăgea inima deloc să se întoarcă în casa unchiului Matthew.

Acoperişul căsuţei surpate într-un colţ abia dacă mai avea nişte urme de stuf. După cum arăta, n-avea nicio şansă la primul vânt mai puternic, darămite la o inundaţie adevărată. Două capre rumegau la marginea unui petic de pământ pe care creşteau legume.

— E un puţ în spatele casei, spuse Hannah. Scoate nişte apă şi spală-te pe faţă, copilă.

Kit lăsă căldarea în jos, aplecându-se să vadă când atinge cercul oglindit al cerului. Îşi răcori obrajii înfierbântaţi cu apa rece şi bună, apoi duse căldarea la gură şi înghiţi cu sete. Îşi netezi părul, îşi înnodă şorţul la loc, şi intră în căsuţă. Nu era decât o încăpere, lustruită ca o scoică pe dinăuntru. O masă, un cufăr, un pat cu o plapumă decolorată, o roată de tors şi un război de ţesut mic. Câteva oale vechi atârnau de şemineul proaspăt măturat. Întinsă pe podea, într-un pătrat de lumină, o pisică galbenă, uriaşă, deschise un ochi şi le aruncă o privire.

Hannah pusese pe masă un tocător de lemn cu o bucăţică de turtă de mălai umplută cu afine, iar alături, o tigvă plină cu lapte gălbui de capră. Stătu şi se uită la Kit cum mănâncă, fără să ia nicio îmbucătură. Probabil că-i dăduse ei tot ce avea de mâncare pentru prânz! îi trecu prin minte lui Kit prea târziu, când deja înghiţise şi ultima firimitură.

Fata privi în jur.

— E drăguţă camera, spuse ea fără să se gândească, apoi se întrebă cum se putea aşa ceva, când era atât de simplă şi de lipsită de podoabe.

Să fi fost de la razele de soare care mângâiau scândurile netede şi albe sau poate de la senzaţia aceea de pace care domnea în încăpere, la fel de limpede ca dunga de lumină?

Hannah dădu din cap.

— Thomas al meu a ridicat casa asta. Lucru bun, trainic, altfel nu rămânea ea – n picioare aţâţa ani.

— De când locuiţi aici? întrebă Kit curioasă.

Ochii femeii se întunecară.

— Păi, mai ştiu eu? spuse ea vag. Dar mi-aduc bine aminte ziua-n care am ajuns aici. Am venit pe jos tocmai de la Dorchester, din Massachusetts. Zile-n şir am mers şi nu ne-a ieşit în cale nici ţipenie de om. Ne zisese nouă cineva că-i loc şi pentru noi în Connecticut. Numai că-n oraş, când au văzut cum ne-nsemnaseră cu fierul roşu pe frunte, nu s-a mai găsit nicio bucăţică de pământ. Aşa c-am mers spre fluviu şi-am ajuns în Luncă. Semăna cu mlaştinile de lângă Hythe. Bărbatu-meu a crescut în Kent şi pentru el era ca şi cum s-ar fi întors acasă. Aici voia el să stea şi nimic nu l-a clintit din loc.

Sute de întrebări îi veniră în minte lui Kit, dar nu îndrăzni să spună nimic. În loc de asta, se uită în jur şi nu mică-i fu mirarea când zări singura podoabă din încăpere.

Sări în picioare, înşfacă de pe poliţă pietricica zgrunţuroasă şi o ţinu în palmă.

— Ei, dar ăsta-i coral! exclamă ea. Cum de-a ajuns aici?

Un mic zâmbet tainic lumină chipul încreţit de riduri.

— Am un prieten corăbier, răspunse Hannah, dându-şi importanţă. De câte ori se-ntoarce din călătorie, mi-aduce un dar.

Kit îşi stăpâni râsul. Ce să vezi?! O poveste de dragoste! Şi-l imagina deja pe prietenul corăbier cu părul cărunt, cu chipul asprit de vânt, cum vine timid la uşă cu micile lui comori aduse de pe cine ştie ce ţărmuri îndepărtate.

— Poate că-i de la mine de-acasă, spuse ea pe gânduri, întorcând piatra în palmă. Ştiţi, eu sunt din Barbados.

— Ei nu mai spune! Din Barbados! se minună femeia. Mi se părea mie că matale eşti aşa, mai altfel. Şi-i adevărat că-i ca-n paradis acolo, cum spune el? Câteodată stau şi mă gândesc că doar îi îndrugă baliverne unei femei bătrâne.

— O, nu, tot ce v-a spus e-adevărat! răspunse fata cu patimă. E-aşa de frumos, sunt flori tot anul. Le simţi mireasma de peste tot, chiar şi de pe mare.

— Matale ţi-e dor de casă, spuse Hannah cu blândeţe.

— Da, recunoscu Kit, lăsând piatra din mână. Cred că da. Dar cel mai mult mi-e dor de bunicul.

— Asta-i cel mai greu, clătină din cap femeia. Şi cum era bunicul matale, drăguţă?

Ochii lui Kit se umplură de lacrimi. De când ajunsese în America, nimeni nu arătase nici cel mai mic interes faţă de bunicul ei, în afară de pastorul Bulkeley, care era impresionat de favorurile pe care le primise de la rege.

Nici nu ştia bine de unde să înceapă, dar se trezi înşiruind înflăcărată poveşti dezlânate despre vremurile fericite de pe insulă, despre plantaţie, despre plimbările lungi împreună şi despre înot, despre biblioteca răcoroasă şi întunecată şi cărţile ei. Apoi povesti cum fugise în Connecticut şi cum avusese parte numai de amărăciune şi de tulburare în ultimele săptămâni.

— Urăsc oraşul ăsta, mărturisi ea. Nu-mi găsesc locul aici. Nimeni nu vrea s-audă de mine. Doar mătuşa Rachel, ştiu asta, dar are prea multe griji pe cap. Unchiul Matthew mă urăşte. Mercy e extraordinară, iar Judith încearcă să fie prietenoasă, dar de fapt sunt o pacoste pe capul tuturor. Tot ce spun, tot ce fac, totul e greşit!

— Aşa c-ai venit în Luncă, spuse Hannah, bătând uşurel palma fetei cu mâna ei mică şi noduroasă. Ce s-a întâmplat azi de dimineaţă?

Ascultă, dând din cap ca o bufniţă zbârcită, cum fata îşi vărsa amarul. Când Kit ajunse la partea cu învăţătorul şi bastonul, spre mirarea ei, un chicot răguşit o întrerupse din vorbit. Chipul lui Hannah se încreţise într-o mie de riduri vesele. Kit şovăi, dar dintr-odată i se păru şi ei că era într-adevăr ceva amuzant. Îşi recăpătă suflarea, apoi se puse şi ea pe râs alături de Hannah. Se dezmetici însă imediat.

— Ce mă fac eu acum? se lamentă ea. Cum să mă mai întorc acolo şi să mai dau ochii cu ei?

O vreme, Hannah nu scoase niciun cuvânt. Ochii ei spălăciţi o cercetau pe fata de lângă ea, iar acum nu mai era nimic copilăros în privirea aceea înţeleaptă şi bună.

— Vino, spuse ea. Am să-ţi arăt ceva.

Afară, la adăpostul unui zid care dădea înspre miazăzi, o tulpină verde ţâşnea în sus, cu frunze subţiri, ca nişte săbii, şi o singură floare stacojie, uriaşă. Kit se lăsă în genunchi.

— E la fel ca florile de-acasă, se miră ea. Nu ştiam că aveţi şi aici flori dintr-astea.

— E adusă tocmai din Africa, de la Capul Bunei Speranţe, îi zise Hannah. Prietenul meu mi-a adus un bulb, ceva ca o ceapă maronie. Nu prea socoteam eu c-o să crească aici, dar parcă a fost hotărâtă să-ncerce totuşi şi, până la urmă, ia uite.

Kit privi în sus bănuitoare. Hannah îi ţinea cumva vreo predică? Dar bătrâna nu făcea decât să pipăie încet pământul de la rădăcina plantei venetice.

— Sper că prietenul meu o să vină cât mai e în floare, spuse ea. Tare mulţumit o să mai fie.

— Trebuie să plec, zise Kit ridicându-se în picioare.

Apoi, ceva o făcu să adauge sincer:

— Mi-aţi dat un răspuns, nu-i aşa? Cred că înţeleg ce-aţi vrut să spuneţi.

Femeia clătină din cap.

— Răspunsul e în inima ta, spuse ea blând. Matale poţi să-l auzi întotdeauna, dacă stai s-asculţi.

La întoarcere, pe drumul de la Miazăzi, Kit se simţi purtată de o voioşie şi un sentiment de libertate pe care nu le med cunoscuse de când ajunsese în portul Saybrook. Hannah Tupper nu era nici pe departe vreo vrăjitoare, dar cu siguranţă că-i făcuse o vrajă. Într-un singur ceas, îi risipise revolta care-i clocotea de atâtea săptămâni în suflet. Mai trebuia ceva pentru ca fata să-şi găsească pacea cu adevărat, iar Hannah, fără să scoată o vorbă, îi dăduse puterea să facă acel lucru. Kit porni drept pe strada Mare, merse până la o casă pătrată de lemn şi ciocăni cu îndrăzneală la uşa domnului Eleazer Kimberley.

Capitolul 10

— Nu se poate! icni Mercy. Chiar la domnul Kimberley! Cum te-ai încumetat, Kit?

— Nu ştiu, recunoscu Kit.

Acum, că totul se terminase, începuseră să-i tremure genunchii.

— Dar a fost foarte corect. M-a ascultat şi până la urmă a fost de acord să-mi mai dea o şansă. N-am să te mai dezamăgesc, Mercy, îţi promit.

— N-am crezut nicio clipă că m-ai dezamăgit, spuse Mercy cu sinceritate. Dar eşti plină de surprize. Sigur l-ai lăsat cu gura căscată pe domnul Kimberley. De obicei, nici pomeneală să se răzgândească.

— Nici mie nu-mi vine să cred, râse Kit. Dar eu n-am niciun merit, Mercy. Cred c-am fost vrăjită.

— Vrăjită?

— M-am întâlnit cu vrăjitoarea care locuieşte în Luncă. Ea mi-a dat curaj.

Mercy şi mama sa schimbară o privire speriată.

— Vrei să spui c-ai vorbit cu ea?

Mercy se încruntă îngrijorată, iar fruntea i se încreţi.

— Am fost în casa ei, am mâncat din mâncarea ei. Dar am glumit când am zis că m-a vrăjit. E o mână de om şi e de-o blândeţe cum nu s-a mai pomenit. Ţi-ar plăcea mult de ea, Mercy.

— Kit.

Mătuşa Rachel lăsă din mână fierul masiv de călcat şi îşi privi nepoata cu un aer serios.

— Cred c-ar fi bine să nu mai spui nimănui că te-ai întâlnit cu femeia aceea.

— Cum, mătuşă Rachel, tocmai tu?! Doar nu crezi că-i vrăjitoare?

— Nu, sigur că nu. Astea-s doar nişte bârfe răutăcioase. Dar, la noi în Wethersfield nimeni n-are de-a face cu Hannah Tupper.

— Dar ce oare?

— Este de religie quaker.

— Şi ce-i aşa de îngrozitor în asta?

Rachel şovăi.

— N-aş putea să-ţi spun exact. Quakerii sunt nişte oameni ciudaţi şi încăpăţânaţi. Ei nu cred în sfintele taine.

— Şi ce importanţă are? E la fel de bună şi de blândă ca tine, mătuşă Rachel. Aş băga mâna-n foc.

Rachel părea tulburată de-a binelea.

— Cum poţi fi aşa de sigură? Quakerii nu fac decât să stârnească necazuri, oriunde s-ar duce. Sunt oameni care se-mpotrivesc făţiş credinţei noastre. Sigur, noi nu-i chinuim, aici în Connecticut. La Boston însă am auzit că i-au şi spânzurat pe câţiva dintre ei. Pe Hannah Tupper asta şi pe soţul ei i-au însemnat cu fierul roşu şi i-au alungat din Massachusetts. Au fost recunoscători că lumea i-a lăsat în pace la noi în Wethersfield.

— I-a făcut rău cuiva vreodată?

— Nu… Poate că nu, deşi au fost nişte vorbe. Kit, ştiu sigur că unchiul tău s-ar supăra foarte tare dacă ar afla. Promite-mi că n-ai să te mai duci acolo.

Kit lăsă ochii în jos, privind podeaua. Degeaba se hotărâse în sinea ei să fie mai înţelegătoare şi să aibă mai multă răbdare; în ea mocnea din nou răzvrătirea.

— Nu te mai duci, Kit, da?

— Nu pot promite aşa ceva, mătuşă Rachel, spuse Kit nemulţumită. Îmi pare rău, dar nu pot. Hannah s-a purtat frumos cu mine şi este foarte singură.

— Ştiu că vrei să faci bine, insistă Rachel. Dar eşti foarte tânără, copilă. Nu înţelegi că uneori răul poate să pară nevinovat şi neprimejdios. E periculos să te vezi cu femeia asta. Crede-mă.

Kit îşi luă daracul de lână şi se puse pe treabă. Era conştientă că părea încăpăţânată şi nerecunoscătoare, şi chiar aşa se simţea. Avea un nod în stomac mai strâns ca niciodată. Când venise acasă din luncă, totul i se părea atât de simplu, iar acum iarăşi se încurcaseră lucrurile. Un

singur lucru era sigur. Îşi găsise un loc al ei, un loc secret, unde domnea libertatea, lumina limpede a soarelui şi liniştea. Nimic, absolut nimic din ce i-ar fi putut spune cineva n-o putea împiedica să se întoarcă acolo.

Oare trebuia să-i spună lui William Ashby despre Hannah? Asta se întreba fata în seara aceea, în vreme ce stăteau de vorbă în amurgul văratic. Nu, cu siguranţă că s-ar fi îngrozit. William încă i se mai părea un străin, chiar dacă venea în fiecare sâmbătă seara şi începuse să mai apară adesea şi pe neaşteptate, în serile din timpul săptămânii când era frumos afară. Nu ştia niciodată prea bine ce se ascundea în spatele chipului neclintit al tânărului, dar învăţase să recunoască felul în care-şi încleşta fălcile când ea spunea ceva nepotrivit. Asta se întâmpla destul de des, deşi Kit îşi dădea toată silinţa. Mai bine nu-l provoca iar vorbindu-i de o femeie de religie quaker care nu făcea rău nimănui.

L-ar fi plăcut să-i spună lui John Holbrook, se gândi ea, dar niciodată nu puteau schimba o vorbă singuri. John îi vizita acum foarte des în serile blânde, de început de vară, când stăteau afară. Femeile tricotau în prag şi stăteau liniştiţi de vorbă cu toţii până îi alungau înăuntru ţânţarii şi căderea întunericului. John nu ceruse niciodată învoire să vină în vizită; pur şi simplu profitase de invitaţia lui Rachel, care-i spusese să mai treacă pe la ei. Nu se făcuse niciodată nici cea mai mică aluzie cum că i-ar fi făcut curte lui Judith. Nu părea să o trateze diferit faţă de ceilalţi, dar se învoia uneori când fata îl invita să se plimbe împreună pe pajişte la asfinţit. Judith n-avea nevoie de altă încurajare. Într-adevăr, era mai mult decât suficient pentru ca toată familia să fie mulţumită în ceea ce privea intenţiile lui John.

Era limpede chiar şi pentru tatăl ei că Judith era îndrăgostită. Nu mai spusese nimic, nici măcar lui Mercy

sau lui Kit, după acea dezvăluire surprinzătoare. Dar avea o strălucire în ochi, obrajii îi erau îmbujoraţi, se purta altfel, mai blând. Pe măsură ce vara se apropia, se răreau înţepăturile în direcţia verişoarei sale. Nici nu mai sporovăia atât şi părea că se retrage adesea într-o lume tainică. Kit o urmărea pe jumătate invidioasă, pe jumătate uimită. Tânărul învăţăcel într-ale teologiei, atât de serios, nu părea deloc potrivit pentru optimismul şi energia lui Judith. Kit era de fapt cam dezamăgită de John. Pe lângă William, pentru care totul părea bătut în cuie, John parcă nici nu era în stare să-şi formeze o opinie. Când venea vorba despre politică, lucru care se întâmpla mereu, de altfel, William făcea o figură mult mai bună decât John.

A

În ochii discipolului său, tot ce spunea şi tot ce făcea prea respectatul dr. Bulkeley era fără de cusur, până şi discursurile aprinse în care îi luă apărarea regelui, lucru contrar educaţiei primite de John. Matthew Wood, după ce-l încolţise pe tânărul învăţăcel cu întrebări grele, care-l zăpăciseră de tot, îl decretase dispreţuitor drept „un lingău tânăr care nu gândeşte cu capul lui”. În privinţa asta, Kit înclina să fie de acord cu unchiul său. Ajunse la concluzia că probabil n-ar fi servit la nimic să-l întrebe pe John despre Hannah Tupper. Părerea doctorului Bulkeley despre quakeri ar fi fost oricum şi părerea lui.

Abia după două săptămâni mai avu ocazia să ajungă în Luncă. Kit îşi respectă cuvântul dat domnului Kimberley şi se implică atât de mult în activităţile de la şcoală încât îi ului pe copii. Nu mai aveau parte nici de poveşti, nici de jocuri, nici măcar de poezioarele care încălcau normele. După ore, trebuia plivită grădina şi adunată prima recoltă de in crescută pe dealurile de lângă oraş. În sfârşit, într-o după-amiază în care soarele dogorea, Kit şi Judith terminară mai devreme de plivit straturile de ceapă, şi, în

vreme ce-şi târau picioarele înspre casă, pe cărarea plină de praf, Kit aruncă o privire peste câmpuri, către acoperişul casei într-o rână de lângă Iazul Mierlei. Nu se putea s-o mai ocolească încă o dată.

— Mă duc s-o văd pe Hannah Tupper, anunţă ea încercând să păstreze un ton cât mai obişnuit.

— Vrăjitoarea? Kit, ţi-ai pierdut minţile? se revoltă Judith.

— Nu e nicio vrăjitoare şi ştii şi tu asta. E o femeie bătrână şi singură şi, Judith, dac-ai cunoaşte-o, mai mult ca sigur că ţi-ar plăcea de ea.

— De unde ştii? o întrebă Judith.

Kit spicui cu grijă câte ceva din întâlnirea din Luncă pentru verişoara sa.

— Nu-nţeleg cum de-ai îndrăznit, exclamă Judith. Serios, Kit, numai de ciudăţenii te ţii.

— Vino cu mine acum, Judith, şi-ai să vezi cu ochii tăi.

Judith nu se lăsa convinsă nicicum.

— N-aş călca-n casa aia pentru nimic în lume şi cred că nici tu n-ar trebui să te duci acolo. Tata s-ar face foc şi pară.

— Atunci du-te acasă fără mine. Nu stau mult.

— Ce să le spun acasă?

— Spune-le adevărul, dacă vrei, răspunse Kit nepăsătoare.

Ştia foarte bine că deşi nu era de acord, Judith n-avea să o trădeze niciodată. Le unea o legătură puternică, de a fi amândouă tinere în casa aceea. Porni la drum prin iarba înaltă, lăsându-şi verişoara să şovăie în mijlocul cărării.

Din căsuţă se auzea un bâzâit plăcut. Hannah lucra la mica ei roată de tors inul, apăsând repede cu talpa pe pedală.

— Stai jos, copilă, cât termin eu fuiorul ăsta.

Zâmbi de parcă Kit doar ce-ar fi ieşit pe uşă cu o

clipă înainte. Kit se cocoţă pe o bancă şi se uită cum se învârtea roata.

— Am venit să vă spun că m-am împăcat cu învăţătorul, spuse ea în cele din urmă. N-am putut să mai trec pentru că am predat din nou la şcoală.

Hannah dădu din cap fără să pară surprinsă.

— Mă gândeam eu c-aşa ai să faci, comentă ea. Ţi-e mai bine acum?

— Da, cred că da. Cel puţin domnul Kimberley ar trebui să fie mulţumit. Spune că ăştia micii sunt răi de la natură şi că trebuie ţinuţi cu o mână de fier. Dar nu e prea distractiv să-i ţin c-o mână de fier şi să fiu serioasă toată ziua. Mi se rupe inima pentru băieţeii ăştia.

Hannah îi aruncă o privire scurtă.

— Şi mie, spuse ea sec. Te-a pus învăţătorul să juri că n-ai să zâmbeşti?

Kit căută ochii şterşi, afundaţi printre riduri, şi zări scânteia, izbucni în râs.

— Aveţi dreptate, recunoscu ea. Nici măcar n-am îndrăznit să zâmbesc. Mi-e teamă că dacă nu-s atentă, iar mă fac de ruşine. Dar Mercy zâmbeşte toată ziua, şi tot ţine disciplina.

Se aplecă şi luă pisica adormită de pe podea, aşezând-o aşa moale cum era în poală şi gâdilându-i bărbia catifelată până când începu să toarcă aproape la fel de tare ca roata la care lucra Hannah. Soarele acelei după-amiezi târzii intra prin uşa deschisă şi cădea pe mâinile încovoiate ale bătrânei, care se mişcau repede şi cu pricepere. Kit simţi cum se aşterne pacea. Îi era cald şi bine, se simţea fericită.

— Ce repede lucraţi, spuse ea privind cum firul îngroşa mosorul. Aţi cultivat singură inul ăsta?

Hannah îşi înmuie degetele într-o coajă de tărtăcuţă fără să încetinească ritmul.

— Sunt câteva familii în oraş care mereu mi-aduc inul lor la thrs, explică ea. Le fac fir neted şi frumos, zic eu, dar în fiecare cin mi-e tot mai greu să-l văd. Trebuie să-l pipăi. Ia zi-mi matale, te rog, e neted?

Kit admiră firul fără cusur care ieşea neted de sub degetele lui Hannah.

— E foarte frumos, spuse ea. Nici Mercy nu e-n stare să-l toarcă aşa.

Hannah se bucură ca un copil.

— Patru bănuţi pe ghem, spuse ea. Cât să plătesc dările şi să-mi cumpăr ce-am nevoie.

— Dările? Pe terenul ăsta din mlaştină? se indignă Kit.

— Sigur că da, spuse Hannah pe un ton obişnuit, şi amenzile pentru că nu mă duc la Adunare.

— Vă pun să plătiţi amenzi pentru asta? Păi atunci, n-ar fi mai bine să vă duceţi la Adunare?

Kit privi jur-împrejur la hainele cârpite şi răscârpite şi la cele câteva obiecte din încăperea micuţă.

— Mă-ndoiesc că m-ar primi, spuse Hannah sec din nou, chiar dacă m-aş duce. În Massachusetts, noi, quakerii, aveam adunările noastre.

— Pot să mă fac şi eu quaker? întrebă Kit pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios. Mai degrabă aş plăti o amendă decât să mă duc la Adunare.

Hannah chicoti.

— Nu poţi să te faci quaker numai ca să scapi de Adunare, spuse ea, iar Kit se înroşi când simţi umbra de reproş din tonul ei.

— Dar cum te faci quaker? întrebă ea serios. Aş vrea să ştiu şi eu câte ceva despre asta, Hannah.

Bătrâna tăcu o vreme. Înainte să apuce să răspundă, o umbră se puse în lumina soarelui. O siluetă înaltă ocupă întreg cadrul uşii. Kit tresări. O clipă crezu că Hannah

invocase o nălucă. Incredibil, dar în prag stătea Nathaniel Eaton, fiul căpitanului, sprijinit de tocul uşii, cu zâmbetul acela ironic în ochi pe care şi-l amintea foarte bine.

— Trebuia să-mi închipui că voi două o să vă întâlniţi, spuse el.

Chipul lui Hannah se încreţi de încântare.

— Ştiam eu c-ai să vii astăzi, triumfa ea. Am văzut de dimineaţă cum trece *Delfinul* pe lângă insula Wright. Kit, draga mea, acesta-i corăbierul de care-ţi spuneam.

Nat făcu o plecăciune.

— Domnişoara Tyler şi cu mine ne cunoaştem deja, spuse el.

Încercă să lase jos pe furiş butoiaşul pe care-l ţinea la subraţ, dar lui Kit nu-i scăpă mişcarea. Un butoiaş cu melasă de cea mai bună calitate, din Barbados. Deci prietenul lui Hannah nu-i aducea numai bagatele din coral şi bulbi de flori de peste mări şi ţări! Hannah surprinse şi ea mişcarea.

— Bată-te norocul să te bată, Nat, spuse ea încet. Acuma stai jos colea şi spune-ne pe unde-ai umblat matale de data asta.

— Charlestown, răspunse el, întorcând un butoi cu fundul în sus.

Imediat, pisica sări din poala lui Kit şi scoţând un „rrriuuu” sări la Nat în braţe şi, mulţumită, se făcu covrig. Nat tresări când ghearele se afundară frenetic în pantalonii săi grosolani, din pânză de casă.

Hannah legă firul şi-şi odihni mâinile în poală, fără să-l scape din ochi pe tânărul marinar.

— Şi taică-tu?

— E bine, vă trimite salutări.

— Am ascultat briza în fiecare dimineaţă, că m-am gândit că matale urci fluviul. Chiar ieri i-am spus lui Thomas aşa: „Tom, eu păstrez ultimele fructe de pădure,

poate-poate ajunge *Delfinul* în curând". O să-i pară tare bine când o să-i zic c-ai trecut pe-aici.

Lui Kit i se tăie deodată răsuflarea. Hannah vorbise de parcă soţul ei, care părăsise de mult lumea aceasta, ar fi fost încă acolo, în căsuţa lor. Privirea bătrânei se întunecă şi rămase pierdută, lucru pe care Kit îl mai văzuse la ea şi altă dată. Fata îl privi tulburată pe Nat. Acesta nu părea să fi remarcat nimic ciudat; ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, întinse mâna spre degetele obosite ale lui Hannah.

— A făcut iezi capra a bătrână? întrebă el liniştit. Nu-mi spuneţi că i-aţi vândut înainte să-i văd şi eu.

Privirea pierdută dispăru la fel de repede cum apăruse.

— N-am avut încotro, Nat, spuse Hannah cu părere de rău. Intrau în lanurile de porumb. Am primit un preţ bun pe ei, două împletituri de lână pentru o pelerină nouă.

Nat se lăsă pe spate şi o cercetă pe Kit cu un interes făţiş. Fata uitase că avea ochii albaştri ca marea.

— Spune-mi, o întrebă el, cum de te-au lăsat să găseşti drumul încoace, către Hannah?

Kit şovăi, iar Hannah chicoti.

— Da matale cum ai ajuns aici? îl chestionă ea. Mare ciudăţenie, doi prieteni am şi eu şi pe-amândoi i-am găsit la fel, întinşi pe jos în Luncă, plângând de ziceai c-o să li se rupă inima.

Cei doi tineri se uitară lung unul la altul.

— Tu? şopti Kit, căreia nu-i prea venea să creadă.

Nat izbucni în râs.

— Da, mă rog, *eu* n-aveam decât opt ani, explică el.

— Fugeai de undeva?

— Da, exact. Navigam pe fluviu în jos şi tata tocmai ce-mi spusese că mă lasă la Saybrook în iarna aceea, să stau cu bunica şi să merg la şcoală. Pentru mine era

sfârşitul lumii. Altceva în afară de *Delfin* nu ştiam, numai acolo trăisem, şi nici nu-mi trecea prin cap că poate să mă înveţe cineva ceva în afară de tata. În viaţa mea nu mai văzusem ceva ca Lunca. Se întindea la nesfârşit şi mi s-a făcut foame, m-am rătăcit şi m-am speriat rău. Hannah m-a găsit, m-a adus aici şi mi-a curăţat zgârieturile de pe picioare. Ba chiar mi-a dat şi-un pisic să-l iau cu mine.

— Un tigrişor gri, îşi aminti Hannah.

— Pisica ne-a purtat noroc şase ani. Nu era om în echipaj să fi ridicat ancora fără ea.

Kit era fermecată.

— Parcă te văd, râse ea. Şi ţie ţi-a dat Hannah turtă cu afine?

— Uite-acolo, la masă, dădu din cap Hannah. Uitasem cum poate să mănânce un băieţel.

Nat se întinse şi-i luă din nou mâinile într-ale sale.

— E leacul magic al lui Hannah pentru orice rău. Turtă cu afine şi-un pisic.

— Te-ai mai întors la şcoală? îl întrebă Kit.

— Da. Hannah a venit cu mine până la corabie şi nu ştiu cum, dar mă simţeam ca un leu-paraleu. Nici nu-mi păsa ce bătaie m-aştepta.

— Ştiu, spuse Kit, amintindu-şi drumul până la uşa domnului Kimberley.

— Acuma, o să luaţi iar cina cu mine amândoi, zise Hannah, încântată precum un copil înaintea unei petreceri.

Dar Kit sări în picioare şi privi vinovată unde ajunsese soarele pe cer.

— O, Doamne! exclamă ea. Nu mi-am dat seama că-i ora cinei.

Hannah îi zâmbi.

— Mergi cu Dumnezeu, copilă, spuse ea blând.

Nu trebuia să spună mai mult. Ştiau amândouă că fata avea să se întoarcă.

Nat o conduse până la uşă.

— Nu mi-ai spus de ce fugeai, îi aminti el. Aşa de rău ţi-a mers aici, în Wethersfield?

Ar fi putut să-i spună, dar ridicând privirea desluşi o urmă de „ţi-am spus eu” în ochii albaştri şi se abţinu. Oare Nat râdea de ea pentru că se purtase ca un copil de opt ani? Ridică bărbia.

— Cu siguranţă că nu, spuse ea demn. Mătuşa şi unchiul meu s-au purtat foarte frumos cu mine.

— Şi-ai reuşit să nu intri în apă?

Tonul acela superior!

— De fapt, spuse ea arogant, le predau celor mici.

Nat făcu o plecăciune.

— Ia te uită! zise el. O învăţătoare!

Fata regreta deja că adusese vorba despre asta.

Mergând însă pe drum alături de ea, orice zeflemea dispăru din tonul lui Nat.

— Orice-ar fi fost, spuse el serios, mă bucur c-ai întâlnit-o pe Hannah. Are nevoie de tine. Ai grijă de ea, da?

Cât de sucit putea să fie, se gândi Kit în vreme ce se grăbea pe drumul de la Miazăzi. Mereu reuşea să o facă să se simtă prost, cumva, şi totuşi, din când în când o surprindea şi-o lăsa să arunce o privire printr-o uşă care parcă mereu se închidea înainte să poată vedea cu adevărat înăuntru. Nu ştia niciodată la ce să se aştepte de la el.

Capitolul 11

Căldura apăsătoare din miezul verii înăbuşea valea fluviului Connecticut. Tălpile goale ale copiilor erau aco-A

perite de un strat fin de colb de pe drum. În bucătărie, trupuşoarele se foiau pe băncile tari, iar privirile fugeau de la abecedare căutând spre uşă, spre lumina soarelui, care le era interzisă. Nici Kit nu avea stare, asemenea elevilor săi.

„Dac-aş putea şi eu să fiu ca Mercy”, se gândi Kit. Când se întâmpla să ridice vocea, exasperată, i se făcea ruşine, căci îşi amintea ce răbdare infinită avea Mercy. Privind-o, în dimineaţa aceea, se gândi din nou, cu seriozitate, la ceva ce-i spusese ea pe la începutul verii. Într-o după-amiază, în mod cu totul neobişnuit, Judith o invitase pe Kit să meargă împreună cu alte fete din oraş să culeagă flori şi să ia o gustare pe malul fluviului. În ultima clipă, Kit se întorsese către Mercy şi exclamase, pe negândite:

— Of, de-ai putea veni şi tu, Mercy! Oare cum suporţi să rămâi mereu acasă?

Iar Mercy îi răspunsese senin:

— A, în privinţa asta m-am liniştit de mult. Mi-aduc aminte foarte bine. Tata m-a luat în braţe şi m-a dus în prag, iar eu am stat acolo şi m-am uitat cum se jucau copiii pe stradă. M-am gândit la toate lucrurile pe care n-am să le pot face niciodată. Şi-apoi m-am gândit la toate cele pe care le pot face. De-atunci nu prea mi-am mai bătut capul cu asta.

Mercy era perfect capabilă să le predea copiilor şi o făcea cu drag şi cu pricepere. Şi totuşi, Kit se întreba adesea la ce servea toată munca lor de a-i învăţa alfabetul. În copilărie, fusese dornică să înveţe, nerăbdătoare să descopere cărţile din biblioteca bunicului. Dar, dintre copiii aceia, cei mai mulţi n-aveau să-şi imagineze niciodată toată aventura care se ascundea dincolo de cuvinte. Acolo, în Noua Anglie, cărţile nu însemnau altceva decât nişte înşiruiri plicticoase de predici sau, în cel mai bun caz, de poezii pioase cu teme religioase.

Kit suspină şi privi peste capetele plecate cuminte ale elevilor săi, către uşa deschisă. O mişcare bruscă îi atrase atenţia. Se întoarse iute.

„Sunt sigură că iarăşi e cineva pe-acolo”, se gândi ea.

„Las că aflu eu azi cine-i”.

Da, se întâmpla pentru a treia oară: un bucheţel din fire de piciorul-cocoşului şi de muşcate sălbatice apăruse în pragul uşii. Când se aplecă să le ridice, văzu cum o siluetă întunecată se strecoară după un copac. Din curiozitate, uită de elevi şi coborî în drum, unde văzu cât se poate de bine silueta micuţă şi-o recunoscu pe Prudence Cruff.

— Prudence! o strigă ea. Nu fugi. Tu ai lăsat florile?

Copila ieşi încet de după copac. Era mai slabă ca niciodată şi purta un soi de sac diform legat la mijloc. Era trasă la faţă, iar ochii ei prea mari o priveau cu jind pe Kit. Fetei îi amintea de un pui de cerb care se aventurase pe lângă casă într-o dimineaţă. Se apropiase la fel de mult, şi începuse să fremete în apropierea hranei lăsate înadins de Mercy, încordat şi gata să facă un salt înapoi la cel mai mic semn de pericol.

— Pentru cine-s florile, Prudence?

— Pentru tine.

Vocea copilei era doar o şoaptă răguşită.

— Mulţumesc. Sunt tare frumoase. Dar de ce nu vii şi tu la şcoală cu ceilalţi copii?

— Io-s prea mare, se bâlbâi Prudence.

— Adică ştii să citeşti deja?

— Nu. Taţi ar vrea să mă dea şi pe mine la şcoală, da mami zice că-s prea proastă.

— Ei, doar nu crezi aşa ceva, nu-i aşa, Prudence?

Degetul mare de la picior, dezgolit, scobi în colbul de pe drum.

— Păi, ştiu io? Te-aud când îi uşa deschisă. Pun pariu c-aş putea să-nvăţ şi eu la fel de bine ca ei.

— Sigur c-ai putea şi chiar ar trebui. Hai cu mine acum, să vezi ce simplu e.

Prudence scutură hotărâtă din cap.

— Mă pârăşte careva.

— Şi ce?

— Mami m-ar bate-atuncea cu bastonu. N-am voie să vorbesc cu tine.

Amintindu-şi de buzele subţiri şi severe ale cumetrei Cruff, Kit nu insistă.

— Prudence, îi sugeră ea însă, ai putea să-nveţi să citeşti singură, dacă vrei cu-adevărat.

— Păi, n-am silabar.

Kit îşi aminti ceva.

— E vreun loc unde-am putea să ne-ntâlnim fără să te pârască nimeni la părinţi? o întrebă ea. Poţi să vii în Luncă?

Prudence dădu din cap.

— Nu-i pasă nimănui unde mă duc, dacă-mi fac treaba, zise ea.

— Atunci, încearcă să vii acolo după-masă. Îţi aduc eu un silabar şi te-nvăţ cum să citeşti câte ceva din el. Vii?

— Dacă termin… răspunse gâtuit Prudence.

— Ştii cărarea dintre – drumul de la Miazăzi şi Iazul Mierlei?

Prudence înghiţi în sec.

— Păi, acolo stă vrăjitoarea!

— Nu fi prostuţă! E-o bătrână foarte de treabă care n-ar face rău nici măcar unui şoarece de câmp. Şi oricum, nu-i nevoie să te duci aşa departe. E-o salcie mare chiar pe cărare. Am să te-aştept acolo. Încerci să vii?

Te durea sufletul să vezi ce luptă se dădea îndărătul ochilor rotunzi.

— Poate, şopti Prudence, apoi se întoarse şi o luă la fugă.

Kit se întoarse agale în clasă. Ce scuză mai putea găsi să umble prin cuferele ei? îşi amintise că undeva, pe fundul unuia dintre ele, avea un silabar mic. Era un cadou

adus din Anglia de nişte prieteni ai bunicului. Era împodobit pe spate cu un filigran de argint, căptuşeala era din satin roşu şi avea un mâner mic de argint. Nu îl folosise niciodată cu adevărat; îşi amintea cum îi uimise pe musafiri citindu-le fiecare literă din prima, dar preţuise darul mai ales pentru delicateţea şi măiestria cu care era realizat.

„Ce păcat că nu toţi copiii pot învăţa să citească sub o salcie”, se gândi Kit după o săptămână. Ea şi Prudence stăteau pe un covor răcoros de ierburi. O perdea de crengi verde-pal mângâia uşor firele de iarbă şi arunca pe chipul copilei un filigran de umbre la fel de delicate precum lucrătura în argint. Erau la a treia lecţie. La început, Prudence amuţise. De când era ea, rareori mai văzuse – şi cu siguranţă nu avusese niciodată în mână – ceva atât de încântător precum micul silabar de argint. Multă vreme fusese prea uluită să-şi dea seama că micul alfabet prins de el era alcătuit din aceleaşi litere „a”, „b” şi „ab” pe care le tot auzise prin uşa şcolii. Dar acum, la a treia întâlnire, sorbea preţioasele litere cu o asemenea viteză, încât Kit îşi dădu seama că în curând trebuia să-i găsească şi un abecedar.

— S-a făcut târziu, Prudence. Nu vreau să dai de bucluc, şi trebuie să mă-ntorc şi eu, oricum.

Copila suspină şi-i întinse cuminte silabarul.

— E-al tău, Prudence. Ţi l-am făcut cadou.

— Mama n-o să mă lase niciodată să-l păstrez, spuse cu regret fetiţa. O să trebuiască să mi-l ţii tu.

Kit se hotărî. Tot căutase o scuză să o ducă pe Prudence la Hannah. Ceva îi spunea că micuţa avea nevoie de acel refugiu binefăcător chiar mai mult decât ea.

— Gata, ştiu ce facem, propuse ea. Lăsăm cartea aici, la Hannah. Oricând vrei s-o foloseşti, poţi să vii s-o iei de la ea.

Fetiţa păli, îngrozită.

— Prudence, ascultă-mă. Ţi-e frică de Hannah pentru că n-o cunoşti şi pentru c-ai auzit nişte lucruri care pur şi simplu nu-s adevărate.

— Păi, dacă m-apropii de ea, o să-mi taie nasu!

Kit izbucni în râs, apoi apucă mâinile fetiţei într-ale ei şi-şi luă cel mai serios ton cu putinţă.

— Ai încredere în mine, nu-i aşa?

Căpşorul făcu semn solemn că da.

— Atunci, hai cu mine să vezi cu ochii tăi cum stă treaba. Îţi dau cuvântul meu de onoare că n-o să-ţi facă nimeni niciun rău.

Simţi mânuţa subţire cum tremura când o apucară pe cărarea din iarbă, dar Prudence păşi hotărâtă alături de ea. Inima lui Kit se umplu de milă şi de recunoştinţă pentru o asemenea încredere.

— V-am mai adus o rebelă-n vizită, anunţă ea când Hannah apăru în uşă.

În ochii spălăciţi ai bătrânei apărură luminiţe.

— Ce zi frumoasă! exclamă ea. Pisica a făcut patru pui – şi-acum am şi musafiri! Intraţi de-i vedeţi.

Într-un cotlon, pe o grămăjoară de iarbă moale, pisica galbenă îşi ocrotea, făcută ghem, cei patru bulgăraşi pufoşi. Ochii ei ca topazul străluceau când îi privea, iar prin felul în care torcea parcă le spunea tuturor „Ia priviţi ce-am eu aici!” Prudence îngenunche, complet dezarmată.

— Of, cât sunt de scumpi, şopti fetiţa, abia îndrăznind să întindă un deget înspre ei. Doi negri, unul tărcat şi unul galben.

Pe deasupra ei, Kit şi Hannah zâmbeau.

— Dacă ai mare, mare grijă, poţi să iei unul şi să-l păstrezi, îi spuse Hannah.

Cu un pisicuţ negru cuibărit în palme, Prudence le privi cum căutau un loc sigur pentru silabar.

— Copilă, eşti binevenită oricând. Ţi-l păstrez eu. Acuma, ia arată-mi ce-ai învăţat azi. Asta ce literă e?

Hannah trasă un „B” grijuliu pe nisipul alb şi curat de pe podea. Kit o privi pe Prudence şi-ţi ţinu respiraţia. Dar nu se zărea nicio urmă de frică în ochii de căprioară când Hannah întinse băţul. Prudence îl luă în mână cu îndrăzneală şi, atentă şi mândră, trasă singură liniile literei.

— Cred că trebuie să fie pe-aici o bucăţică de turtă cu afine pentru o şcolăriţă aşa de bună, o lăudă Hannah.

Bucăţica de turtă dispăru într-o clipită. „Leacul magic al lui Hannah pentru orice rău”, cum spusese Nat. „Turtă cu afine şi-un pisic”. Kit zâmbi când constată că magia funcţiona la fel de bine şi în cazul lui Prudence. Dar leacul

conţinea un ingredient invizibil, graţie căruia nu putea da greş. În *Biblie* era numit dragoste.

— Da’ de ce zice lumea că-i vrăjitoare? întrebă Prudence în timp ce mergeau agale pe cărare.

— Pentru că n-au încercat niciodată s-o cunoască. Oamenii se tem de lucrurile pe care nu le înţeleg. De acum n-o să-ţi mai fie frică de ea, nu-i aşa? O să te duci s-o vezi când poţi, chiar şi fără mine?

Fetiţa stătu pe gânduri.

— Da, răspunse ea în cele din urmă. O să mă duc cu prima ocazie. Nu numa pentru că-mi ţine silabarul. Cred că Hannah e tare singură. Bine, are pisica şi mai vorbeşte cu ea, da nu crezi că din când în când ar vrea să-i răspundă şi ei cineva?

În timp ce o privea pe Prudence gonind spre casă, Kit avu pentru o clipă o presimţire rea. Ca întotdeauna, acţionase impulsiv, fără să stea să cântărească toate consecinţele. Acum, mult prea târziu, o cuprindea îndoiala.

Era bine să o atragă pe Prudence în lumea ei secretă? Avea toate motivele să-i amăgească pe mătuşa şi pe unchiul său, pentru că erau nişte minţi înguste şi se înşelau. Dar când se gândea la cumătră Crufif, o treceau fiorii. Şi totuşi, Prudence părea atât de nefericită. Avea nevoie de un prieten. Vreme de câteva ceasuri, ochişorii ei hăituiţi străluciseră plini de încredere şi de fericire. Nu merita să rişte un pic? Kit se scutură de remuşcări şi o porni către casă, unde o aştepta încă o seară monotonă.

De la o vreme, William nu mai vorbea decât despre casa lui. În fiecare seară îi dădea raportul, înştiinţând-o ce copaci mai tăiaseră şi ce scânduri mai fuseseră prelucrate. În ziua aceea, o anunţă el, în vreme ce familia se retrăgea în casă, alungată de ceaţa care se ridica de pe fluviu pe înserat, îi dăduse instrucţiuni dulgherului care lucra stejarul alb pentru şindrile.

— Nu cred că m-am înşelat când am ales să folosesc lemnul de stejar despicat; le spuse el. Sigur, doi şilingi pe zi e mult pentru un dulgher, dar…

Uneori Kit ar fi vrut să-şi acopere urechile. Chiar trebuia să afle cât costa fiecare cui înfipt în scândurile alea, toate fiind, desigur, cele meu grozave cuie care se puteau cumpăra de pe faţa pământului? Se săturase deja de casă şi nici nu fusese montată prima scândură.

Judith, însă, se arăta extrem de interesată de genul acela de detalii. Avea un simţ al formelor, ştia foarte bine ce voia şi era clar, cel puţin pentru Kit, că în timp ce William îşi proiecta casă, Judith o compara, grindă cu grindă, cu cea la care visa ea. Scopul său era cât se putea de limpede atunci când încerca abil să-l atragă în discuţie şi pe John Holbrook.

— Cred c-ar trebui să-ţi faci un acoperiş din ăsta nou, William, îi spuse ea. „Cu pantă frântă” îi zice. Cum e casa cea nouă de pe drumul spre Hartford. Sunt foarte

elegante, nu-i aşa, John?

Mercy râse văzând cât de uluit era John.

— Cred că John nici nu bagă de seamă dacă are un acoperiş deasupra capului, îl tachină ea cu blândeţe, poate doar dacă trece ploaia prin el şi-l picură pe nas.

— Şi-atunci îşi ia cartea şi se mută-n altă parte, adăugă Kit.

William nu schiţă niciun zâmbet. El se gândea foarte serios la problema acoperişului.

— Poate că ai dreptate, Judith. Mâine, când trec pe drumul spre Hartford, o să mă uit mai bine la casa aceea. Sigur, nu ştii niciodată dacă-i bine să rişti şi să construieşti într-un stil nou, ca acela.

O, Doamne! Kit trase enervată de fir, iar ghemul se duse de-a dura pe podea. Încet, mult prea încet, William se aplecă să-l ia şi fu nevoit să se lase greoi în genunchi ca să-l scoată de sub laviţă. Unii bărbaţi, îi trecu prin minte lui Kit, erau perfect capabili să ridice un ghem de lână şi fără să se facă de râs aşa. Îi mulţumi fără prea mult entuziasm.

Ca întotdeauna, Mercy îi cârmi uşurel spre ape mai liniştite.

— Ce ne citeşti în seara asta, John? întrebă ea. Judith, aprinde un ciot de pin să vadă mai bine.

Era singurul lucru care-i unea cu adevărat pe toţi. Lui John îi făcea plăcere să le citească, iar lor le plăcea să-l asculte. Toţi munceau din greu în timpul zilei şi nu prea aveau cu ce să-şi domolească setea de cunoaştere. Cărţile pe care le împărţea cu ei John le deschiseseră o fereastră către o lume de alte dimensiuni. Poate că fiecare dintre ei, în timp ce asculta, privea prin fereastra aceea către lumea lui, neştiută de ceilalţi. Matthew Wood stătea şi se uita încruntat, mintea lui ascuţită punând la încercare şi cântărind fiecare idee nouă. Rachel, bănuia Kit, aprecia liniştea şi destinderea din acele clipe la fel de mult ca

lectura în sine. În ce-l priveşte pe William, era imposibil să-ţi dai seama ce părere avea. Kit îşi dorea adesea ca John să mai citească şi altceva, nu numai imnurile religioase care-i plăceau lui, dar chiar şi aşa impulsivă cum era, tot se lăsa vrăjită de vocea lui frumoasă.

În seara aceea citea poezii.

— Sunt scrise de o femeie din Boston, explică el. Anne Bradstreet, soţia guvernatorului din Massachusetts. Dr. Bulkeley e de părere că sunt deopotrivă de frumoase ca poeziile alese din Anglia. Iată ce scrie despre soare:

Atât de impunător să fii, încât nicicând un ochi
Să nu-ndrăznească razele-a-ţi privi?
Şi al tău tron splendid e aşanălţat încât nimic de-aici de pe pământ să nu-l atingă?
Impunător e-atunci al tău Creator.
Aşa sclipire orbitoare de ţi-a dat!
Să fie El de-a pururi adorat!

Andrelele lui Kit încetiniră ritmul. Încordarea se risipi şi, continuând să asculte vocea limpede şi joasă, fata simţi cum se pogoară asupra ei o stare de bine, aşa cum se întâmplase şi cu lumina soarelui, în Luncă.

„John face parte din familie deja” se gândi ea. „Acum ne-am ataşat cu toţii de el. Şi totuşi, încă mă impresionează un pic. Unchiul Matthew crede că-i slab, dar eu bănuiesc că de fapt amândoi sunt făcuţi din aceeaşi rocă de Noua Anglie. Pentru John, orice şi oricine, chiar şi fata cu care se va însura, vor fi mereu pe locul doi, după munca lui. Oare Judith îşi dă seama de asta sau are impresia că-l poate schimba?”

Deodată, poate pentru că poezia îi desferecase inima, Kit ridică privirea şi făcu o descoperire. Mercy se aşezase, ca de obicei, în penumbră, lângă şemineu, iar andrelele i se mişcau parcă automat, încât abia dacă le mai arunca vreo privire. Un strop de răşină se aprinse cu o vâlvătaie

şi-i lumină pentru o clipă chipul. Asculta cu ochii mari, aţintiţi asupra tânărului care citea cu capul plecat asupra cărţii. Pentru o clipă, inima lui Mercy se dezvălui. Fata era îndrăgostită de John Holbrook.

Mai iute ca gândul, penumbra o învălui din nou pe Mercy. Kit se uită iute în jur. Nimeni nu mai băgase de seamă. Judith căzuse în visare, cu un mic zâmbet misterios pe buze. Rachel dădea din cap, somnoroasă, prea obosită să mai urmărească lectura. Matthew era foarte atent, gata să intervină la cea mai mică urmă de erezie.

„Cred că mi s-a părut", se gândi Kit, dar mâinile îi tremurau. Mercy şi John Holbrook! Ce potrivire, ce potrivire cu totul şi cu totul perfectă – dar imposibilă!

„Mai bine nu vedeam nimic", îşi spuse ea, cuprinsă de tristeţe. Dar ştia că n-avea să uite niciodată ce văzuse. Flacăra din privirea lui Mercy ardea cu atâta puritate, cu atâta devotament, încât tot ce cunoscuse vreodată Kit pălea în faţa ei. Cum o fi fost să ţii atât de mult la cineva?

Capitolul 12

Şcoala se încheia la jumătatea lui august şi în locul ei, zeci şi zeci de alte sarcini urmau să le umple zilele. Ceapa trebuia adunată, împachetată în sacii aspri cusuţi de Mercy şi stivuită în aşteptarea momentului când avea să fie dusă la Hartford sau folosită la troc când venea o corabie în sus pe fluviu. Merele văratice aşteptau să fie descojite, tăiate felii şi uscate la soare pentru iarnă. Din perele sălbatice trebuia făcut cidru. Prima recoltă de porumb se înălţa în luncă, rânduri-rânduri nesfârşite, numai bune de cules. Adesea Kit şi Judith, ba chiar şi Rachel lucrau la câmp umăr la umăr cu Matthew până la asfinţit şi nu era niciun moment de pierdut. Era greu să mai rupă de ici, de colo, câteva clipe să se vadă cu Prudence şi cu Hannah. Din când în când, întâmplător, Kit mai rămânea singură şi, zorindu-se să-şi termine de două

ori mai repede treaba, se furişa pe cărarea către Iazul Mierlei, în speranţa că Prudence reuşise şi ea să scape.

Într-o zi cu soare, se trezi pe neaşteptate că are în faţă o după-amiază întreagă fără nimic de făcut. Le ajutase pe Judith şi pe Rachel să pregătească rezerva de lumânări pentru iarnă. La treaba asta trebuia să stai mult în căldură şi totul era lipicios. Două zile la rând puseseră la fiert bobiţele gri culese de Kit şi de Judith de pe câmp, iar Rachel spumuise stratul gros şi verzui de seu. Uriaşul cazan de fier fierbea acum mocnit, iar sub el trebuia întreţinut focul cât era ziua de lungă, oricât de cald ar fi fost. În celălalt colţ al bucătăriei, la o distanţă bunicică de căldura focului, fitilele atârnau între două spătare de scaun. Femeile se mişcau de colo-colo, cu fitilele în mână, le înmuiau în seu, le agăţau din nou la răcit, apoi le înmuiau iarăşi, până când ceara se îngroşa, încet-încet, formând lumânările tari, care ardeau încet şi aveau să le umple casa de miresme în lunile care veneau.

În cele din urmă, Rachel îşi dădu de pe frunte şuviţele sure şi umede, apoi cercetă rândurile de lumânări subţiri de culoare verzuie care se adunaseră.

— Ajunge pe ziua de azi, nici nu m-aşteptam să facem atâtea. Abia mâine mai putem lucra cu fitilele astea. Trebuie să mă duc să-l văd pe bebeluşul lui Sally Fry, care-i bolnav, iar voi, fetelor, meritaţi o pauză – lucraţi de când s-a ridicat soarele.

Kit era încântată să se oprească din muncă. De odihnit nu avea însă de gând să se odihnească, aşa că tocmai ieşea din casă când mătuşa sa o chemă înapoi.

— Unde te duci, Kit?

Kit lăsă ochii în jos şi nu răspunse.

Mătuşa o măsură din priviri.

— Aşteaptă, spuse ea atunci.

Se duse până în bucătărie şi se întoarse cu un

pacheţel pe care i-l întinse ruşinată lui Kit.

Era un rest de plăcintă cu mere. Deci mătuşa Rachel ştiuse dintotdeauna! Kit se repezi s-o îmbrăţişeze.

— Mătuşă Rachel, eşti aşa de bună!

— N-am ce să fac, Kit, răspunse îngrijorată mătuşa sa. Nu sunt deloc de acord. Dar aşa ceva nu pot să suport, nimeni nu trebuie să îndure foamea, când la noi e-atâta belşug.

De data aceasta, când se apropie de Iazul Mierlei, Kit tresări la auzul zgomotului ascuţit făcut de un topor.

Sperase să o găsească pe Prudence acolo. În schimb, când dădu colţul căsuţei cu acoperiş de stuf, dădu de Nat Eaton, care, cu bustul dezgolit, cu muşchii şerpuitori bronzaţi, împrăştia aşchii în toate direcţiile cu toporul, lovind într-un buştean putred.

— Oh, exclamă ea surprinsă, 1 nu ştiam că a venit iar *Delfinull*

— Nici n-a venit. Am rămas fără vânt în dreptul Dealului Stâncos şi eu am vâslit înainte. Tu ai fi stat pe loc?

Kit nu avea de gând să-i ia în seamă ironiile.

— Melasă de Barbados şi lemne de foc, comentă ea. Încep să-nţeleg cum se descurcă Hannah aici. Ce de lemne, Nat, pe-aşa căldură!

— Când o să fie vremea de făcut focul, am să fiu în drum spre Barbados, replică el. Aşa nu-mi ies din mână.

Hannah se uită la ei din prag.

— Înc-un musafir! se bucură ea. Intră înăuntru, la umbră. Nat, ai tăiat mai multe lemne decât pun eu pe foc tot anul!

Nat lăsă jos toporul.

— Azi e numai zi de muncă. Următorul pas e să pun stuf proaspăt pe-acoperiş. Prin unele locuri, nici măcar un şoarece n-ar avea loc de culcuş.

— Pot să te ajut?

Lui Kit nu-i venea să creadă că pusese o asemenea întrebare.

Nat ridică dintr-o sprânceană. Ochii albaştri, zeflemitori, zăboviră atât de mult asupra braţelor ei înnegrite de soare, încât fata îşi strânse pumnii să nu i se vadă bătăturile din palme.

— Poate că da, la asta, replică el de parcă i-ar fi făcut o mare favoare. Poţi s-aduni iarba după ce-o cosesc.

Kit îl urmă în mlaştină şi se aplecă să adune braţe întregi din firele lungi care cădeau în urma coasei. Parfumul puternic şi dulceag îi gâdila nările. Nat propti doi buşteni de zidul căsuţei ca să facă o scară improvizată şi se amuză privind cum fata urcă sprinten în urma lui. Răsfirară împreună legăturile de stuf, apoi Kit le ţinu bine întinse, în timp ce degetele arse de soare ale lui Nat le legau cu nişte coarde groase de viţă-de-vie, mişcându-se cu puterea şi siguranţa căpătate după ani şi ani de mânuit parâme şi pânze. După ce potriviră şi ultimul mănunchi de stuf, se aşezară să-şi tragă sufletul pe stratul moale şi înmiresmat, privind peste lunca însorită către panglica sclipitoare a fluviului. Rămaseră aşa multă vreme, în tăcere. Nat molfăia un pai. Kit se sprijinea cu coatele goale pe firele înţepătoare de stuf. Simţea mângâierea soarelui. Jur-împrejurul lor plutea bâzâitul domol al albinelor, întrerupt de sunetul ascuţit al unui greiere. Chemarea misterioasă a mierlei se ridica din iarbă, şi din când în când zăreau sclipirea stacojie de pe aripile sale negre strălucitoare.

„Aşa mă simţeam şi-n Barbados”, constată Kit surprinsă. „Uşoară, de parcă aş pluti, cumva. Aici am muncit ca o sclavă, med ceva ca la straturile de ceapă, dar mă simt de parcă nimic n-ar conta, doar să trăiesc în clipa asta şi atât”.

— Ce albastru e fluviul azi, spuse ea somnoroasă. Parc-ar fi apa din golful Carlisle.

— Ţi-e dor de casă? întrebă cât se poate de firesc Nat, cu ochii aţintiţi asupra panglicii albastre.

— Nu, aici nu, răspunse ea. Nu când sunt în Luncă sau cu Hannah.

Nat se întoarse şi o privi.

— Cum e, Kit? o întrebă el serios. Acum, sincer. Îţi pare rău c-ai venit aici?

Fata şovăi.

— Uneori da. S-au purtat frumos cu mine, dar e foarte diferit aici. Nu-mi găsesc locul, Nat.

— Ştii, spuse el întorcând prudent privirea către fluviu, odată, când eram mic, am ajuns în Jamaica şi-n piaţă acolo era un bărbat care vindea nişte păsări. Erau aşa, verde-gălbui, stropite cu stacojiu-aprins. Voiam să iau şi eu una acasă, pentru bunica din Saybrook. Dar mi-a explicat tata că era făcută să trăiască acolo, că la noi celelalte păsări ar fi sărit la ea şi-ar fi rănit-o cu ciocul. Ciudat, dar în dimineaţa în care te-am lăsat aici, la Wethersfield, tot drumul până la corabie nu m-am putut gândi decât la pasărea aia.

Kit se uită lung la el. Marinarul ăla încrezut, care-o apucase înapoi prin pădure fără măcar să-şi ia la revedere cum se cuvine, stătuse cu gândul la o pasăre! Dându-şi seama că vorbise pe un ton prea serios, Nat izbucni în râs în faţa căutăturii ei grave.

— Cine-ar fi crezut, o tachină el, c-am să te văd vreodată cocoţată pe-un acoperiş, cu paie-n păr?

Kit chicoti.

— Adică m-am transformat într-o cioară?

— Nu chiar.

Ochii lui albaştri străluceau vesel.

— Dacă mă uit bine, se mai văd încă penele verzi.

Dar au făcut tot ce-au putut aici să te transforme-n vrabie, nu-i aşa?

— Puritanii ăştia, suspină Kit. N-am să-i înţeleg niciodată. De ce-or fi vrând să fie viaţa aşa de serioasă? Am impresia că lor chiar le place aşa.

Nat se întinse pe spate pe stuf.

— Dacă mă-ntrebi pe mine, e de la toată educaţia aia a lor. Stau numa-nchişi în casă şi asta le răpeşte orice bucurie de-a trăi. Şi toată latina aia pe care ţi-o bagă pe gât! Păi, Kit, tu-ţi dai seama?! Sunt douăşcinci de feluri de substantive numai în *Morfologie*. N-aş putea să rezist la aşa ceva. Nu zic că n-ar trebui, acolo, o educaţie, continuă el. Un băiat tre' să-nveţe numerele, dar asta aşa, numai ca să afle latitudinea cu instrumentele de navigaţie. Cu cărţile, ei, e-altă treabă. Nimic nu-ţi ţine de urât mai bine într-o călătorie lungă decât o carte.

— Ce fel de cărţi? întrebă Kit uşor surprinsă.

— A, de toate felurile. Le luăm şi noi de pe unde-apucăm. Mie-mi plac cel mai mult jurnalele de bord vechi şi povestirile de călătorie, dar odată ne-a lăsat cineva nişte piese de teatru din Anglia care mi s-au părut foarte bune. Era una cu un naufragiu pe-o insulă din Indii.

Kit sări în sus, încântată.

— *Furtuna*, vrei să spui?

— Nu meu ştiu. Ai citit-o?

— Era preferata noastră!

Încântată, Kit îşi cuprinse genunchii cu braţele.

— Bunicul era convins că Shakespeare a trecut prin Barbados. Cred că-i plăcea să se creadă un fel de Prospero.

— Iar tu erai fiica, presupun? Cum o chema?

— Miranda. Dar nu prea semănăm.

Nat izbucni în râs.

— Shakespeare ăla trebuia să fi continuat povestea.

Nu ne-a zis ce s-a-ntâmplat când prinţul cel tânăr a luat-o cu el în Anglia. Pun pariu că toate doamnele numai despre asta au vorbit.

— Nu în Anglia. La Napoli. Şi mai e ceva, Nat, îşi aminti ea. Toate discuţiile astea împotriva Angliei şi a regelui. Nu pricep.

— Mda, nu cred că ai cum, dacă n-ai fost crescută aici.

— Dar de ce nu-i sunt credincioşi regelui James?

— Credinţa are două laturi, Kit, spuse Nat cu un aer deodată la fel de serios ca John Holbrook sau William. Dacă regele ne respectă drepturile şi se ţine de cuvânt faţă de noi, atunci îi rămânem credincioşi. Dar dacă revocă legile pe care le-a dat, se răzgândeşte şi schimbă cursul până ce corabia stă să se răstoarne, atunci n-o s-avem de ales şi-o să trebuiască să tăiem parâma.

— Dar asta-i trădare!

— Ce înseamnă trădare, Kit? Omul e credincios locului la care ţine. Pentru mine, *Delfinul* e ţara mea. Tata şi-ar da şi viaţa să aibă dreptul de-a naviga când şi unde vrea el, şi la fel aş face şi eu. Oricum, când vine o furtună, la ce bun să stai s-aştepţi ordine de la Maiestatea Sa din Anglia? Presupun c-aşa-i şi cu oamenii ăştia din Wethersfield. Cum să ştie un rege care stă pe tronul lui, tocmai în Anglia, ce-i mai bine pentru ei? Credinţa merge-ntâi şi-ntâi către pământul de sub tălpi.

Asta i-ar fi plăcut să audă unchiului Matthew, oricum, cugetă Kit, uluită şi uşor consternată să descopere că, sub aerul nepăsător al lui Nat, scăpăra de fapt aceeaşi patimă care-i făcea ei viaţa amară în casa familiei Wood. Oare uitase că şi Nat se trăgea tot din Noua Anglie? Aproape că se simţi uşurată când auzi vocea lui Hannah la baza scării.

— Aţi terminat cu stuful acolo sus? Ar fi vremea să luaţi şi voi o îmbucătură la cină.

— Cină?

Kit nici nu băgase de seamă că soarele coborâse pe cer.

— Aşa târziu s-a făcut?

Se repezi către scară, dar Nat o apucă de încheietura mâinii şi o opri.

— Să vii s-o vezi cât mai des, da? îi aminti el.

— Sigur.

Kit şovăi.

— Îmi fac griji pentru ea, uneori, şopti Kit. Pare aşa de iute la minte şi sprintenă, şi deodată zici că uită tot şi-ncepe să vorbească de parcă bărbatul ei ar mai trăi.

— Asta era?!

Nat îi risipi temerile din două vorbe.

— Hannah e-n toate minţile, să ştii, dar uneori mai pierde firul. Nu-ţi face griji. Am impresia că-i mult mai bătrână decât credem noi şi c-a trecut prin multe. Şi ea, şi bărbatul ei au flămânzit la închisoare luni în şir în Massachusetts. Până la urmă i-au însemnat cu fierul roşu, i-au legat de-o căruţă, i-au biciuit şi i-au gonit peste hotar. Din ce-am auzit, Thomas Tupper a fost un fel de erou. Şi dacă ei i se pare că-i încă aici şi că poate să vorbească cu el după atâţia ani, nu poţi să-i iei bucuria asta, nu-i aşa?

Ca de obicei, Hannah nu insistă să mai rămână.

— Musafirii mei sunt mereu pe fugă, chicoti ea. Nat se grăbeşte mereu, matale la fel, şi-acuma şi Prudence.

— Cine-i Prudence?

Trăgându-şi pe el cămaşa albastră de bumbac, Nat o ajunse din urmă pe cărarea înspre lunca de la miazăzi.

— O mai ţii minte pe fetiţa cu păpuşa?

Mergând grăbită pe cărare, Kit îi povesti despre lecţiile de citire. Crezuse că Nat va face cale întoarsă când ajungeau la drumul de la Miazăzi, însă, spre disperarea ei, o însoţi în continuare, şi degeaba şovăi fata să o apuce pe

strada Mare, el nu păru să înţeleagă. Toată starea de bine din după-amiaza aceea se risipea repede şi o cuprindea deja teama. Oare de ce insistase Nat să vină cu ea? Şi-aşa avea o mulţime de explicaţii de dat, fără să mai trebuiască să justifice şi prezenţa unui marinar străin. Însă, cu mersul lui legănat, tânărului nu-i era deloc greu să se ţină după ea, aşa agitată şi grăbită cum era, părând să nu-şi dea seama că fata voia să scape de el.

Toată familia era afară, în faţa casei. Terminaseră, aşadar, cina. Când se apropiară, William se ridică greoi şi-i aşteptă.

— Kit, pe unde-ai umblat?! exclamă Judith. De când te-aşteaptă William!

Kit îi privi pe rând, trecând de la mătuşa sa, care se abţinea cu greu să nu plângă, la unchiul său care aştepta să o mustre. „Nu pot decât să le spun adevărul”, se gândi ea.

— Am dat o mână de ajutor şi-am reparat acoperişul de stuf al lui Hannah Tupper, zise ea. Îmi pare rău că nu mi-am dat seama cât de târziu s-a făcut. Mătuşă Rachel, ţi-l prezint pe Nathaniel Eaton, fiul căpitanului Eaton, de pe corabia *Delfinul*. Repara acoperişul lui Hannah, iar eu l-am ajutat.

Membrii familiei schiţară un salut înspre Nat, însă lui William nu i se clinti nici măcar un muşchi din maxilarul încordat. Cei doi tineri se măsurară îndelung.

Nat se întoarse către Matthew Wood.

— Este vina mea, domnule, spuse el cu o demnitate de care Kit nu l-ar fi crezut niciodată în stare. N-ar fi trebuit să accept ajutorul domnişoarei, dar nu-i o treabă uşoară, şi când mi s-a alăturat, i-am fost foarte recunoscător. Sper că nu am cauzat nimănui nicio neplăcere.

Îl privi pe William cum făcea de obicei, cu o

sprânceană ridicată. Kit rămase neajutorată când Nat îşi luă rămas-bun şi o porni sprinten la drum. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri, dar judecata abia acum urma.

— De ce te-ai apucat să-i repari acoperişul acelei quakere? o chestionă unchiul său.

— Păi, trăieşte singură… începu Kit.

— E-o eretică şi nu vine niciodată la Adunare. N-are niciun drept să-ţi ceară milostivenie.

— Dar cineva trebuie să o ajute, unchiule Matthew.

— Dacă vrea ajutor, să se căiască pentru păcatul ei. Să nu mai calci niciodată acolo, Katherine. Îţi interzic aşa ceva.

Îmbufnată, Kit îşi urmă familia în casă.

— Nu-ţi face griji, Kit, îi şopti Mercy. Hannah o să se descurce foarte bine dacă o ajută marinarul. Mi-a plăcut de el.

Capitolul 13

— Nu pot să cred că n-ai fost niciodată la o şezătoare, la depănuşat! exclamă Judith. Păi, te distrezi mai mult decât la toate sărbătorile la un loc!

— Adică ce faci, stai şi depănuşezi porumb toată seara? Lui Kit i se părea o distracţie destul de ciudată. O

dureau încă braţele după cât se luptase cu ştiuleţii atât de greu de desprins de pe tulpini, rând după rând, ceas după ceas.

— A, păi, când toţi din jur fac acelaşi lucru, nici nu ţi se pare că-i muncă. Avem cântecele noastre, Jeb Whitney şi-aduce scripca, sunt prăjituri şi mere şi cidru. Ah, mi se pare că toamna-i cea mai frumoasă parte a anului!

— Cică anul ăsta nu s-a făcut prea mult porumb, adăugă Mercy cu viclenie. S-ar putea să nu mai fie la fel de mulţi ştiuleţi roşii ca de obicei.

Judith clătină din cap.

— Las că găsesc eu unul, stai liniştită, spuse ea

veselă. Am eu metodele mele.

— Ştiuleţi roşii? De ce, ăştia-s mai buni sau cum? întrebarea nevinovată a lui Kit le făcu pe cele două verişoare să râdă în hohote.

— Aşteaptă şi-ai să vezi, o sfătui Judith. Dacă mă gândesc bine, cred c-am să fac în aşa fel încât s-ajungă unul şi la William. Atunci ai să vezi şi tu cum stă treaba!

Pe Kit o cuprinseră bănuielile şi se făcu roşie ca focul.

Când porniră la drum pe strada Principală să strângă ultimul porumb din câmp, într-un elan de prietenie care nu-i stătea în fire, Judith o luă de braţ pe Kit. Entuziasmul ei mai avea şi alte cauze, nu numai lumina frumoasă de septembrie.

— Simt că-n seara asta la şezătoare o să se-ntâmple ceva minunat, mărturisi ea.

Entuziasmul lui Judith era molipsitor. Kit începu să simtă un fior de nerăbdare. Deşi tot nu pricepea cum putea cineva să se distreze muncind din greu şi umplându-se de praf, era prima petrecere de orice fel la care fusese invitată de când sosise la Wethersfield. Cei câţiva tineri pe care-i cunoscuse la Adunarea de Sabat şi la Ziua Predicii aveau să fie cu toţii acolo.

— Nu ştiam că poţi să prezici viitorul, râse ea, dar sper să ai dreptate.

— Ştiu sigur că am, spuse Judith, pentru că de data asta o să am grijă să se-ntâmple ceva. M-am hotărât.

— Vrei să spui… John Holbrook?

— Bineînţeles că asta vreau să spun. Ştii cum e el, Kit. Aşa serios şi timid. N-o să-şi facă niciodată curaj să spună ceva, dacă nu-l ajut.

— Dar John e încă la studii…

— Ştiu. N-are nimic pe numele lui, ca William, şi nici n-are cum să mă-ntreţină. De asta nici nu spune nimic. Dar

eu ştiu ce simte, ştiu şi ce simt eu, de ce-ar trebui s-aşteptăm o veşnicie fără să facem nici măcar un plan? Şi ce moment e mai potrivit decât o şezătoare?

— Judith, se aventură Kit şovăielnic, chiar crezi că…?

— Mai bine ţi-ai vedea de-ale tale, râse Judith. William nu-i ca John. El e ca mine. Când şi-a pus ceva în minte, apoi n-o s-aştepte o veşnicie.

Chiar trebuia să-i aducă aminte? se strâmbă Kit. Din ziua în care William îşi înălţase casă, atunci când se adunaseră toţi vecinii şi, muncind de la răsărit până la apus, ridicaseră un cadru zdravăn şi impunător, bătând în cuie şindrilele noi şi trainice, Kit ştiuse că tânărul aştepta momentul potrivit pentru a-i vorbi. Se hotărâse de mult ce răspuns avea să-i dea. În calitate de soţie a lui William urma să se bucure de toată libertatea de mişcare de care avea nevoie. Adio corvezi interminabile şi, în plus, putea să-i dea peste nas unei femei precum cumătră Cruff. Mai mult decât atât, William avea pentru ea o mare admiraţie, în ciuda faptului că de multe ori era uluit şi şocat de părerile ei, era la fel de îndrăgostit ca în dimineaţa aceea de Sabat. Şi atunci de ce oare avea presimţirea aceea rea de când o tachinase Judith?

Privi cu jind înspre căsuţa de lângă Iazul Mierlei şi se hotărî să se furişeze într-acolo la întoarcere. Dar oricât se grăbi Kit să termine ce avea de făcut, când isprăviră de cules nu-i mai rămase timp decât pentru o vizită pe fugă. Află de la Hannah că Prudence trecuse pe acolo, dar nu îndrăznise să aştepte lecţia.

— De-aş putea să mai desluşesc literele cu ochii ăştia bătrâni, spuse Hannah cu regret. De fapt, copila nici n-ar avea cine ştie ce nevoie de ajutor. Ea vrea să citească întruna. Gâză mică… Tot trag speranţă c-o să se mai împlinească niţel de la laptele de capră.

Judith se pierduse deja în zare când Kit pomi înspre

casă pe drumul de la Miazăzi. Spre surprinderea ei, zări în depărtare o pălărie cu boruri largi pe care o cunoştea foarte bine, aşa că se opri şi aşteptă până când John Holbrook o ajunse din urmă.

— Dr. Bulkeley m-a trimis după nişte varza-dihorului, explică el fluturând un mănunchi de verdeaţă. Zice că-i un leac foarte bun pentru astm. Dar tu cum de mergi singură pe-aici?

— Judith a luat-o înainte, îi răspunse ea.

Oare sperase să dea de Judith pe drum?

— Eu m-am oprit s-o văd pe Hannah Tupper.

Rostise numele intenţionat. John o privi surprins.

— Văduva Tupper? Familia ta ştie, Kit?

— Numai Judith şi Mercy. Hannah mi-e prietenă bună.

— Dar este quakeră.

— Şi ce, are vreo importanţă?

— Da, cred că da, spuse el cu un aer gânditor. Nu că aş avea ceva împotriva quakerilor. Dar femeia asta are reputaţie proastă. De două ori au acuzat-o de vrăjitorie.

— Astea-s doar nişte bârfe răutăcioase.

— Probabil, dar mi-ar părea rău să văd că se întorc împotriva ta. Ştii, Kit, sunt unii pe-aici, prin oraş, care n-au uitat cum ai sărit atunci în fluviu. Dacă află că mai şi cunoşti o vrăjitoare…

— John, cum poţi să iei în seamă asemenea prostii?

— Vrăjitoria nu-i o prostie, Kit. Dr. Bulkeley spune că…

— Eeei, păi dacă spune dr. Bulkeley…! replică Kit. Ştii ceva, m-am săturat să tot aud ce are de spus dr. Bulkeley. Tu nu gândeşti deloc cu capul tău, John?

Când îi văzu ochii trişti, îşi regretă imediat vorbele.

— Îmi pare rău, zise ea, punându-i repede o mână pe mânecă. Nu asta voiam să spun, de fapt. Dar de când ai

început să studiezi cu individul ăla parcă te-ai schimbat cumva.

John o iertă imediat.

— Tu nu-l cunoşti cum îl cunosc eu, îi explică el. În fiecare zi îmi dau seama cât de mult mai am de învăţat. Dar nu-i vorba doar de studii. Vrând-nevrând, ne schimbăm, Kit – cel puţin unii dintre noi, adăugă el, cu o sclipire de umor care-i lipsise în ultima vreme. Nu vreau să-ţi ţin predici, Kit. Dar quakerii sunt ştiuţi că aduc necazuri şi mi se pare că tu şi-aşa dai de tot felul de probleme de una singură.

— Ştiu, recunoscu Kit veselă, dar Hannah mă ajută să mă schimb. Dac-ai cunoaşte-o…

John mergea pe lângă ea, ascultând cu bună credinţă cum fata încerca să-i explice cine era de fapt bătrâna din Luncă. Ajunseră la răspântia cu strada Mare, unde John trebuia să o ia spre Dividend, şi rămaseră o vreme pe loc; niciunul nu-şi dorea să ia sfârşit acel rar moment de camaraderie. John îşi scoase pălăria, îşi sprijini coatele de stâlpul unui gard şi căzu pe gânduri privind înspre Luncă, în timp ce vântul îi bătea prin părul bălai. Deodată se întoarse şi-i zâmbi lui Kit cu aceeaşi blândeţe neaşteptată care-i mersese la inimă din prima zi în portul Saybrook.

— Cinci luni, spuse el, de când am ajuns aici împreună, pe *Delfin*. Ce speranţe mari ne făceam amândoi. Până la urmă ţi-a mers bine, nu-i aşa, Kit? O casă mare şi frumoasă aproape gata şi un băiat bun şi de nădejde ca William. Sper să fii foarte fericită.

Kit se îmbujoră şi privi în jos la iarba veştedă. Nu voia să vorbească despre William.

— Dar tu, John? preferă ea să întrebe.

— Poate, răspunse el, cu un zâmbet în colţul gurii. Vom vedea.

„Meu repede decât crezi, poate”, se gândi Kit.

— Mergi la şezătoare, diseară? întrebă ea neputând să se abţină.

— Nu ştiu, şovăi el. Mercy vine?

— Mercy? Nu, nu cred că poate să vină. E mai mult de-un kilometru şi jumătate de mers.

— Atunci, cred că mai bine-mi petrec seara la voi acasă. Nu prea am ocazia să vorbesc cu ea.

— Dar cică şezătorile astea sunt foarte…

Abia atunci înţelese ce-i spusese John.

— John! Dar ce-ţi veni, de ce să vorbeşti cu Mercy?

Ochii lui sclipeau.

— De ce crezi că vin aşa de des?

— Păi, eu credeam… Noi toţi credeam… Adică…

— Pentru Mercy vin, de la început. Nu ţi-ai dat seama?

— O, John!

A

Nu-i venea să creadă de bucurie! îşi înnodă încântată braţele în jurul gâtului lui John. Acesta tresări şi se uită pe drum dacă nu erau văzuţi, apoi se eliberă prudent din strânsoare. Era roşu până în vârful urechilor, dar ochii îi străluceau.

— Mă bucur că-ţi surâde ideea, zise el. Crezi că am vreo şansă, Kit?

— Vreo şansă? Ha, numai să-ncerci! Ah, John, sunt aşa de fericită, îmi vine să sar în sus de bucurie!

— Încă nu pot să-ncerc nimic, îi aminti el, realist. N-am nimic să-i ofer, absolut nimic.

— Într-o zi o să ai biserica ta. Numai că… Oare poate Mercy să… Crezi că s-ar descurca într-o gospodărie de pastor? Sunt atâtea lucruri pe care Mercy nu le poate face, John.

— Atunci am să le fac eu în locul ei, spuse el calm. Nu vreau o soţie ca să mă slujească. Doar să fie Mercy ea

însăşi… Şi orice-aş face, tot n-aş putea să mă ridic la înălţimea ei.

— Atunci spune-i diseară, John, îl îndemnă ea, amintindu-şi ochii plini de alean ai lui Mercy.

— Poate, răspunse el din nou. Vom vedea.

În drum spre casă, Kit traversă piaţeta unde se afla Casa de Adunare şi abia se ţinu să nu danseze. Îi venea să strige, să cânte. Mercy şi John Holbrook! Ce potrivire! Ce potrivire perfectă, incredibilă chiar! Cum să nu spună ea nimănui? Probabil că se vedea de la o poştă că plesneşte de bucurie. Judith sigur o să…

Judith! Picioarele săltăreţe i se poticniră brusc. Cum putuse uita de ea? S-ar fi cuvenit oare să-i spună ceva lui John, să-l prevină cumva? Nu, n-ar fi putut face aşa ceva, n-ar fi fost corect faţă de Judith. El habar n-avea de nimic, era aşa de serios şi de timid, cum spusese şi Judith, aşa de cufundat în cărţi, atât de pierdut în visele lui cu Mercy încât nici nu băgase niciodată de seamă că-i căzuse cu tronc lui Judith. De ce anume era aşa sigură Judith că urma să se întâmple în seara aceea? Ce tertipuri avea de gând să folosească?

„Ei, păi dacă nu se duce la şezătoare, nu se-ntâmplă nimic”, se gândi ea la partea practică a lucrurilor. „Şi, cine ştie, poate dacă stă cu Mercy… O, Doamne, ce-o să se mai supere Judith. Dar e atât de orgolioasă, încât o să strâmbe din nas şi-o să spună că nici nu i-a trecut vreodată prin cap aşa ceva. Şi-o să treacă peste asta, ştiu sigur, pentru că de fapt John nu e deloc potrivit pentru ea. Numai de-ar spune ce are de spus în seara asta!”

În seara aceea, Judith petrecu îngrozitor de mult timp în faţa micii oglinzi de pe perete. Purta pentru prima oară rochia nouă de lână albastră, cu un guleraş alb ca zăpada şi manşete lungi – nicicând nu arătase mai încântător. În bătaia lumânărilor, ochii ei căpătau nuanţe

de albastru închis şi un entuziasm secret îi îmbujora pielea albă şi curată. Kit îşi pierduse răbdarea. Nu conta câtuşi de puţin cum arăta. William o aştepta deja, şi trebuiau să plece cu toţii mai repede, înainte să ajungă John. Ce bine-ar fi fost dacă mătuşa Rachel şi unchiul Matthew şi-ar fi găsit ceva de făcut şi-ar fi lăsat-o pe Mercy singură, lângă foc!

Dar întârziară prea mult. John Holbrook intra deja pe uşă când cele două fete coborau scările. Făcu o plecăciune politicoasă, lăsându-le să intre înaintea lui în bucătărie; ochii îi sclipeau de admiraţie. Judith dădu capul pe spate şi-i zâmbi îndrăzneţ. Rachel îşi lăsă lucrul deoparte şi până şi Matthew veni să-i conducă pe tineri până la uşă.

— Ce mă bucur că ai venit, spuse Judith cu gropiţe în obraji. Aşa putem merge cu toţii laolaltă.

— Eu nu merg la şezătoare, îi spuse John, zâmbind. Cred c-am să rămân aici să stau de vorbă cu Mercy.

— Dar toată lumea te-aşteaptă. Mercy nu se supără – nu-i aşa, Mercy?

John clătină din cap şi zâmbi în continuare. Pe chipul lui palid se citea ceva din entuziasmul lui Judith.

— Cred că rămân aici, răspunse el hotărât. Am ceva de vorbit cu tatăl tău.

Cuvintele sale căzură ca un trăsnet. Judith se trase înapoi, cu o mână la gât, şi se înroşi toată, de la guleraşul alb până la rădăcina buclelor negre.

— În seara asta? şopti ea, nevenindu-i a crede.

Apoi, deodată, un val de fericire alungă orice îndoială sau reţinere.

— O, tată! strigă ea pătimaş. Nu-i nevoie să piardă şezătoarea, nu-i aşa? Ştii ce vrea să te-ntrebe! Spune da, ca să putem merge la petrecere cu toţii!

Matthew Wood era uluit.

— Fata mea, o dojeni el, ce vorbe-s astea?

— Vorbe deşănţate, dar nu-mi pasă! râse Judith, scuturându-şi buclele întunecate. O, tată, sigur ai ghicit. John nu mai trebuie să-ţi spună nimic.

Cine putea să reziste în faţa unui asemenea entuziasm? Trăsăturile severe ale lui-Matthew Wood se mai îndulciră, iar când se întoarse către John, zâmbea de-a binelea.

— Dacă e să-i faci curte unei fete atât de încăpăţânate şi de neobrăzate, rosti el îngăduitor, atunci nu pot decât să vă dau amândurora binecuvântarea mea. Poate reuşeşti s-o-nveţi ce-nseamnă sfiiciunea.

John rămase încremenit şi se făcu alb ca varul. Nu-şi putea aduna gândurile.

„Spune-le!” îl îndemnă Kit în tăcere, disperată. „John, trebuie să spui ceva chiar acum!”

De parcă ar fi auzit-o, John îşi descleştă buzele albe şi scoase un sunet răguşit.

— Domnule… Eu… încercă el.

Apoi, încă nevenindu-i a crede, privi înspre Judith. Pe chipul ei nu se mai citea nici cea mai mică urmă de mândrie sau de aroganţă. Atâta fericire şi încredere străluceau în ochii albaştri, încât John se clătină şi, în clipa aceea de şovăială, se pierdu cu totul.

Mâna grea a lui William se odihni pe umărul său. Mătuşa Rachel îi întinse amândouă mâinile, cu ochii în lacrimi. Apoi Mercy veni încet dinspre şemiiieu, cu capul sus, cu ochii ei mari, limpezi şi strălucitori.

— Mă bucur foarte mult pentru voi, le spuse ea cu căldură în glas.

Numai Kit nu scoase o vorbă.

„Poate-am visat eu”, se gândi ea uitându-se la Mercy. De fapt, era convinsă că dragostea din ochii lui Mercy în seara aceea de vară nu fusese doar o închipuire. Din acel moment însă, nimeni n-avea să mai ştie în afară de ea. Se

bazase pe mândria lui Judith. Dar Mercy nu era mândră ca Judith; forţa ei venea din ceva mult med puternic decât mândria.

Cei patru tineri o porniră împreună la drum în amurgul liniştit şi rece. Judith îl apucă încrezătoare de braţ pe John; fericită, trecea peste orice reţinere.

— Ce ştii tu? pălăvrăgi ea. Cât pe ce să mă port ca o neruşinată, noroc că m-ai salvat, John. Aveam eu un plan. De fapt, nu-s convinsă c-aş fi-ndrăznit. Dar acum…

„Acum, ce?" se întrebă Kit, mergând în urma lor. Şi-ar fi dorit să protesteze, dar trebuia să se abţină şi o durea sufletul. „Nu poate face aşa ceva!" îşi tot repeta ea. Dar era conştientă că, de fapt, putea. John o înţelegea bine pe Mercy. Ştia că în viaţa ei nu întinsese mâna nici măcar după o coajă de pâine la care ar fi putut râvni Judith. Kit ştia că dacă John ar fi făcut-o pe Judith să sufere, Mercy nu i-ar fi iertat-o şi nu şi-ar fi iertat-o nici sieşi niciodată.

Pierdută în gânduri, Kit abia dacă băgă de seamă că

William, cu mersul lui demn, păşea încă şi mai încet decât de obicei. Rămăseseră ceva mai în urmă fată de cealaltă

pereche când simţi cum o mână hotărâtă o apucă de cot.

— Aşteaptă o clipă, Kit, spuse William. Lasă-i pe ei s-o ia înainte. Vreau să vorbesc cu tine.

Calmul hotărât cu care-i vorbise reuşi să se strecoare printre gândurile care veneau de-a valma. Fără prea multă tragere de inimă, fata îi acordă o fărâmă de atenţie. Din privirea lui intensă, chiar şi în lumina asfinţitului, îşi dădu seama despre ce era vorba.

O, nu! Nu după ce se întâmplase mai devreme! Aproape că-i venea să o ia la fugă, să se adăpostească lângă Mercy, în faţa şemineului.

— N-aveam de gând să spun nimic în seara asta, zise William. Dar când i-am văzut pe cei doi… Tu nu-i invidiezi că-s aşa de fericiţi, Kit?

„Nu pot”, se panică în sinea ei.

— Nu în seara asta!

Ultimele cuvinte îi scăpaseră pe jumătate în şoaptă. William le înţelese greşit;

— Atunci mâine. Dă-mi voie să vorbesc cu unchiul tău. Nu-i nevoie să mă ajuţi, adăugă el cu un umor care nu-i stătea în fire. Pot să vorbesc foarte bine şi singur.

Kit tremura în amurgul răcoros. „Rochia asta de mătase e prea subţire pentru Noua Anglie”, se gândi ea fără nicio legătură. Apoi se strădui să-şi adune forţele. Întrebarea lui William nu venea chiar pe neaşteptate, până la urmă. Credea că e gata să-i dea un răspuns.

— Te rog, William, şopti ea. Nu vorbi cu el încă.

William o privi uluit.

— De ce? Nu vrei să te căsătoreşti cu mine, Kit?

Fata ezită.

— Nu mă gândeam să mă mărit aşa de devreme.

— Judith are doar şaisprezece ani, îi aminti el.

— Ştiu. Dar eu încă-s o străină, William. Mai am multe de învăţat.

— E adevărat, aprobă el.

Rămase tăcut pentru câteva clipe.

— N-am de gând să te zoresc, Kit, spuse el chibzuit. Oricum casa nu-i gata până la primăvară. Am să aştept să-mi răspunzi.

Părea să nu aibă nici cea mai mică îndoială care va fi răspunsul ei. Porniră din nou la drum, iar mâna lui rămase pe cotul fetei, o mişcare justificată parcă de un nou simţ al proprietăţii.

Prin uşa deschisă se revărsau râsete. Hambarul cel mare era luminat cu felinare agăţate de grinzile cioplite de

mână. În aer plutea o mireasmă de fân proaspăt şi mirosul cald, liniştitor al vitelor. Tinerii în veşminte vesele se aşezaseră în cerc în jurul unei grămezi uriaşe de porumb cu ciucuri de mătase şi se apucaseră deja de depănuşat.

Nou-veniţii fură întâmpinaţi cu strigăte de bun-venit, iar cercul se mişcă să le facă loc. Spre surprinderea lui Kit, lumea se distra la depănuşat, veselindu-se cu tot felul de cântece, de rămăşaguri şi de glume care stârneau râsete şi zarvă. Nu-i venea să creadă. Deci Wethersfield nu era doar un loc mohorât şi serios! Oare unchiul ei fusese vreodată la vreo şezătoare? se întrebă ea.

Deodată se auziră altfel de strigăte. Judith ţinea un ştiulete pe jumătate depănuşat în poală, iar din mătasea ciufulită se zăreau nişte boabe portocalii-roşiatice. Judith izbucni în râs şi-şi dădu capul pe spate cu aroganţa ei obişnuită.

— Eu n-am nevoie de aşa ceva! spuse ea triumfător. Ce primesc în schimb?

Fără să aştepte vreun răspuns, îl aruncă de partea cealaltă a cercului, în mâinile lui William. Urmară câteva chicoteli, apoi se lăsă o tăcere curioasă. Kit, neajutorată, cu obrajii în flăcări, simţi cum o ia ameţeala când, în râsete şi chiote, William păşi hotărât înainte să-şi ceară gajul.

Capitolul 14

După zilele liniştite, dar şi intense din septembrie, razele blânde ale soarelui de octombrie inundau totul. Kit nu şi-ar fi imaginat la ce miracol avea să fie martoră. Stătea fermecată în prag, în casa unchiului său, ţinându-şi respiraţia. Arţarul din faţa uşii ardea ca o torţă roşie uriaşă. Stejarii de pe marginea drumului străluceau în nuanţe de galben şi de bronz. Câmpurile se întindeau ca un adevărat covor de nestemate, presărate cu smarald, topaz şi granat. Peste tot, culorile strigau şi cântau în jurul ei. Frunzele veştede, maronii, îi foşneau sub tălpi şi

împrăştiau un miros plăcut de fum. Nimeni nu-i spusese nimic despre cum era toamna în Noua Anglie. Era un spectacol înălţător, care o punea pe jar. În fiecare dimineaţă se trezea plină de încredere şi de bună dispoziţie, un sentiment nou, pe care nu şi-l putea explica nicicum. În octombrie se putea întâmpla oricând ceva minunat şi neaşteptat.

Pe măsură ce zilele deveneau din ce în ce mai scurte şi mai răcoroase, Kit avea din ce în ce mai mult senzaţia că urma să se întâmple ceva şi, cu simţurile mai ascuţite ca niciodată, vedea într-o lumină nouă până şi cele mai obişnuite lucruri din jur. Poate că altfel, ar fi trecut cu vederea o anumită scenă pe care n-avea să o uite niciodată. Într-o dimineaţă, când ieşi pe uşa şopronului cu braţele pline de rufe de întins la uscat pe iarbă, Kit se opri, atentă ca întotdeauna, zărindu-şi unchiul. Îl vedea din profil: stătea în apropierea casei şi se uita înspre fluviu. Nu o văzuse. Foarte rar i se întâmpla să stea aşa, pur şi simplu, fără să facă nimic; privea câmpurile aurii. Culorile aprinse îşi pierduseră din intensitate. Grămăjoare de frunze maronii, încreţite, zăceau amestecate pe iarba uscată, iar crengile care se înălţau spre cerul cenuşiu erau aproape dezgolite. În timp ce Kit îl urmărea, unchiul său se aplecă încet şi, cu mâna făcută căuş, culese un pumn de ţărână maronie din grădină, apoi îl ţinu în palmă cu un fel de veneraţie ciudată, ca şi cum ar fi fost cine ştie ce materie fără de preţ. Ţărâna i se scurse printre degete şi mâna îi tresări deodată într-un gest pătimaş. Kit se întoarse înăuntru şi închise încetişor uşa. Se simţea de parcă ar fi tras cu urechea la o conversaţie. După cât îl urâse pe unchiul său, după cât se temuse de el, de ce dintr-odată o durea inima când se gândea la silueta aceea singuratică şi sfidătoare din grădină?

Vocea lui Judith puse capăt întrebărilor.

— Hai odată, Kit! o strigă ea. Ăsta-i al treilea grup care trece pe lângă casă. Cică vine o corabie de negoţ în sus pe fluviu. Dacă terminăm cu spălatul, putem să mergem s-o vedem.

Lui Kit îi tresăltă inima.

— Ce corabie?

— Ce contează? Aduce poşta, poate nişte stofe şi, cine ştie, foarfecii pe care i-am comandat de la Boston. Oricum, e frumos să vezi cum vine o corabie, mai ales că n-o să mai fie multe toamna asta.

Pe Kit o cuprinse agitaţia; o stare confuză, ciudată, un amestec de nerăbdare şi de şovăială puse stăpânire pe ea. Avea de gând să stea acasă şi să-i dea o mână de ajutor lui Mercy, dar picioarele ei o luaseră deja pe cărare, pe lângă Judith. În clipa în care trecură de cotitura drumului, nesiguranţa o părăsi însă: *Delfinul* urca fluviul cu toate pânzele sus. Prora corăbiei era ciobită şi tocită, carena era ponosită şi năpădită de cochilii de tot soiul, pânzele, cenuşii şi roase de vreme, şi totuşi, cât era de frumoasă! Amintirile dădură năvală; Kit aproape că simţi cum se ridică puntea sub ea şi ceva asemănător cu dorul de casă îi puse un nod în gât. Cât i-ar fi plăcut să mai pornească într-o călătorie pe *Delfini* Dăduse uitării mirosul de cai, statul în loc din lipsa vântului, groaza iscată de vijelie şi de fulgere. Nu-şi mai amintea decât strălucirea nesfârşită a apelor care se întindeau până la capătul lumii, arcul uriaş al Căii Lactee, rafalele aspre de vânt sărat care-i dădeau părul pe spate. Ce n-ar fi dat să se găsească pe puntea *Delfinului*, cu privirea aţintită înspre gurile fluviului, înspre mare, înspre Barbados!

Delfinul întoarse, velele gabier fură strânse, parâmele scârţâiră, pânzele se cutremurară, apoi corabia se opri de-a lungul docului din Wethersfield. Mulţimea. se îngrămădi, nerăbdătoare să pună mâna pe baloţii, pe

butoaiele şi pe legăturile noduroase care erau descărcate peste bord. Kit şi Judith stăteau mai retrase, bucurându-se de toată agitaţia. Entuziasmul mulţimii părea contagios. Când Judith îi vorbi, Kit constată cu surprindere ceva foarte ciudat: nu-şi mai controla buzele. Un tremurat straniu o făcu să-şi încleşteze pumnii. Nu-şi putea lua ochii de la puntea corăbiei.

În cele din urmă, zări un cap blond iţindu-se prin bocaport, ascuns aproape de tot de o grămadă de mărfuri. Trecu mult până când Nat Eaton, care privea nepăsător forfota de pe chei, dădu cu ochii de ea. Ridică o mână şi-o salută scurt. Kit ştia cum se purta Nat când era absorbit fost dacă mătuşa Rachel şi unchiul Matthew şi-ar fi găsit ceva de făcut şi-ar fi lăsat-o pe Mercy singură, lângă foc!

Dar întârziară prea mult. John Holbrook intra deja pe uşă când cele două fete coborau scările. Făcu o plecăciune politicoasă, lăsându-le să intre înaintea lui în bucătărie; ochii îi sclipeau de admiraţie. Judith dădu capul pe spate şi-i zâmbi îndrăzneţ. Rachel îşi lăsă lucrul deoparte şi până şi Matthew veni să-i conducă pe tineri până la uşă.

— Ce mă bucur că ai venit, spuse Judith cu gropiţe în obraji. Aşa putem merge cu toţii laolaltă.

— Eu nu merg la şezătoare, îi spuse John, zâmbind. Cred c-am să rămân aici să stau de vorbă cu Mercy.

— Dar toată lumea te-aşteaptă. Mercy nu se supără – nu-i aşa, Mercy?

John clătină din cap şi zâmbi în continuare. Pe chipul lui palid se citea ceva din entuziasmul lui Judith.

— Cred că rămân aici, răspunse el hotărât. Am ceva de vorbit cu tatăl tău.

Cuvintele sale căzură ca un trăsnet. Judith se trase înapoi, cu o mână la gât, şi se înroşi toată, de la guleraşul alb până la rădăcina buclelor negre.

— În seara asta? şopti ea, nevenindu-i a crede.

Apoi, deodată, un val de fericire alungă orice îndoială sau reţinere.

— O, tată! strigă ea pătimaş. Nu-i nevoie să piardă şezătoarea, nu-i aşa? Ştii ce vrea să te-ntrebe! Spune da, ca să putem merge la petrecere cu toţii!

Matthew Wood era uluit.

— Fata mea, o dojeni el, ce vorbe-s astea?

— Vorbe deşănţate, dar nu-mi pasă! râse Judith, scuturându-şi buclele întunecate. O, tată, sigur ai ghicit. John nu mai trebuie să-ţi spună nimic.

Cine putea să reziste în faţa unui asemenea entuziasm? Trăsăturile severe ale lui-Matthew Wood se mai îndulciră, iar când se întoarse către John, zâmbea de-a binelea.

— Dacă e să-i faci curte unei fete atât de încăpăţânate şi de neobrăzate, rosti el îngăduitor, atunci nu pot decât să vă dau amândurora binecuvântarea mea. Poate reuşeşti s-o-nveţi ce-nseamnă sfiiciunea.

John rămase încremenit şi se făcu alb ca varul. Nu-şi putea aduna gândurile.

„Spune-le!” îl îndemnă Kit în tăcere, disperată. „John, trebuie să spui ceva chiar acum!”

De parcă ar fi auzit-o, John îşi descleştă buzele albe şi scoase un sunet răguşit.

— Domnule… Eu… încercă el.

Apoi, încă nevenindu-i a crede, privi înspre Judith. Pe chipul ei nu se mai citea nici cea mai mică urmă de mândrie sau de aroganţă. Atâta fericire şi încredere străluceau în ochii albaştri, încât John se clătină şi, în clipa aceea de şovăială, se pierdu cu totul.

Mâna grea a lui William se odihni pe umărul său. Mătuşa Rachel îi întinse amândouă mâinile, cu ochii în lacrimi. Apoi Mercy veni încet dinspre şemiiieu, cu capul sus, cu ochii ei mari, limpezi şi strălucitori.

— Mă bucur foarte mult pentru voi, le spuse ea cu căldură în glas.

Numai Kit nu scoase o vorbă.

„Poate-am visat eu”, se gândi ea uitându-se la Mercy. De fapt, era convinsă că dragostea din ochii lui Mercy în seara aceea de vară nu fusese doar o închipuire. Din acel moment însă, nimeni n-avea să mai ştie în afară de ea. Se bazase pe mândria lui Judith. Dar Mercy nu era mândră ca Judith; forţa ei venea din ceva mult med puternic decât mândria.

Cei patru tineri o porniră împreună la drum în amurgul liniştit şi rece. Judith îl apucă încrezătoare de braţ pe John; fericită, trecea peste orice reţinere.

— Ce ştii tu? pălăvrăgi ea. Cât pe ce să mă port ca o neruşinată, noroc că m-ai salvat, John. Aveam eu un plan. De fapt, nu-s convinsă c-aş fi-ndrăznit. Dar acum…

„Acum, ce?” se întrebă Kit, mergând în urma lor. Şi-ar fi dorit să protesteze, dar trebuia să se abţină şi o durea sufletul. „Nu poate face aşa ceva!” îşi tot repeta ea. Dar era conştientă că, de fapt, putea. John o înţelegea bine pe Mercy. Ştia că în viaţa ei nu întinsese mâna nici măcar după o coajă de pâine la care ar fi putut râvni Judith. Kit ştia că dacă John ar fi făcut-o pe Judith să sufere, Mercy nu i-ar fi iertat-o şi nu şi-ar fi iertat-o nici sieşi niciodată.

Pierdută în gânduri, Kit abia dacă băgă de seamă că

William, cu mersul lui demn, păşea încă şi mai încet decât de obicei. Rămăseseră ceva mai în urmă fată de cealaltă

pereche când simţi cum o mână hotărâtă o apucă de cot.

— Aşteaptă o clipă, Kit, spuse William. Lasă-i pe ei s-o ia înainte. Vreau să vorbesc cu tine.

Calmul hotărât cu care-i vorbise reuşi să se strecoare

printre gândurile care veneau de-a valma. Fără prea multă tragere de inimă, fata îi acordă o fărâmă de atenţie. Din privirea lui intensă, chiar şi în lumina asfinţitului, îşi dădu seama despre ce era vorba.

O, nu! Nu după ce se întâmplase mai devreme! Aproape că-i venea să o ia la fugă, să se adăpostească lângă Mercy, în faţa şemineului.

— N-aveam de gând să spun nimic în seara asta, zise William. Dar când i-am văzut pe cei doi… Tu nu-i invidiezi că-s aşa de fericiţi, Kit?

„Nu pot”, se panică în sinea ei.

— Nu în seara asta!

Ultimele cuvinte îi scăpaseră pe jumătate în şoaptă. William le înţelese greşit;

— Atunci mâine. Dă-mi voie să vorbesc cu unchiul tău. Nu-i nevoie să mă ajuţi, adăugă el cu un umor care nu-i stătea în fire. Pot să vorbesc foarte bine şi singur.

Kit tremura în amurgul răcoros. „Rochia asta de mătase e prea subţire pentru Noua Anglie”, se gândi ea fără nicio legătură. Apoi se strădui să-şi adune forţele. Întrebarea lui William nu venea chiar pe neaşteptate, până la urmă. Credea că e gata să-i dea un răspuns.

— Te rog, William, şopti ea. Nu vorbi cu el încă.

William o privi uluit.

— De ce? Nu vrei să te căsătoreşti cu mine, Kit?

Fata ezită.

— Nu mă gândeam să mă mărit aşa de devreme.

— Judith are doar şaisprezece ani, îi aminti el.

— Ştiu. Dar eu încă-s o străină, William. Mai am multe de învăţat.

— E adevărat, aprobă el.

Rămase tăcut pentru câteva clipe.

— N-am de gând să te zoresc, Kit, spuse el chibzuit. Oricum casa nu-i gata până la primăvară. Am să aştept să-

mi răspunzi.

Părea să nu aibă nici cea mai mică îndoială care va fi răspunsul ei. Porniră din nou la drum, iar mâna lui rămase pe cotul fetei, o mişcare justificată parcă de un nou simţ al proprietăţii.

Prin uşa deschisă se revărsau râsete. Hambarul cel mare era luminat cu felinare agăţate de grinzile cioplite de mână. În aer plutea o mireasmă de fân proaspăt şi mirosul cald, liniştitor al vitelor. Tinerii în veşminte vesele se aşezaseră în cerc în jurul unei grămezi uriaşe de porumb cu ciucuri de mătase şi se apucaseră deja de depănuşat.

Nou-veniţii fură întâmpinaţi cu strigăte de bun-venit, iar cercul se mişcă să le facă loc. Spre surprinderea lui Kit, lumea se distra la depănuşat, veselindu-se cu tot felul de cântece, de rămăşaguri şi de glume care stârneau râsete şi zarvă. Nu-i venea să creadă. Deci Wethersfield nu era doar un loc mohorât şi serios! Oare unchiul ei fusese vreodată la vreo şezătoare? se întrebă ea.

Deodată se auziră altfel de strigăte. Judith ţinea un ştiulete pe jumătate depănuşat în poală, iar din mătasea ciufulită se zăreau nişte boabe portocalii-roşiatice. Judith izbucni în râs şi-şi dădu capul pe spate cu aroganţa ei obişnuită.

— Eu n-am nevoie de aşa ceva! spuse ea triumfător. Ce primesc în schimb?

Fără să aştepte vreun răspuns, îl aruncă de partea cealaltă a cercului, în mâinile lui William. Urmară câteva chicoteli, apoi se lăsă o tăcere curioasă. Kit, neajutorată, cu obrajii în flăcări, simţi cum o ia ameţeala când, în râsete şi chiote, William păşi hotărât înainte să-şi ceară gajul.

Capitolul 14

După zilele liniştite, dar şi intense din septembrie, razele blânde ale soarelui de octombrie inundau totul. Kit nu şi-ar fi imaginat la ce miracol avea să fie martoră.

Stătea fermecată în prag, în casa unchiului său, ţinându-şi respiraţia. Arţarul din faţa uşii ardea ca o torţă roşie uriaşă. Stejarii de pe marginea drumului străluceau în nuanţe de galben şi de bronz. Câmpurile se întindeau ca un adevărat covor de nestemate, presărate cu smarald, topaz şi granat. Peste tot, culorile strigau şi cântau în jurul ei. Frunzele veştede, maronii, îi foşneau sub tălpi şi împrăştiau un miros plăcut de fum. Nimeni nu-i spusese nimic despre cum era toamna în Noua Anglie. Era un spectacol înălţător, care o punea pe jar. În fiecare dimineaţă se trezea plină de încredere şi de bună dispoziţie, un sentiment nou, pe care nu şi-l putea explica nicicum. În octombrie se putea întâmpla oricând ceva minunat şi neaşteptat.

Pe măsură ce zilele deveneau din ce în ce mai scurte şi mai răcoroase, Kit avea din ce în ce mai mult senzaţia că urma să se întâmple ceva şi, cu simţurile mai ascuţite ca niciodată, vedea într-o lumină nouă până şi cele mai obişnuite lucruri din jur. Poate că altfel, ar fi trecut cu vederea o anumită scenă pe care n-avea să o uite niciodată. Într-o dimineaţă, când ieşi pe uşa şopronului cu braţele pline de rufe de întins la uscat pe iarbă, Kit se opri, atentă ca întotdeauna, zărindu-şi unchiul. Îl vedea din profil: stătea în apropierea casei şi se uita înspre fluviu. Nu o văzuse. Foarte rar i se întâmpla să stea aşa, pur şi simplu, fără să facă nimic; privea câmpurile aurii. Culorile aprinse îşi pierduseră din intensitate. Grămăjoare de frunze maronii, încreţite, zăceau amestecate pe iarba uscată, iar crengile care se înălţau spre cerul cenuşiu erau aproape dezgolite. În timp ce Kit îl urmărea, unchiul său se aplecă încet şi, cu mâna făcută căuş, culese un pumn de ţărână maronie din grădină, apoi îl ţinu în palmă cu un fel de veneraţie ciudată, ca şi cum ar fi fost cine ştie ce materie fără de preţ. Ţărâna i se scurse printre degete şi

mâna îi tresări deodată într-un gest pătimaş. Kit se întoarse înăuntru şi închise încetişor uşa. Se simţea de parcă ar fi tras cu urechea la o conversaţie. După cât îl urâse pe unchiul său, după cât se temuse de el, de ce dintr-odată o durea inima când se gândea la silueta aceea singuratică şi sfidătoare din grădină?

Vocea lui Judith puse capăt întrebărilor.

— Hai odată, Kit! o strigă ea. Ăsta-i al treilea grup care trece pe lângă casă. Cică vine o corabie de negoţ în sus pe fluviu. Dacă terminăm cu spălatul, putem să mergem s-o vedem.

Lui Kit îi tresăltă inima.

— Ce corabie?

— Ce contează? Aduce poşta, poate nişte stofe şi, cine ştie, foarfecii pe care i-am comandat de la Boston. Oricum, e frumos să vezi cum vine o corabie, mai ales că n-o să mai fie multe toamna asta.

Pe Kit o cuprinse agitaţia; o stare confuză, ciudată, un amestec de nerăbdare şi de şovăială puse stăpânire pe ea. Avea de gând să stea acasă şi să-i dea o mână de ajutor lui Mercy, dar picioarele ei o luaseră deja pe cărare, pe lângă Judith. În clipa în care trecură de cotitura drumului, nesiguranţa o părăsi însă: *Delfinul* urca fluviul cu toate pânzele sus. Prora corăbiei era ciobită şi tocită, carena era ponosită şi năpădită de cochilii de tot soiul, pânzele, cenuşii şi roase de vreme, şi totuşi, cât era de frumoasă! Amintirile dădură năvală; Kit aproape că simţi cum se ridică puntea sub ea şi ceva asemănător cu dorul de casă îi puse un nod în gât. Cât i-ar fi plăcut să mai pornească într-o călătorie pe *Delfini* Dăduse uitării mirosul de cai, statul în loc din lipsa vântului, groaza iscată de vijelie şi de fulgere. Nu-şi mai amintea decât strălucirea nesfârşită a apelor care se întindeau până la capătul lumii, arcul uriaş al Căii Lactee, rafalele aspre de vânt sărat care-i dădeau

părul pe spate. Ce n-ar fi dat să se găsească pe puntea *Delfinului*, cu privirea aţintită înspre gurile fluviului, înspre mare, înspre Barbados!

Delfinul întoarse, velele gabier fură strânse, parâmele scârţâiră, pânzele se cutremurară, apoi corabia se opri de-a lungul docului din Wethersfield. Mulţimea. se îngrămădi, nerăbdătoare să pună mâna pe baloţii, pe butoaiele şi pe legăturile noduroase care erau descărcate peste bord. Kit şi Judith stăteau mai retrase, bucurându-se de toată agitaţia. Entuziasmul mulţimii părea contagios. Când Judith îi vorbi, Kit constată cu surprindere ceva foarte ciudat: nu-şi mai controla buzele. Un tremurat straniu o făcu să-şi încleşteze pumnii. Nu-şi putea lua ochii de la puntea corăbiei.

În cele din urmă, zări un cap blond iţindu-se prin bocaport, ascuns aproape de tot de o grămadă de mărfuri. Trecu mult până când Nat Eaton, care privea nepăsător forfota de pe chei, dădu cu ochii de ea. Ridică o mână şi-o salută scurt. Kit ştia cum se purta Nat când era absorbit de treburile corăbiei. Aşteptă, prefăcându-se că o interesează şi cea med măruntă marfă descărcată peste parapet. Încetul cu încetul, locuitorii din Wethersfield veniră să-şi ridice comenzile, negustorii din Hartford îşi luară la numărat butoaiele de cuie, de ulei şi de sare, şi numai o mână de curioşi mai rămaseră pe chei.

— Haide, Kit! o zori Judith. Nu mai e nimic de văzut.

Nu, recunoscu Kit, nu mai avea nici cea mai mică scuză să mai zăbovească. Ridică uşor din umeri şi se întoarse, dar chiar atunci îi auzi vocea.

— Domnişoară Tyler! Aşteptaţi o clipă!

Se răsuci pe călcâie şi-l văzu pe Nat cum sare peste parapet. Se îndreptă înspre ea cu pasul lui uşor şi săltăreţ, purtând la subraţ un pachet voluminos învelit într-o bucată de pânză de corabie.

— Ziua bună, domnişoară Wood, o salută el respectuos pe Judith.

Apoi se întoarse către Kit.

— Sunteţi amabilă să livraţi niţică marfa pentru mine?

Cuvintele în sine mai erau cum erau, dar tonul lui indiferent o tulbura.

— E-un cupon de stofa din lână pentru Hannah, explică el, întinzându-i pachetul.

Kit îl apucă şovăind.

— O să te-aştepte să i-l den chiar tu.

— Ştiu, dar tata bate din picior să ridicăm ancora. Dacă pierdem vântul ăsta, stăm aici zile-n şir. Hannah s-ar putea să aibă nevoie de asta. Dacă vă puteţi răpi din timpul petrecut cu distinşii dumneavoastră prieteni.

Kit deschise gura să spună ceva, dar Nat continuă.

— Ce încărcătură interesantă am avut de data asta! mai ales cele şaisprezece ferestre cu armături de plumb în formă de romb, comandate din Anglia de un anumit

William Ashby. Cică-şi construieşte o casă pentru mireasa lui. O domnişoară simandicoasă din Barbados, din ce-am auzit, umblă vorba că nimic nu-i prea bun pentru ea. Doar n-o să-şi pună dumneaei hârtie unsă cu ulei în geam!

Ironia muşcătoare din tonul lui o luă prin surprindere pe Kit.

— Ai fi putut să spui şi tu ceva, zise el ceva mai încet.

— Nu-i… Nu-i nimic limpede de spus.

— Mie comanda aia mi s-a părut suficient de limpede.

Deşi îşi căuta cuvintele, îşi dădu seama că se făcuse roşie ca racul de la gulerul pelerinei până la gluga de pe frunte, iar asta nu-i scăpase tânărului.

— Îmi permiteţi să vă prezint felicitările mele? Şi când te gândeşti că-mi făceam griji pentru pasărea aia. Trebuia să-mi dau seama c-o să-nfulece cât ai zice peşte

ditamai potârnichea grasă.

Apoi, cu o plecăciune scurtă înspre Judith, îşi luă tălpăşiţa.

— Ce pasăre? Despre ce vorbea? gâfâi Judith, abia ţinând pasul cu Kit, care plecase în mare grabă.

Întoarse capul să nu i se vadă lacrimile de mânie. Kit nu răspunse.

— Kit, sincer acum, cunoştinţele astea ale tale sunt toate una şi una. Unde-ai putut să cunoşti un marinar dintr-ăsta?

— Ţi-am mai spus, e băiatul căpitanului.

— Ei bine, să ştii că nu dau doi bani pe manierele lui, punctă Judith.

Spre uşurarea lui Kit, când ajunseră acasă schimbară subiectul. Rachel stătea în prag şi se uita întruna îngrijorată pe drum în sus.

— Ce să vă spun, se plânse ea, n-are pic de linişte bietul om. Adineauri a venit cineva să-l cheme. Zicea că un bărbat călare a adus dimineaţă veşti de la Hartford şi că s-a adunat lume multă la atelierul fierarului. Tu vezi ceva pe drum, Judith?

— Nu, răspunse Judith. În piaţetă-i linişte.

— Cred că trebuie să fie ceva legat de guvernatorul Andros din Massachusetts, cel care s-a hotărât să ne ia Carta. Of, Doamne, taică-tu o să se necăjească rău de tot!

— Atunci, să-i pregătim un prânz bun, sugeră Judith, cu simţul ei practic. Nu-ţi mai face griji, mamă. Las să se ocupe bărbaţii de treaba asta cu guvernarea.

Intrând în urma lor în casă, Kit se simţi recunoscătoare lui Andros, cel pe care toţi îl detestau. Orice-ar fi făcut, o salvase, cel puţin pe moment, de multe alte întrebări din partea lui Judith.

Matthew Wood nu trecu fie acasă să se bucure de masa copioasă pe care i-o pregătiseră. Abia după-amiază,

târziu, intră încet în bucătărie. Avea umerii căzuţi şi parcă ar fi fost bolnav.

— Ce-i cu tine, Matthew?

Rachel se îndreptă spre scaunul lui.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Doar ce era de aşteptat, răspunse el obosit. Guvernatorul Treat şi consiliul au reuşit să tragă de timp aproape un an. Însă, acum trei zile, *sir* Edmond Andros a trimis vorbă că porneşte la drum din Boston. Luni ajunge la Hartford să preia funcţia de guvernator al coloniei Connecticut. Faceţi focul în salonul de oaspeţi, adăugă el. Oamenii o să vină să stăm de vorbă.

Înainte de căderea întunericului mai ajunse la ei încă o veste. Cu toate că se grăbise, căpitanul Eaton pierduse până la urmă vântul, iar *Delfinul* era ţintuit la ancoră în dreptul insulei Wright. Kit se simţi răzbunată şi se bucură în sinea ei. Spera ca echipajul să aibă parte de o aşteptare cât mai lungă. Nat n-avea decât să stea acolo până dădea îngheţul. Ar fi putut foarte bine să-şi ducă şi singur pachetul. Oricum, ea nu avea de gând să i-l ducă destinatarei înainte ca *Delfinul* să ridice pânzele spre Saybrook.

Capitolul 15

— Asta-nseamnă sfârşitul comunităţii noastre libere!

— S-a terminat cu toată munca noastră!

Voicile mânioase răzbăteau prin uşa închisă a salonului. Era imposibil să nu le auzi. Roata de tors a lui Mercy se opri, iar lui Rachel, care tocmai aprindea un ciot de pin, începu să-i tremure mâna, astfel încât o scânteie căzu pe masă, nevăzută, şi lăsă o urmă neagră. Bărbaţii aceia cu chipurile încruntate veniseră de mai multe ori să-i ceară socoteală lui Matthew Wood în ultima lună, dar în seara aceea tonul era de-a dreptul înspăimântător.

— Probabil că nu mai suferă nicio amânare, dacă se

întâlnesc ei aşa, în ajun de Sabat, spuse Mercy.

— Taică-tu nici nu s-a atins de cină, se îngrijoră Rachel. Crezi că s-ar cuveni să le oferim ceva de mâncare tuturor când ies de-acolo?

Lui Kit îi mai scăpă un ochi din andrea; era deja a treia oară. Nu o preocupa din cale afară soarta coloniei Connecticut, însă se întâmplase ceva care o făcuse foarte curioasă. Cu ceva timp în urmă, apăruse William, le salutase politicos ca de obicei pe femei, apoi, spre uimirea ei, în loc să se aşeze lângă foc, bătuse cu îndrăzneală la uşa salonului. Încă şi mai uluitor era că fusese primit înăuntru şi nu ieşise nici măcar după jumătate de oră din spatele uşii închise. Îşi călcă pe inimă şi lăsă mândria deoparte.

— Oare ce-o fi făcând William acolo? izbucni ea. De ce l-ar lăsa să intre unchiul Matthew?

— Nu ştiai?

Judith îi aruncă o privire de sus.

— Ce să ştiu?

— William a început să fie de partea tatii acum vreo două luni. Chiar dinainte să-şi ridice casă, când plătea ditamai dările pe terenurile lui.

Cum de era Judith la curent cu asta?

Kit se zgâi la ea.

— Nu l-am auzit să scoată vreo vorbă despre asta.

— Poate pur şi simplu nu l-ai ascultat.

Judith îşi luase un ton de-a dreptul îngâmfat.

Mâhnită, Kit smuci andreaua trăgând de încă un ochi pierdut. Aşa era; uneori, când William şi Judith vorbeau despre casă, era singurul lucru pe care-l putea face dacă nu voia să-i fugă mintea în altă parte. Dar era convinsă că şi-ar fi amintit ceva atât de important. Îi era ruşine lui William să recunoască de faţă cu ea că se întorsese împotriva regelui? Sau o credea prea proastă să înţeleagă?

Şi din nou răsunară vocile.

— Guvernatorul ăla, Andros, spune că documentele semnate de amerindieni nu-s mai bune decât ce-a zgâriat ursul cu laba! Tre' să ne-apucăm cu toţii să cerşim aprobări pentru pământuri pe care le-am cumpărat şi le-am plătit deja! Păi, ce-i asta, numai dările şi-o să ne sărăcească!

— Pot să intre-n Casa noastră de Adunare şi să ne poruncească să-ngenunchem şi să miorlăim cântece ca-n biserica lor anglicană.

— Pe văru-meu de la Boston l-au pus să jure pe sfânta *Biblie* la tribunal. Io-l împuşc pe-ăla de-mi cere mie aşa ceva!

Se auzea şi vocea lui Matthew, rece şi calmă; nu se răstea niciodată, nu-şi ieşea din fire.

— Orice s-ar întâmpla, spunea el, nu vrem să se-ajungă la împuşcături aici, în Connecticut.

— De ce nu? îl întrerupse o voce. Ce-ar trebui să facem, să renunţăm la libertatea noastră fără să crâcnim, cum au făcut în Rhode Island?

— Să-i înfruntăm, zic! veni un strigăt răguşit. Nouă detaşamente de rezervişti avem în comitatul Hartford. Aproape o mie de oameni. Stai să dea el cu ochii de-un rând de muschete şi să vedeţi ce-şi schimbă părerea!

— Ar însemna o vărsare de sânge fără nicio noimă, spuse limpede Matthew.

Discuţia aprinsă mai ţinu aproape o oră, iar strigătele mânioase se transformară treptat într-o discuţie încordată, pe un ton scăzut, care nu se mai înţelegea. În cele din urmă, din salon ieşi un grup de bărbaţi tăcuţi, care nu se atinseră de gustările oferite timid de către Rachel. După plecarea lor, Matthew se lăsă greoi pe un scaun.

— Degeaba, spuse el. Trebuie să ne petrecem ziua de Sabat rugându-ne să ne dea Dumnezeu răbdare.

Rachel căută să-l consoleze.

— Ştiu că-i o mare dezamăgire, încercă ea. Dar chiar o să ne schimbe aşa de mult viaţa? Aici, în Wethersfield, vreau să spun. Tot împreună vom fi cu toţii, la noi în casă, şi sigur n-o să ne pierdem drepturile de cetăţeni ai Angliei.

Soţul său nu acceptă însă consolarea ei.

— Numai la asta se gândesc femeile, pufni el. La casa lor, atâta tot. La ce bun poveştile astea cu drepturile Angliei? O bătaie de joc şi-atât. Tot ce-am construit aici, în Connecticut, o să fie distrus. Consiliul, tribunalele noastre, toate-o să rămână nişte umbre, fără niciun fel de putere. A, sigur, o să-ndurăm totul. Altceva ce să facem?

Dac-am putea măcar să oprim aici Carta. Individul ăla n-are niciun drept să ne-o ia.

Kit nu îndrăzni să spună ceva decât mai târziu, când ea şi Judith se dezbrăcau, tremurând, în odaia friguroasă de la etaj.

— Nu cred că-şi dau seama cât e de puternică Flota Regală, şopti ea. Odată, în Barbados, când regaliştii încercau să apere Bridgetown, Parlamentul a trimis o corabie militară şi i-a îngenuncheat imediat.

— A, nu cred c-o să fie nicio luptă, spuse încrezătoare Judith. Atâta doar, că oamenilor ca tata nu le place să le comande cineva. Dar dr. Bulkeley spune că, de fapt, Carta n-ar fi trebuit niciodată să fie aşa de liberă pe cât au făcut-o ei. El crede că oamenii din Connecticut au profitat de mărinimia regelui.

— Deci, presupun că şi John crede la fel? nu se putu abţine să nu adauge Kit.

Altă dată Judith s-ar fi înfuriat, dar fericirea care pusese recent stăpânire pe ea era greu de tulburat.

— Bietul John, spuse ea râzând. E-aşa de prins între dr. Bulkeley şi tata. Serios, Kit, eu sunt de acord cu mama. Nu cred c-o să ni se schimbe aşa de tare viaţa. Bărbaţii

dau mult prea multă importanţă chestiilor ăstora. Doar că mi-aş fi dorit să nu se-ntâmple chiar cu patru zile înainte de Ziua Recunoştinţei. Toată lumea e aşa de abătută, o să ne strice sărbătoarea.

— Sunt curioasă cum e guvernatorul ăsta, Andros, spuse Kit. Mai ţii minte că ne-a zis dr. Bulkeley că pe vremuri era căpitan de dragoni[15] în Barbados.

— Poate o să-l vedem, zise Judith, în timp ce stingea lumânarea şi se băga în pat. Dacă vine dinspre New London, trebuie să treacă fluviul cu bacul lui Smith. Eu tot mă duc să mă uit niţel la el, orice-ar zice tata. Nu vezi în fiecare zi toţi soldaţii ăia în uniformă!

A doua zi după-amiază, pentru mulţi dintre cetăţenii din Wethersfield, curiozitatea se dovedi mai puternică decât loialitatea. Kit şi Judith se întâlniră cu mulţi fermieri şi cu soţiile lor; toţi o luau pe drumul de la Miazăzi şi se înşirau pe medul fluviului. Aveau mai bine de o oră de aşteptat, dar îşi trecură timpul cu sosirea unei escorte de la Hartford, condusă de căpitanul Samuel Talcott, care, constată cu surprindere Kit, era unul dintre bărbaţii din Wethersfield care mai participaseră pe la întâlnirile ţinute de unchiul său în salon.

— Eu pe Andros ăla nu-l întâmpin nici în ruptul capului, comentă un fermier. Nici mort.

— Ia uitaţi-vă ce frumuseţe de cal au pregătit pentru înălţimea Sa! Trebuiau să mă-ntrebe pe mine. I-aş fi găsit eu o mârţoagă numai bună!

Căpitanul Talcott îşi dădu seama că oamenii care aşteptau acolo clocoteau de mânie, aşa că ridică vocea.

— Nu facem nicio demonstraţie, le aminti el. Guvernatorul vine la noi din ordinul Majestăţii Sale. Îl vom primi cu toată eticheta care se cuvine.

La vederea primilor călăreţi cu tunici roşii pe celălalt

15 Soldaţi din cavalerie.

mal, dinspre mulţime se ridică un murmur.

— Uite-l! strigară vocile entuziasmate. Cel înalt, care se dă jos de pe cal! Se urcă în prima barcă, uite!

Bacurile traversară cu bine fluviul lat, apoi grupul venit de la Boston păşi pe malul din Wethersfield. Erau mai bine de şaptezeci de bărbaţi, printre care doi trâmbiţaşi şi un detaşament de grenadieri. Kit era încântată să revadă bine cunoscutele tunici roşii. Cât de înalţi, de chipeşi şi de eleganţi păreau pe lângă soldaţii îmbrăcaţi în haine albastre, ţesute în casă!

Şi ce să mai spui de Andros! Era un cavalerist adevărat, cu o tunică frumoasă, brodată, cu un aer autoritar, cu bucle bogate şi întunecate care se revărsau peste gulerul de catifea. Ce elegant se ţinea în şaua calului de împrumut! La urma urmei, era un gentleman, un ofiţer care făcea parte din Dragonii Regelui, un cavaler! Cine se credeau fermierii ăia să conteste drepturile pe care i le acordase regele? Felul sfidător în care îl întâmpinau părea o copilărie, nimic mai mult.

Guvernatorul Andros nu avea niciun motiv să se plângă de primirea celor din Wethersfield. Oamenii păstrau o tăcere respectuoasă. Escorta venită de la Hartford îi dădu onorul şi demonstră o disciplină vrednică de laudă, în vreme ce detaşamentul se îndepărta pe drum, câţiva localnici ridicară pumnii strânşi în urma lor, iar o mână de băieţaşi azvârliră cu bulgări de noroi înspre copitele ultimilor cai din grup. Ceata o porni înapoi spre treburile lăsate vraişte; cei mai mulţi erau posomorâţi. Măreţia lui Andros şi a suitei lui le zdruncinase toată încrederea. Ştiau cu toţii că bărbatul acela semeţ mergea la întâlnirea cu consiliul şi că înainte de căderea nopţii va avea vieţile lor pe mână.

În seara aceea, peste casă se abătu resemnarea şi disperarea; ai fi zis că era ajunul Judecăţii de Apoi pe care

o tot prevestea pastorul la Adunarea de Sabat, îşi spuse Kit. Musafiri nu aşteptau. William se număra printre rezerviştii din Hartford, iar John trimisese vorbă că avea de îngrijit doi dintre pacienţii doctorului Bulkeley în vreme ce acesta participa la întâlnire. Matthew stătea încruntat, iar ceilalţi abia dacă îndrăzneau să scoată un sunet.

Kit răsuflă uşurată când, împreună cu Judith, ajunse în sfârşit în refugiul îngheţat din dormitorul de la etaj.

Dormeau de ceva vreme când, deodată, le trezi un tropăit de copite venit din josul străzii, apoi nechezatul unui cal tras brusc de hăţuri. Cineva bătea cu o muschetă în uşa de la intrare.

Probabil că Matthew nu se culcase şi aştepta, pentru că nici nu încetară bine bătăile în uşă, că-l şi auziră cum trăgea zăvorul. Judith se dădu imediat jos din pat, iar Kit se repezi după ea. Traseră nişte pelerine groase peste cămăşile de noapte şi dădură uşa camerei de perete. Rachel tocmai ieşea din încăperea de vizavi, îmbrăcată încă în hainele de peste zi. Cele trei femei se îngrămădiră pe scările înguste. Spre mirarea lui Kit, bărbatul care-şi făcu apariţia în pragul uşii, în bătaia lumânării lui Matthew, era William.

— E-n siguranţă, domnule! izbucni el, înainte să închidă uşa. Carta e-n siguranţă, n-o să pună mâna pe ea niciodată!

— Slavă Domnului! exclamă Matthew respectuos. Ai fost la întâlnire, William?

— Da, domnule. De la ora patru. *Sir* Edmond şi-a luat porţia de vorbe astăzi… Discursurile de bun-venit au durat aproape trei ceasuri, abia după aceea a putut şi el să înceapă discuţiile.

— Şi Carta?

— A stat acolo tot timpul, pe masă, în văzul tuturor. *Sir* Edmond a ţinut un discurs lung despre cât de bine o să

ne fie de-acum tuturor. S-a întunecat şi până la urmă a cerut să se aducă luminile. N-a durat mult şi încăperea s-a-ncălzit şi s-a umplut de fum, iar când a deschis cineva o fereastră, lumânările s-au stins de la curent. A durat câteva minute bune să le aprindă pe toate la loc. Nu s-a clintit nimeni. Din ce-am văzut eu, toată lumea a stat la locul ei. Dar când au aprins lumânările, Carta dispăruse: Au cotrobăit peste tot după ea, dar nici gând s-o mai găsească.

— Şi guvernatorul s-a înfuriat?

— V-ar fi plăcut de el, domnule. N-aţi fi avut încotro. A stat acolo, rece ca un ţurţure. Ştia că hârtia oricum n-o să mai apară şi nu voia să se coboare atât de jos să întrebe unde e. Îşi putea permite să n-o bage în seamă.

— Mda, spuse Matthew cu înverşunare. Avea puterea în mâini şi fără ea.

— Da. Guvernatorul Treat a citit o declaraţie şi au semnat-o cu toţii. Colonia Connecticut este anexată acum la Massachusetts. Guvernatorul Treat va fi numit colonel la rezervişti.

— Şi Gershom Bulkeley?

— Umblă vorba că-l vor numi judecător de pace pentru loialitatea de care a dat dovadă.

— Hmm, pufni Matthew.

Stătu o vreme pe gânduri, cântărind veştile.

— Dar Carta, insistă el, nu ştii ce s-a întâmplat cu ea?

William şovăi. Atunci abia sesiză, aruncând o privire stânjenită în susul scărilor, că cele trei femei se aflau acolo.

— Nu, domnule, răspunse el. Era întuneric în încăpere.

— Atunci de unde ştii că e-n siguranţă?

— E-n siguranţă, domnule, răspunse William sigur pe el.

— Atunci putem să ţinem capul sus, zise Matthew trăgând adânc aer în piept. Îţi mulţumesc c-ai venit, fiule.

După ce închise uşa în urma lui William, Matthew se întoarse către femeile aflate pe scări.

— Să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru seara asta, rosti el. Acum, mergeţi la culcare, toate. Şi nu uitaţi, dacă se vorbeşte despre asta, voi n-aţi auzit nimic – absolut nimic, ne-am înţeles?

— Meu poţi dormi acum, Matthew? îl întrebă îngrijorată soţia sa.

— Da, răspunse Matthew. Pot să dorm. Vin vremuri grele pentru Connecticut. Dar într-o zi, când vor trece vremurile grele, aşa cum trebuie, o să scoatem Carta din ascunzătoare şi o s-o luăm de la capăt. O s-arătăm lumii ce-nseamnă să fim oameni liberi.

Cele două fete se strecurară înapoi în camera rece şi se suiră dârdâind în pat. În timp ce Kit stătea cu ochii deschişi în întuneric, nişte strigăte îndepărtate şi un cântec răguşit, din rărunchi, cum nu mai auzise vreodată în Wethersfield, îi amintiră de copilărie. Judith fu surprinsă să o audă chicotind.

— Ştiu unde a dispărut Carta, şopti ea. Au luat-o spiritele.

— Ce tot spui acolo?

Judith era pe jumătate adormită.

— Tocmai mi-am amintit că-i ajunul Zilei Tuturor Sfinţilor. La noapte, vrăjitoarele zboară călare pe mături şi spiritele se ţin de şotii.

— Prostii, spuse Judith. Noi aici, în Noua Anglie nu ţinem zilele sfinţilor. Şi-n plus, William ştie foarte bine unde-i Carta. Mi-am dat eu seama.

După ce Judith o puse din nou la punct, Kit nu mai zise nimic şi ascultă strigătele neobişnuite care se auzeau în depărtare. Nu-şi dădea seama de ce, dar se simţea în

culmea fericirii. Îşi dădea seama că auzise ceva ce nu trebuia, că aflase despre un act de nesupunere în faţa regelui, şi cu toate acestea, în sinea ei se bucura că unchiul Matthew avusese parte de acea mică victorie. Poate aşa să aibă şi ei linişte în casă. Dar nu era vorba doar de asta. În seara aceea înţelesese, pentru prima oară, ce văzuse mătuşa ei în bărbatul acela aprig, ce-o făcuse să treacă oceanul alături de el: Avea ceva măreţ, chiar şi fără uniforma aceea frumoasă care-i dădea un aer maiestuos guvernatorului Andros. Întinsă pe pat, în întuneric, Kit fu nevoită să o recunoască: era mândră de el.

Capitolul 16

— Nu sărbătorim Ziua Recunoştinţei săptămâna asta, le anunţă Matthew când se întoarse acasă la prânz, a doua zi. Se pare că aici, în Connecticut, n-avem autoritatea să ne stabilim sărbătorile. Excelenţa Sa, noul guvernator, o să anunţe Ziua Recunoştinţei când o să aibă el chef.

— O, nu! exclamă Judith dezamăgită. Şi ce zi frumoasă pusesem la cale! Ca să nu mai zic că Mercy a copt deja plăcintele.

— Putem să fim recunoscători, aici, între noi, că avem de mâncare din belşug şi că ne putem bucura de ea sănătoşi.

— Dar jocuri n-o să fie, nu? Şi nici rezerviştii n-o să facă instrucţie?

— Nu-i un prilej de sărbătoare, îi aminti el. Tinerii ar face bine să ţină minte că trândăvia face casă bună cu prostiile. Aseară s-a întâmplat ceva cu totul şi cu totul ruşinos. Asemenea dezordine în ajunul Zilei Tuturor Sfinţilor nu s-a mai pomenit de când suntem noi aici, în Wethersfield.

— Mi s-a părut mie că aud ceva, zise Rachel. Mi-a amintit de-acasă. În Anglia băieţii aprindeau focuri şi mărşăluiau pe străzi…

— Mai bine să nu mai amintim de lucrurile astea, o reduse la tăcere soţul său. Ziua Tuturor Sfinţilor e-o sărbătoare papistaşă. Dar tinerii noştri, de-aici, n-au avut niciun amestec, slavă Domnului. A fost doar o adunătură de scandalagii, nişte marinari de pe o corabie de negoţ.

— Au făcut ceva pagube?

— Puţine, pentru că avem un jandarm care-şi face repede datoria. Cei trei răufăcători stau acum la răcoare în şopron la el, iar în Ziua Predicii o să fie puşi în butuci, să-i vadă tot oraşul.

— Ce-au făcut, tată? întrebă Judith pe un ton indiferent.

Îi căută intenţionat privirea lui Kit, de cealaltă parte a mesei.

— Au venit să facă tărăboi în oraş chiar înainte de miezul nopţii. Îmi pare rău să-ţi spun, Katherine, dar se pare că prietenul tău William Ashby a fost singura ţintă pentru farsa lor de ocară.

Kit nu îndrăzni să întrebe nimic, dar unchiul ei continuă.

— I-au luminat casă, spuse el pe un ton grav.

— Adică i-au dat foc? icni Rachel.

— Nu. Dar puteau să facă şi asta. Au pus felinare în cadrele ferestrelor care n-au încă geam. Unele făcute din dovleci, cu lumânări înăuntru şi cu feţe păgâne scobite în coajă, să treacă lumina.

— Felinare scobite în dovleci! exclamă Judith.

Kit îşi înăbuşi subit un chicotit venit ca din senin. Se îngrozi însă de reacţia ei şi, ruşinată şi încurcată, fixă cu privirea castronul de lemn.

Unchiul său le aruncă celor două fete o privire bănuitoare.

— Oricum s-ar chema, sunt născocirea diavolului. Să faci aşa ceva e blasfemie curată. Sper să fie trataţi cu toată

asprimea.

Mai erau două zile până la Ziua Predicii de joi, când urma să se aplice pedeapsa în public. Kit înţelese că într-un fel sau altul trebuia să îndure aşteptarea. Cu toate că, de fapt, ştia despre cine era vorba. Degeaba îşi tot spunea că pe fluviu treceau zeci de corăbii de negoţ şi că *Delfinul* ar fi putut fi de mult în larg. Kit ştia deja foarte bine cine avea să fie unul din vinovaţii expuşi în butuci, şi la fel şi Judith, după felul în care strângea din buzele ei frumoase.

Joi, la prânz, Kit se lăsă păgubaşă: nu-şi putea vedea de treburi şi pace. Oricât ar fi dat înapoi în faţa acelei încercări grele, ştia că nu se va putea feri de ce urma. Nu se putea împăca, însă, cu gândul că trebuia să bată tot drumul până la Casa de Adunare în tovărăşia lui Judith. Cu o oră înainte de Adunare, când toţi ai casei aveau câte ceva de făcut, se furişă afară şi o porni pe strada Principală cu inima strânsă de teamă.

La început, abia reuşi să vadă butucii unde se pedepseau răufăcătorii. Erau înconjuraţi, ca întotdeauna, de o mulţime de gură-cască şi de trecători. Nu era un loc potrivit pentru o fată neînsoţită, dar trebuia să vadă cu ochii ei. Se apropie, încleştându-şi pumnii.

Da, cei trei făceau parte din echipajul de pe *Delfin*, şi niciunul nu dădea vreun semn de remuşcare. Unul dintre ei îşi ţinea capul în jos, ursuz şi scârbit. Nat şi marinarul roşcat pe care-l văzuse vopsind figurina de la prora a *Delfinului* în dimineaţa aceea pe fluviu se întreceau vioi în ocări cu o mână de băieţandri, slugi de prin oraş, care se opriseră să se distreze niţel de asemenea spectacol; cei doi vinovaţi se ţineau pe poziţii cu neobrăzare, spre încântarea privitorilor. În ciuda replicilor iuţi, lupta fusese inegală, după cum constată Kit văzând urmele de noroi care pătau scândurile grosolane ale butucilor. Chiar atunci, un cotor de măr zbură prin aer şi îi ricoşă lui Nat în frunte.

Mulţimea izbucni în urale la adresa ţintaşului, dar se bucură încă şi mai zgomotos auzind răspunsul lui Nat.

— Ai grijă cum vorbeşti, derbedeule! strigă un fermier, văzând-o pe Kit că roşeşte. E şi-o doamnă de faţă.

Nat îşi răsuci puţin capul, vreo două degete, căci mai mult nu putea din cauza scândurilor în care era prins, şi o privi, dar nu păru că o recunoaşte. Prezenţa ei strica tot jocul. Băieţandrii adunaţi se risipiră care încotro, iar pentru o vreme nu-i mai băgă nimeni în seamă pe cei trei prizonieri. Mânată de un imbold, jumătate milă, jumătate necaz, Kit ieşi de la adăpostul copacilor.

Nat o privi cum înaintează fără nicio sclipire în ochii albaştri. Când ajunse chiar în faţa lui, văzu vânătaia lăsată de proiectilul aruncat. Deodată o podidiră lacrimile.

— Kit, pentru numele lui Dumnezeu, şuieră Nat ca turbat, pleacă de aici! Pleacă imediat!

Kit meu făcu un pas înainte, intenţionat. Băgă de seamă că scândurile aspre îi rodeau încheieturile arămii, puternice.

— Nat, e îngrozitor! izbucni ea. Nu pot să te văd în oroarea asta!

— Stau foarte bine, mulţumesc, o asigură el. Nu-ţi irosi tu mila pe mine. E mai mare decât multe cabine de corabie în care-a trebuit să dorm.

— Şi nu pot să fac chiar nimic? Ţi-e foame?

— Gata, nu mai încerca s-o faci pe doamna cea milostivă. A meritat cu vârf şi îndesat. Aş mai sta aici încă cinci ceasuri, numai să mai văd o dată ce faţă a făcut *sir* William în seara aia.

Băiatul ăla era ceva de speriat! Fata se întoarse pe călcâie, înfoindu-şi fustele. Nu-i conveni deloc că, după ce că-şi făcuse griji degeaba, mai avusese şi spectatori, nişte orăşeni care o porniseră din vreme înspre predică.

Cu siguranţă că aveau acum un subiect numai bun de

bârfă. Cu capul sus, se străduí să meargă cât mai elegant, cum i se cuvenea unei doamne. La uşa Casei de Adunare se opri să citească anunţul afişat.

„Pentru furtul unor dovleci de pe câmp şi pentru aprinderea unui foc într-o locuinţă, cei trei vor fi puşi în butuci cu o oră înainte de predică şi vor fi scoşi la o oră după terminarea ei. Vor plăti o-amendă de patruzeci de şilingi fiecare şi pe viitor li se interzice dreptul de a med trece hotarele oraşului Wethersfield, sub pedeapsa a treizeci de lovituri de bici la stâlp”.

Curajul o părăsi pe Kit. Pur şi simplu nu putea intra în Casa de Adunare. Nu putea suporta să stea acolo şi să asculte cum se citeşte sentinţa aceea. Nu putea da piept cu familia, cu şoaptele şi cu privirile care ar fi transformat banca lor într-un adevărat stâlp al infamiei. Îşi strânse fustele pe lângă ea şi o porni prin iarbă, dădu un ocol larg prin piaţetă şi fugi acasă la unchiul său. Era prima oară când îndrăznea să lipsească de la Predica de joi de când venise la Wethersfield.

Familia sa plecase deja către Casa de Adunare, iar Mercy, prinsă cu torsul lânii, nu o auzi intrând. Kit se strecură pe scări, dar dormitorul gol nu era refugiul de care avea nevoie. Trebuia să stea de vorbă cu cineva. Mercy ar fi putut să o asculte cu blândeţe, desigur. Dar cum i-ar fi putut povesti lui Mercy despre Nat? O singură persoană o putea înţelege.

„Cu ocazia asta, îi duc şi bucata de stofa lui Hannah”, se gândi Kit. „Cel puţin, după-amiaza asta pot să fiu sigură că n-o să mă-ntâlnesc cu niciun prieten marinar pe acolo”. Se furişă din nou pe scări şi o apucă pe o cărare întortocheată prin Luncă, înspre Iazul Mierlei.

— Nu-ţi face griji, copilă, spuse Hannah pe un ton înţelept, după ce Kit isprăvi de istorisit. Butucii nu-s chiar aşa o mare scofală. Şi-am stat şi eu în ei.

— Dar pe Nat l-au izgonit din Wethersfield. N-o să mai poată să mai coboare de pe corabie sau să mai vină să te vadă.

— Ei bine, da, mare păcat, recunoscu Hannah liniştită.

Aşa amărâtă cum era, lui Kit îi veni să zâmbească.

Cum de uitase că încă de pe vremea când avea opt ani Nat reuşise mereu să ajungă la Iazul Mierlei pe tot felul de poteci întortocheate de prin Luncă? Hannah ştia că nicio ameninţare nu-l putea opri pe Nat să vină să o vadă. Ca întotdeauna, acolo, în căsuţa aceea, lucrurile nu mai păreau atât de cumplite.

— William Ashby ăsta, zise Hannah pe gânduri. Parcă nu l-am auzit niciodată pe Nat vorbind despre el.

— Venise în vizită în seara când Nat m-a condus acasă. Acolo l-a cunoscut Nat.

— Adică venise în vizită la matale?

— Da.

De ce nu-i povestise niciodată lui Hannah despre William?

— Tânărul ăsta-ţi face curte, Kit?

Kit lăsă ochii în jos şi-şi privi mâinile.

— Mda, cam aşa s-ar zice, Hannah.

Ochii şireţi ai bătrânei îi cercetară chipul abătut.

— Şi matale ai de gând să te măriţi cu el? întrebă ea cu blândeţe.

— Eu… Nu ştiu. Toată lumea se-aşteaptă s-o fac.

— Dar de iubit îl iubeşti?

— Cum aş putea să-mi dau seama, Hannah? E bun şi ţine la mine. Şi pe urmă, continuă să se justifice Kit, dacă nu mă mărit cu el, cum mai scap din casa unchiului?

— Bată-te norocul să te bată, copilă! zise Hannah încet. Poate că ăsta-i răspunsul. Dar ţine minte, nu-i scăpare dacă nu-i şi dragoste la mijloc.

Kit îi deschise uşa lui Prudence, care ciocănise timid, şi se simţi mai bine când citi bucuria de pe chipul fetiţei. Prudence le aduse veşti proaspete despre acuzaţi.

— Nat n-o să poată să vină să vă vadă, îi spuse ea lui Hannah. I-au dus pe toţi trei sub pază până pe chei şi i-au urcat pe *Delfin*. Dar Nat mi-a făcut cu mâna când a trecut.

— Îl cunoşti pe Nat? o întrebă Kit mirată pe fată.

— Sigur că-l cunosc. Vine-n vizită la Hannah. Ultima oară m-a ascultat la citire.

De ce-ar fi deranjat-o că împărţea cu Nat lecţiile de citire? se întrebă Kit, încercând să fie cât mai rezonabilă. Oare câte vizite de-ale lui pierduse? O cam rodea invidia când şi-i închipuia pe toţi trei cum stăteau frumuşel acolo împreună, în timp ce ea trudea în lanul de porumb. Dezamăgită de sine, ridică pachetul învelit în pânză de corabie.

— Ţi-a trimis un cadou, totuşi, îi spuse ea bucuroasă lui Hannah.

Hannah cercetă cu grijă cuponul de stofa de lână.

— Ce frumos din partea lui Nat, nu-i aşa? exclamă ea. E-aşa de moale şi-i ţesută des. Prea frumoasă pentru una ca mine. Dar ştii, adevărul e că ochii ăştia ai mei tare-s bătrâni, nici nu mai văd să bag aţa-n ac.

— Atunci, Prudence şi cu mine o să-ţi facem o rochie, îi promise Kit, veselă.

— Chiar ştii să coşi? întrebă Prudence, copleşită de încă un talent de-al lui Kit.

— Sigur că ştiu să cos. N-am mai făcut niciodată o rochie de lână, dar am învăţat să brodez când eram mai mică decât tine. O să-mprumut un tipar şi nişte foarfeci de la Mercy şi-ai să vezi!

Când ora de citire începu, Kit întinse stofa pe jos, întorcând-o pe o parte şi pe alta, cum o văzuse pe Mercy că făcea, încercând să-şi dea seama cum să scoată cât mai

mult din lungimea materialului. Croitul şi cusutul unei rochii de una singură – iată ceva nou şi interesant pentru ea.

— Şi chiar ai să mă laşi să cos şi eu câteva împunsături? o întrebă Prudence privind-o cu ochi strălucitori.

— Da, chiar am să te las, îi promise Kit, zâmbindu-i la rândul ei.

Şi-ar fi dorit foarte mult să-i poată face lui Prudence ceva călduros şi drăguţ de purtat. Oamenii ăia chiar nu-i dădeau niciodată ceva potrivit de îmbrăcat copilei? Mânecile scurte nu-i acopereau nici măcar coatele, iar stofa aspră, care-i zgâria pielea, o făcea să salte din umeri întruna.

Ştia că nu-i putea oferi lui Prudence nici cel mai mic dar. Lecţiile erau şi aşa destul de periculoase. Kit o privi pe copilă şi simţi un fior de nelinişte. Dacă se afla despre întâlnirile lor, ce necazuri s-ar fi abătut asupra bietului copil? Miracolul care avusese loc dinaintea lor le făcuse să uite prea uşor de pericol.

A

Într-adevăr, Prudence devenise cu totul alt copil faţă de creatura tristă şi hăituită pe care o zărise pe drum, lângă şcoală. Bobocelul Prudence îşi deschisese neîncetat petalele, ajutat de lumina şi de căldura prieteniei lui Kit şi a afecţiunii blânde a lui Hannah. Avea o minte ageră şi iute. Nu-i luase mai mult de câteva zile să înveţe silabarul pe de rost, apoi devorase abecedarul. După aceea, se afundase în singura carte pe care o meu avea la îndemână, *Biblia* ferfeniţită a lui Hannah. Kit alesese pentru început Psalmii şi încet-încet, silabă cu silabă, Prudence desluşea versurile, în timp ce Hannah o asculta, mişcând adesea din buze odată cu copila la versurile pe care şi le amintea şi pe care nu le mai putea citi.

Erau şi perioade când Kit nu putea veni la întâlnire. Dar Hannah şi Prudence se împrieteniseră repede şi ştia că lecturile continuau într-o atmosferă veselă. Mai erau şi zile, încă şi mai dese, când Prudence nu putea să scape de sub supravegherea mamei sale, precum şi zile când feţişoara ei era atât de trasă şi de epuizată, încât Kit se întreba obidită dacă nu cumva copila fusese pedepsită

A

pentru treburile neterminate. Înainte nu-i venea greu să-şi alunge îndoielile. Dar în ziua aceea avusese parte de o lecţie prea aspră din partea coloniei puritane. Simţi pentru prima oară cu adevărat că-i este frică.

— Hannah, îi spuse ea încet pe deasupra capului lui Prudence, mi-e teamă s-o mai continuăm aşa. Ce s-ar întâmpla dacă s-euafla? Nat e puternic şi rezistă. Dar Prudence…

— Da, recunoscu Hannah încet. Ştiu că-n curând ai să-ncepi să te gândeşti la asta.

— Ce să fac, Hannah?

— Ai căutat vreun răspuns?

Prudence se uită în sus.

— Kit, nu-mi spune să nu mai vin, o rugă ea. Nu-mi pasă ce-mi fac. Rezist la orice, dacă mă laşi să mai vin!

— Sigur că poţi veni, spuse Kit, aplecându-se să o îmbrăţişeze şi să o liniştească pe copilă. Găsim noi o soluţie cumva. Ia uite, ţi-am adus şi ţie un cadou.

Scoase din buzunar trei obiecte preţioase, care nu fuseseră uşor de adunat: un caiet deja început de ea, scos din cufăr, o călimară mică şi o pană de scris.

— A venit vremea să-ncepi să scrii, spuse ea.

— Ooo, Kit! Acum-acum?

— Acum-acum. Uită-te bine cum fac.

Deschise caietul la o pagină nescrisă şi scrise cu grijă numele copilei pe primul rând:

P-R-U-D-E-N-C-E.

— Acum, ia vezi, poţi să copiezi?

Mânuţa începu să tremure şi, din exces de zel, prima linie trasă cu pana împroşcă toată pagina cu cerneală. Prudence ridică nişte ochi speriaţi.

— Of, Kit! Ţi-am stricat frumuseţe de caiet!

— Nu contează. Să vezi ce pete uriaşe făceam eu. Acum, cu maaare grijă…

În cele din urmă pe pagină apăru scris „Prudence”, în litere trasate destul de bine, fără urmă de pată. Prudence părea uluită de ce-i ieşise din mână. Hannah veni mai aproape să vadă mai bine şi să-i admire opera.

— Mai vreau să mai scriu o dată, se rugă copila. De data asta nu-l mai fac pe R aşa de întortocheat.

Apucă pana cu grijă, cu degetele încordate; buzele ei formau în tăcere fiecare literă pe măsură ce o scria. Kit şi Hannah schimbară un zâmbet plin de drag peste capul fetiţei care stătea aplecată. O vreme, amândouă stătură şi ascultară micile zgomote din casă, scârţâitul penei, trosnetele şi pocnetele din vatră, torsul domol al pisicii galbene.

„Câtă pace e-aici”, se gândi Kit, întinzându-şi alene degetele de la picioare med aproape de foc. „Cum se face că până şi focul din vatra lui Heinnah străluceşte parcă edtfel? Ca lumina soarelui în ziua când e-un stat pe acoperiş cu Nat. Ce bine-eir fi dacă pe băncuţa de cealaltă peirte a focului eu* sta acum…” Deu* ce prostii de vise cu ochii deschişi mai erau şi astea? Kit se scutură şi se ridică.

— S-a făcut prea întuneric pentru scris, spuse ea.

Prudence lăsă pana din mână cu un suspin prelung, se aplecă în faţa vetrei şi luă în braţe pisica moale care moţăia.

— Mi-aş dori aşa de mult să trăiesc aici, cu dumneata şi cu pisica, spuse ea pe gânduri, lipindu-şi obrazul slăbuţ

de blana aurie şi moale.

— Şi mie mi-ar plăcea, copilă, rosti Hannah cu blândeţe.

— Med ţii minte cum spunea Nat, că-i ca-n psalmul pe care-l citeam eu în ziua aia? întrebă copila visătoare. „Pacea să fie între zidurile tale”.

— Ei bine, o întrerupse abrupt Kit, adio pace, dacă n-ajungem acasă cât mai repede.

Trase de uşă şi în clipa aceea, împins de vântul de noiembrie, un ghem de iarba-fiarelor se strecură în casă, împrăştiind firicele albe ca pânza de păianjen. Prudence se întoarse să o îmbrăţişeze pe Hannah.

Kit avea să-şi amintească de multe ori imaginea care o urmărea în continuare în semiîntunericul de pe drum. Oare fusese vorba de o presimţire, se întreba ea, oare de aceea se dovedise atât de emoţionant momentul acela? Fusese vreo premoniţie că era ultima după-amiază pe care aveau să o mai petreacă toate trei împreună în căsuţă? Mai târziu avea să-şi amintească şi cum se străduise în zadar pe drumul de întoarcere să afle răspunsul despre care Hannah îi spunea că se găseşte mereu în inima ei.

Când ajunse acasă, Rachel o mustră.

— Ai întârziat foarte mult, Kit. Urât din partea ta că n-ai venit la Predică. Unchiul tău s-a supărat foarte tare. Şi John Holbrook a venit cu noi acasă să-şi ia rămas-bun de la tine şi de la Mercy.

— Rămas-bun? Dar unde se duce John?

Rachel aruncă o privire de cealaltă parte a camerei, unde Judith aşeza masa lângă foc. Dar Judith, cu ochii roşii de plâns, nu spuse nimic.

— Ce s-a întâmplat, mătuşă Rachel? întrebă Rit, uluită.

— John s-a înscris la rezervişti. Pleacă un detaşament din Hartford să ajute câteva oraşe la nord de Hadley, în

Massachusetts, unde atacă amerindienii, iar John s-a oferit să meargă cu ei.

— Să lupte?

Rit era prea uluită să mai dea dovadă de tact.

— Ce să zic, numai soldat nu mi l-aş fi imaginat pe John.

— Aveau nevoie de un doctor, iar John a învăţat multă medicină anul ăsta.

— Dar de ce tocmai acum, când mai are atâta de învăţat?

— Cred că aşa a ales el să se despartă de dr. Bulkeley, îi explică Rachel. Bietul băiat atâta s-a mai chinuit să împace ideile lui Gershom cu felul în care a fost el crescut. Acum se pare că doctorul o să publice un tratat în favoarea guvernatorului Andros şi a noului guvern, iar John n-a mai putut să suporte. Cu toţii suntem de părere că-i de admirat.

— Eu, una, nu sunt! ridică glasul Judith. Eu cred că-i doar încăpăţânare ce face el.

— Nu-i drept, Judith, zise Mercy de lângă foc.

Părea chiar mai palidă şi mai obosită decât de obicei.

— Cred c-ar trebui să fii mândră de el.

— Ei, uite că nu sunt, replică Judith. Ce importanţă are ce scrie dr. Bulkeley? Acum, John n-o să mai primească nicio biserică şi n-o să mai poată nici să se-nsoare, nici să ridice o casă!

Lacrimile o podidiră din nou.

— O să se-ntoarcă, îi aminti Rachel. Expediţia nu durează mai mult de câteva săptămâni.

— De Crăciun n-o să fie aici. Dacă i-ar fi păsat măcar un pic de mine, n-ar fi plecat deloc.

— Judith, ruşine! spuse mama ei. Fă bine şi încetează cu plânsul până nu vine taică-tău.

Mercy începu să vorbească prudent.

— Încearcă să înţelegi, Judith, spuse ea încet. Uneori nu-i vorba că unui bărbat nu-i pasă. Uneori trebuie să-şi dovedească lui însuşi ceva. Nu cred că John a vrut să plece. Nu ştiu de ce, dar cred că n-a avut de ales.

Judith nu dorea însă deloc să fie consolată.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, se răsti ea. Tot ce ştiu e că eram cât se poate de fericiţi, iar acum a stricat totul!

Capitolul 17

La cinci zile după plecarea lui John Holbrook, Judith se îmbolnăvi. La început, mama sa crezu că se plânge numai pentru că nu-i trecuse încă supărarea, dar când văzu ce roşie era în obraji, o trimise în pat. După încă două zile, în Wethersfield se instală panica. Şaisprezece copii şi tineri zăceau loviţi de o febră necunoscută şi niciunul dintre leacurile ştiute nu avea vreun efect. Zile în şir, Judith se tot răsuci pe patul improvizat pe care i-l întinseseră în faţa şemineului; trupul îi ardea, durerile nu-i dădeau pace şi, din cauza delirului, adesea nu le mai recunoştea pe cele trei femei care o îngrijeau. Chemară de la Hartford un doctor tânăr să-i ia sânge şi îi strecurară cu forţa printre buzele strânse o fiertură scârboasă făcută din broaşte râioase coapte şi măcinate, dar degeaba. Febra trebuia să-şi urmeze cursul.

În a patra zi, pe Kit o cuprinseră frisoanele şi ameţeala; la căderea serii se prăbuşi pe salteaua întinsă în faţă şemineului, lângă verişoara sa. Însă în cazul ei, lupta cu boala nu dură mult. Trupul ei tânăr şi rezistent, hrănit cu fructele şi soarele din Barbados, era plin de energie, aşa că se înzdrăveni iute, în vreme ce Judith abia se putea ridica să soarbă din terci. Fiind încă uşor ameţită, îi venea mai greu să se îmbrace singură, aşa că se văzu nevoită să apeleze la ajutorul lui Mercy pentru nasturii de la spate, dar spre surprinderea ei, verişoara sa mai mare se îndoi

deodată de spate, cuprinsă de un acces cumplit de tuse. Kit se întoarse către ea.

— De când tuşeşti aşa? o întrebă ea. Dă-mi mâna! Mătuşă Rachel, pentru numele lui Dumnezeu, aşezaţi-o imediat în pat pe Mercy! mai şi încerca să aibă grijă de noi!

Obrajii lui Mercy se umplură de lacrimi de neputinţă şi de împotrivire când Rachel se aplecă să-i scoată pantofii fiicei sale mai mari. Kit folosi încălzitorul cu cărbuni şi pregăti patul lui Mercy din colţ, care era îngheţat, iar Mercy îşi îngropă faţa în perne de parcă ar fi fost o mare ruşine să le facă atâtea necazuri.

Mercy era grav bolnavă. Doctorul cel tânăr veni în două rânduri de la Hartford să-i ia sânge. A treia oară stătu lângă ea şi o privi cu un aer grav.

— Nici nu îndrăznesc să-i mai iau sânge, spuse el neajutorat.

Rachel îl privi timid pe soţul său.

— Matthew, crezi că… poate… Gershom Bulkeley ar putea şti ceva care s-o ajute? E foarte priceput.

Matthew strânse din buze.

— Am spus că individul ăla nu mai are ce căuta la mine-n casă, îi aminti el. Nici să nu mai pomenim de el.

Rachel, deja epuizată de cât o veghease pe Judith, era la capătul puterilor. Matthew, care lucrase la câmp toată ziua, îşi obligă soţia să se odihnească puţin, iar el petrecu noaptea la căpătâiul fiicei sale. Judith îi privea neputincioasă; era încă prea slăbită, nici să se pieptene singură nu era în stare. Pregătirea meselor căzu astfel în seama lui Kit, iar fata făcea tot ce-i stătea în putinţă: măsura mălaiul, amesteca budinca, o punea cu lingura într-un săculeţ, la fiert, blestemând nepriceperea cu care nu-şi bătuse niciodată capul. Făcea focul, încălzea cazane cu apă pentru spălat, ca Mercy să aibă aşternuturi curate

sub trupul chinuit. Aducea apă, strecura un terci special pentru Judith şi punea la uscat hainele unchiului său în faţa focului. Noaptea aţipea epuizată şi sărea din somn convinsă că lăsase ceva neterminat.

Mercy plutea undeva departe, între somn şi veghe. Nimic n-o putea trezi şi fiecare respiraţie era un asemenea chin, încât horcăitul ei răsuna în toată casă. Teama începu să se strecoare prin colţurile încăperii. Familia nu mai vorbea decât în şoaptă, deşi Mercy cu siguranţă că nu meu auzea pe nimeni. În a patra zi de boală a fetei, Matthew nu se mai duse deloc la muncă; ori rămânea aşezat greoi la masă, unde întorcea paginile *Bibliei*, căutând în zadar o fărâmă de speranţă, ori se închidea în salonul de oaspeţi, de unde se auzea apoi cum măsura în lung şi-n lat încăperea cu paşi apăsaţi. Spre amiază îşi luă haina din cui.

— Ies puţin, spuse el răguşit.

Îmbrăcă haina pe o mânecă şi în clipa aceea cineva bătu la uşă. Când trase zăvorul, vocea aspră a unui bărbat scrâşni în liniştea din încăpere.

— Omule, lasă-mă să intru. Am ceva să-ţi spun.

Matthew Wood se îndepărtă de uşă, iar în pragul bucătăriei se ivi pastorul Bulkeley.

— Matthew, spuse acesta. Eşti încăpăţânat ca un catâr şi răzvrătit. Dar acum nu-i vreme de politică. Pe vremuri, Mercy a ta era ca şi fata mea. Lasă-mă s-o văd, Matthew. Lasă-mă să fac ce pot, cu ajutorul lui Dumnezeu, s-o salvez.

Vocea lui Matthew era mai mult un suspin.

— Intră, Gershom, se înecă el. Dumnezeu să te binecuvânteze! După tine veneam acum.

Prezenţa puternică a doctorului Bulkeley avu darul de a le oferi speranţă tuturor.

— Am o teorie, le spuse el. Am citit ceva de felul ăsta

şi nu strică să încercăm. Puneţi-mi nişte ceapă la fiert într-un ceaun.

Patru ceasuri trudi Kit la cererea doctorului Bulkeley. Tăia ceapa, clipind cu ochii plini de lacrimi înţepătoare. Aţâţa focul sub ceaunul de fier. Când cepele se înmuiau cât trebuia, dr. Bulkeley le strivea într-un ştergar de in şi punea cataplasma fierbinte pe pieptul lui Mercy. Imediat ce aceasta se răcorea, trebuia înlocuită cu una nouă.

După-amiază, târziu, doctorul se ridică în picioare.

— Trebuie să mai trec şi pe la alţi bolnavi, mormăi el. Ţineţi-o la căldură. Mă întorc înainte de miezul nopţii.

Kit pregăti masa, dar nimeni nu era în stare să mănânce. Cu mâinile atât de amorţite de oboseală şi de frică încât abia le mai mişca, fata strânse masa şi puse deoparte mâncarea neatinsă. Se întreba dacă va mai scăpa vreodată de zgomotul acelei respiraţii cumplite. Parcă o dureau pe ea plămânii la fiecare respiraţie chinuită a lui Mercy.

Apoi, pe neaşteptate, o nouă teamă puse stăpânire pe ea. Paşi grei şi murmure se auziră din ce în ce mai tare din drum. Cele trei femei se priviră înspăimântate. Matthew Wood ajunse dintr-un pas la uşă şi-o dădu de perete.

— Cum îndrăzniţi? întrebă el încet, dar furios. Nu ştiţi că-n casa asta-s oameni bolnavi?

— Ba da, ştim foarte bine, răspunse o voce. Boala-i peste tot. Ajută-ne s-o oprim.

— Ce vreţi?

— Vrem să vii cu noi. Ne ducem după vrăjitoare.

— Plecaţi imediat de la casa mea, le porunci Matthew.

— Ba mai întâi ai să ne-asculţi, strigă altă voce, dacă-i vrei binele fiicei tale!

— Vorbiţi mai încet atunci şi să isprăvim odată, îi preveni Matthew. N-am timp s-ascult toate prostiile.

— Da? E-o prostie că aproape toate casele din oraşul ăsta au câte-un copil bolnav? Bagă de seamă ce-avem de spus, Matthew Wood. Băiatul lui John Wetherell a murit azi. Asta-nseamnă trei morţi până acum, şi-asta-i numai făcătura vrăjitoarei!

— A cui? Despre ce vorbeşti, omule?

— E mâna femeii quakere. Aia de la Iazul Mierlei. De ani de zile-i un blestem pentru oraşul ăsta, cu vrăjitoria ei cu tot!

Glasurile păreau isterice.

— Trebuia s-o izgonim din oraş de mult!

— De-atâtea şi-atâtea ori au văzut-o oamenii înhăitată cu diavolul, acolo-n Lunca aia a ei!

— Şi-acuma ne-a blestemat copiii! Dumnezeu ştie câţi o să mai moară la noapte!

— Astea-s nişte aiureli, pufni dispreţuitor Matthew Wood, care-şi cam pierduse răbdarea. Nicio babă şi nicio vrăjitorie nu pot s-aducă asemenea molimă.

— Şi-atunci, ce-i sista? rosti o voce ascuţită de femeie.

Matthew îşi trecu mâna peste frunte.

— Voia Domnului… începu el neajutorat.

— Blestemul Domnului, vrei să zici! ţipă altă voce. Judecata Lui, pentru c-am adăpostit o păgână şi-o quakeră.

— Mai bine vino cu noi, Matthew. Şi fiica ta poate să moşiră. Să nu spui că nu-i aşa.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu asta, spuse ferm Matthew. Mă-mpotrivesc oricărei vânători de vrăjitoare.

— Ia nu te mai împotrivi atâta! ţipă deodată sfredelitor o voce de femeie. Msu bine-ai vedea de vrăjitosirea sua pe csire-o ţii în csisă!

— Ia întreab-o pe nepoata aia tsmţoşă a ta pe unde-şi face veacul! strigă sdtă femeie, la adăpostul întunericului.

Întreab-o ce ştie despre boala lui Mercy a ta!

Orice urmă de oboseală dispăru de pe faţa lui Matthew. Cu umerii traşi în spate, părea un uriaş în pragul uşii.

— Plecaţi de la casa mea! răcni el, prea furios să se mai reţină. Cum îndrăzniţi să vorbiţi aşa de o fată cuminte şi cu frica-n Dumnezeu? Oricine-mi ponegreşte un membru al familiei va avea de-a face cu mine!

Se făcu tăcere.

— N-am vrut să te supărăm, zise o voce de bărbat, stânjenită. Astea-s nişte bârfe femeieşti.

— Las că dacă nu vii tu, îs o grămadă-n oraş care-o să vină, spuse altul. Haide, la ce ne mai pierdem vremea aici?

Vocile se depărtară pe drum, ridicându-se din nou în întuneric. Matthew puse zăvorul la uşă şi se întoarse către femeile înmărmurite.

— Au trezit-o? întrebă el încet.

— Nu, suspină Rachel. Nici măcar asta n-a auzit, biata copilă.

Pentru câteva momente nu se mai auzi nimic în afară de respiraţia chinuită. Kit se ridicase în picioare şi se ţinea strâns de marginea mesei. Teama cea nouă pusese stăpânire pe ea şi o sufoca; abia reuşi să şoptească:

— Ce-o să-i facă?

Mătuşa sa o privi speriată. Sprâncenele negre ale lui Matthew se împreunară ameninţător.

— Ce-ţi pasă ţie de aşa ceva?

— O cunosc! strigă ea. E doar o bătrână sărmană şi neajutorată! Oh, te rog, spune-mi! O să-i facă ceva rău?

— Aici suntem în Connecticut, răspunse sever Matthew. Oamenii vor respecta legea. O vor aduce la proces, probabil. Dacă dovedeşte că e nevinovată, nu prea are ce să i se întâmple.

— Dar ce-o să-i facă acum, în seara asta, înainte de

proces?

— De unde să ştiu eu? Ia mai termină cu întrebările, fato. N-avem şi-aşa destule necazuri în casă-n seara asta?

Se lăsă să cadă pe un scaun şi-şi prinse capul în mâini.

— Du-te şi te culcă, Kit, o îndemnă Rachel, temându-se de alt scandal. S-ar putea să avem nevoie de tine mai târziu.

Kit se uită de la unul la altul, neputincioasă şi îngrozită. Nu aveau de gând să facă nimic. Nu se mai putu controla; izbucni în lacrimi şi părăsi în fugă încăperea.

Sus, în camera ei, se sprijini cu spatele de uşă, încercând să-şi adune gândurile. Trebuia să ajungă la Hannah neapărat. Orice s-ar fi întâmplat, nu putea să stea acasă şi să o lase pe Hannah să înfrunte singură gloata aceea. Dacă ar fi putut să ajungă la ea la timp, să o prevină… Mai departe nu se mai putea gândi.

Îşi smulse din cui pelerina şi, cu cizmele de piele în mână, se furişă pe scări. Nu îndrăznea să tragă zăvorul de la uşa din faţă, aşa că străbătu în vârful picioarelor salonul de oaspeţi friguros şi trecu în camera din spate, apoi se strecură afară, în grădină, prin uşa de la şopron. Auzi nişte strigăte în depărtare, îşi trase repede cizmele în picioare şi o luă la fugă pe drum.

În piaţeta unde se afla Casa de Adunare se sprijini o clipă de un copac ca să se orienteze. Mulţimea se aduna, erau mai bine de douăzeci de bărbaţi şi de tineri, însoţiţi de câteva femei, cu torţe aprinse, făcute din lemn de pin. Înverşunarea oamenilor creştea, se simţea din strigătele răguşite şi din ţipetele femeilor; o teroare cum nu mai cunoscuse vreodată se aşternu ca o ceaţă peste mintea lui Kit. Pentru o clipă doar, i se tăiară picioarele şi se sprijini de copac să nu cadă. Apoi mintea i se limpezi la loc şi ocolind piaţeta, trecând iute de la un copac la altul ca

amerindienii, o apucă pe strada Mare şi apoi pe drumul de la Miazăzi.

Era prima oară când vedea Lunca în bătaia lunii. Se întindea liniştită şi tăcută, învăluită în aburi subţiri de ceaţă plutitoare. Găsi cărarea cu uşurinţă, trecu pe lângă pâlcul întunecat de sălcii, apoi văzu în faţă Iazul Mierlei, adânc şi strălucitor, dar zări şi o mică pâlpâire roşiatică – probabil fereastra lui Hannah.

A

Uşa bătrânei nici măcar nu era zăvorâtă. Înăuntru, lângă tăciunii care încă mai scânteiau, Hannah moţăia pe scaunul ei. Kit îi puse mâna pe umăr încetişor.

— Hannah dragă, spuse ea, străduindu-se să nu gâfâie. Trezeşte-te! Sunt eu, Kit. Trebuie să vii cu mine cât mai repede.

— Ce s-a-ntâmplat? se trezi dintr-odată Hannah. Vin apele?

— Nu mai vorbi, Hannah. Pune pelerina asta. Unde sunt pantofii? Uite, suci, întinde piciorul, repede! Şi-acum…

Nu aveau nicio clipă de pierdut. Imediat ce păşiră în întuneric, auziră strigătele. Torţele păreau a fi foarte aproape.

— Nu pe-acolo! Pe cărare, spre fluviu!

La adăpostul tufişurilor întunecate, Hannah se clătină şi o strânse de braţ pe Kit. Nu voia să se mai clintească din loc.

— Kit! Ce-i cu oamenii ăştia?

— Şşş! Hannah, draga mea, te rog…

— Ştiu eu zgomotul ăsta. L-am mai auzit. Vin după quakeri.

— Nu, Hannah, vino… Eu…

— Să-ţi fie ruşine, Kit. Matale ştii că un quaker nu fuge. Thomas o să aibă grijă de noi.

Disperată, Kit o scutură de umeri pe Hannah.

— Oh, Hannah! Ce mă fac eu cu dumneata?!

Tocmai atunci trebuia să înceapă să bată câmpii!

Dar dârzenia o părăsi repede pe Hannah, iar femeia se agăţă deodată de Kit şi începu să plângă în hohote, ca un copil.

— Nu-i lăsa să mă ia din nou! o imploră ea. Unde-i Thomas? Nu pot să mai trec iarăşi prin asta fără Thomas.

De data asta, Kit reuşi să o târască pe bătrână, de bine, de rău, în lăstăriş. Mişcările lor iscau foşnete şi trosnete teribile, dar zgomotul din urmă era încă şi mai puternic. Mulţimea ajunsese la căsuţă. Se auzi cum se sfărâma ceva, ca şi cum mobila ar fi fost izbită de pereţi şi făcută ţăndări.

— A fost aici! Focul încă arde!

— Ia vezi în spatele stivei de lemne. Nu putea s-ajungă prea departe.

— Pisica! ţipă o femeie îngrozită. Feriţi!

Se auzi o împuşcătură, apoi încă două.

— A fugit. A dispărut ca-n ceaţă.

— Păi, pe pisica aia nu poate s-o omoare niciun glonte.

— Uite caprele! Scăpaţi şi de ele!

— Ia staţi aşa! Iau eu caprele. Vrăjite-nevrăjite, caprele astea tot fac douăzeci de şilingi bucata.

— Zdrobiţi-o pe vrăjitoare!

— Daţi foc la casă! Faceţi lumină s-o căutăm! Disperate, cele două femei îşi continuară drumul printr-o mlaştină în care li se afundau picioarele, apoi printre nişte snopi de porumb lăsaţi pe câmp, care le ascundeau siluetele mişcătoare, apoi, la adăpostul plopilor, ajunseră la apele întinse ale fluviului, aflate direct în bătaia lunii. Acolo nu avură încotro şi se opriră, ghemuindu-se lângă un copac căzut la pământ.

În urma lor, o vâlvătaie, mai aprinsă şi mai roşie decât luna, lumină Lunca. Se auziră pocnituri şi şuierături.

— Casa mea! strigă Hannah atât de tare, încât Kit se grăbi să-i acopere gura cu mâna. Casa noastră, pe care a făcut-o Thomas cu mâna lui!

Cu obrajii plini de lacrimi, Kit o strânse în braţe pe bătrâna care tremura şi, aşa ghemuite, lipite de trunchiul căzut, priviră cum strălucirea roşiatică îşi pierde din putere, apoi se stinge.

Agitaţia din pădure mai dură încă mult timp. La un moment dat, vocile se apropiară foarte mult, iar căutătorii o apucară prin porumb, lovind cu bâtele în stânga şi-n dreapta. Doi bărbaţi coborâră pe plajă, la nici şase metri de ascunzătoarea lor.

— Oare – o fi putut să treacă înot?

— Nu prea. N-are rost s-o ţinem aşa toată noaptea, Jem. Mie mi-a ajuns. Meu e şi mâine o zi.

Bărbaţii urcară înapoi pe malul fluviului.

Când vocile se stinseră în depărtare, nimic nu mai tulbură liniştea nopţii. Lunca îşi regăsi pacea. Vălul de ceaţă se formă la loc. Abia după mult timp, Kit îndrăzni să-şi întindă muşchii înţepeniţi. Pe malul apei era cumplit de frig şi foarte umed. Trase mai aproape de ea silueta firavă a lui Hannah, ca pe un copil, iar aceasta se opri din tremurat şi aţipi uşor, cum obişnuiesc bătrânii.

Kit nu-şi putea permite însă o astfel de evadare. Valul de uşurare se risipi repede, iar gândurile, amorţite de groază în timpul fugii, începură să i se învârtă iarăşi ameţitor prin cap. Ce şanse aveau la răsăritul soarelui? Să o trezească pe Hannah imediat şi să-şi continue drumul în josul fluviului? Dar încotro? Hannah era epuizată; parcă toate puterile o părăsiseră odată cu ultimele flăcări care-i mistuiseră casa. Ar fi putut să o ia la ea acasă, unde măcar ar fi avut nişte haine groase şi ceva cald de mâncare. Dar

unchiul său făcea parte din consiliul oraşului. Era obligaţia lui să o predea pe Hannah reprezentanţilor legii. Şi după ce o întemniţau, ce mai era de făcut? La ce bun un proces la care nimeni nu i-ar fi luat apărarea, în afară de o fată nesăbuită, ea însăşi bănuită că ar fi vrăjitoare? Hannah oricum n-ar fi fost în stare să facă faţă întrebărilor. Mai mult ca sigur că ar fi început să bată câmpii şi să vorbească despre Thomas al ei.

Şi totuşi, pe măsură ce trecea timpul, Kit nu găsea nicio altă soluţie. Orice s-ar fi întâmplat, Hannah avea nevoie urgentă de îngrijiri. Până şi în temniţă ar fi fost mai la adăpost. Încă de la primele raze cenuşii de lumină care cădeau pieziş pe apele fluviului, Kit se hotărî. Nu puteau să o ia pe drumurile mari, era prea periculos. Cel mai bine era să înainteze cu mare grijă pe malul fluviului, apoi să traverseze Lunca şi să meargă acasă la unchiul ei.

Atunci se petrecu ceva incredibil: din ceaţă, un miracol îşi făcu apariţia. Mai întâi, două catarge, apoi pânzele, transparente, ca nişte fantome în ceaţă, apoi, când Kit îşi încordă privirea, conturul carenei, prora, coada arcuită a unui peşte. Era *Delfinull* Slavă Domnului! Cea mai plăcută privelişte din lume! *Delfinul*, mânat de un vânt bun, cobora spre Insula Wright.

Kit sări în picioare.

— Hannah! Trezeşte-te! Uite… Uite acolo!

Buzele îngheţate abia mai puteau bolborosi ceva. Ridică braţele şi începu să facă semne din toate puterile. Pe apă se auzea o voce de bărbat, dar ceaţa o împiedica să vadă bine corabia. Îşi smulse pelerina şi o învârti înnebunită prin aer. Dar nu îndrăznea să strige, iar dacă nu reuşea să le atragă atenţia cu nimic, *Delfinul* avea să treacă pe lângă ele pe fluviu în jos şi n-ar mai fi avut nicio şansă.

Kit îşi aruncă cât colo pantofii, înaintă cu greu prin

apă, apoi se scufundă şi începu să înoate spre corabie.

Distanţa era mică, dar fata îşi epuizase toată energia în ultimele zile. Respira foarte greu când ajunse sub carena neagră şi la început nu reuşi să ridice vocea nici cât să acopere clipocitul făcut de trecerea corăbiei. Mai respiră o dată, cu grijă, şi încercă din nou.

Undeva deasupra ei se auzi un strigăt şi un tropot de picioare.

— Hei! Toată lumea pe punte! Om la apă!

— E o femeie!

— Ţineţi-vă bine, doamnă, acuşi venim!

Auzi strigăte, ordine, câteva bubuituri şi scârţâit de parâme. Apoi barca de salvare se legănă deasupra ei şi se lăsă pe apă cu un plescăit. În ea erau Nat şi marinarul roşcovan; în viaţa ei nu se bucurase atât de mult să vadă pe cineva.

— Ştiam eu, mormăi roşcovanul, în vreme ce Kit se agăţa, icnind, de marginea bărcii.

— Kit! Ce mai e şi asta?

— Hannah… Necaz mare cu ea, Nat. I-au ars casa. Te rog… Poţi s-o iei pe Delfin?

O ridicară peste marginea bărcii.

— Unde e? o întrebă Nat. Spune-i căpitanului să se oprească din mers! strigă el către cei de pe punte, în sus. Mergem la med.

— Acolo, îi arătă Kit, lângă trunchiurile de copaci căzuţi. Acolo am stat toată noaptea. Nu ştiam ce să fac, şi când am văzut corabia…

Deodată izbucni în hohote de plâns, bolborosind asemenea unui copil de trei ani despre vânătoarea de vrăjitoare şi goana prin lanul de porumb şi bărbaţii care fuseseră atât de aproape. Nat îi strânse mâinile cu putere într-ale sale.

— E-n regulă, Kit, spunea el întruna. Vă luăm pe

amândouă şi vă găsimnişte haine uscate. Mai rezistă câteva minute până ajungem la Hannah.

Barca ajunse la med.

Încă năucită, Hannah primi miracolul şi perspectiva unei călătorii pe apă ca un copil ascultător. Apoi, după doi paşi şovăielnici, se încăpăţână dintr-odată. Nu voia să pună piciorul în barcă fără pisica ei.

— Nu pot să plec fără ea, insistă bătrâna. Pur şi simplu nu pot, şi-ar trebui să ştii asta, Nat. Casă nu mai are, eu plec cu corabia… O să se stingă de jale.

— Atunci mă duc după ea, zise Nat. Aşteptaţi amândouă aici şi nu faceţi zgomot.

Kit era revoltată. Dacă ar fi fost în locul lui Nat, ar fi luat-o pe Hannah pe sus şi-ar fi dus-o la barcă fără alte aiureli. Când tânărul o porni la pas pe mal, se repezi după el prin lăstărişul umed.

— Ţi-ai pierdut minţile, Nat! protestă el, clănţănind din dinţi de frig. Nicio pisică nu merită aşa ceva. Trebuie s-o iei de-aici. Dacă i-ai fi auzit pe oamenii ăia…

— Dacă ţine la pisica aia, atunci o s-o ia cu ea. I-au luat tot ce avea.

Nat se opri în mijlocul cenuşii care mai rămăsese din căsuţă.

— Dracu’ să-i ia! se înecă el de furie. Arză-i-ar focul pe toţi!

Lovi cu piciorul cu toată puterea într-un buştean care încă meu fumega.

Căutară prin grădina călcată în picioeire şi auziră un mieunat timid. Pisica galbenă ieşi temătoeire de sub un vrej de dovleac. Nu voia să se lase prinsă. Fură nevoiţi să o urmărească, fiecare de o parte a grădinii, iar Nat se euuncă până la urmă sub un tufiş cât era de lung, trase pisica afară şi o înfăşură strâns în cămaşa lui. Pe mal, Hannah primi bucuroasă ghemotocul care se zbătea şi se urcă

ascultătoare în barca cu vâsle.

— Unde mergem, Nat? întrebă ea plină de încredere.

— Te duc în vizită la bunica mea, la Saybrook. O să-i placă să-i ţii tovărăşie, Hannah. Haide, Kit. Tata o să meargă mai departe fără noi.

— Eu nu vin, Nat. Nu voiam decât s-o ştiu pe Hannah în siguranţă.

Nat se îndreptă de spate.

— Kit, cred c-ar trebui să vii, spuse el încet. Măcar până se mai liniştesc apele. Pentru noi, e ultima călătorie înainte de iarnă. Îţi găsim un locşor în Saybrook şi te aducem înapoi la primăvară, cu prima cursă.

Kit clătină din cap.

— Sau ai putea veni cu noi în Indiile de Vest.

Barbados! O podidiră lacrimile.

— Nu pot, Nat. Trebuie să rămân aici.

Privirea lui îngrijorată se înăspri ca şi cum ar fi înţeles ceva.

— Desigur, spuse el politicos. Uitasem. Te măriţi.

— E vorba de Mercy, se bâlbâi ea. E foarte bolnavă. N-aş putea să plec, nu, n-aş putea, fără să ştiu…

Nat o ţintui cu privirea şi făcu un pas înspre ea. Ochii albaştri erau foarte aproape.

— Kit…

— Hei, voi de-acolo! se auzi un răcnet dinspre *Delfin*. Ce tot faceţi?

— Nat, repede! O să audă strigătele!

Nat sări în barcă.

— Te descurci? Trebuie să ajungi la căldură…

— Mă duc acasă. Grăbeşte-te…

Aşteptă să vadă barca îndepărtându-se de mai. La jumătatea distanţei până la corabie, Nat se întoarse şi o privi lung. Apoi ridică mâna, în tăcere. Kit ridică şi ea mâna să-l salute, după care se întoarse şi o porni spre casă

de-a lungul fluviului. Nu îndrăznea să stea până când barca avea să ajungă la *Delfin*. Încă o clipă şi şi-ar fi pierdut ultima urmă de bun simţ şi de mândrie şi s-ar fi aruncat în apă după barcă, implorându-i să n-o lase acolo.

Deşi soarele se ridicase de mult, avu noroc. Nu întâlni pe nimeni pe câmpul de la miazănoapte. La un moment dat se ascunse după o grămadă de vreascuri, căci văcarul oraşului venea cu câteva vite la păscut. Zăvorul de la şopron era în continuare deschis, aşa că se strecură fără zgomot în casă. Auzi un murmur de voci şi când ajunse în hol, uşa de la bucătărie se deschise.

— Tu eşti, Kit?

Mătuşa Rachel o cercetă cu privirea.

— Am zis să te lăsăm să mai dormi, biata de tine. Dr. Bulkeley a stat aici toată noaptea. Slavă Domnului, se pare că febra a cedat!

De atâta bucurie şi oboseală, mătuşa Rachel nici nu băgă de seamă că, pe sub pelerina de lână, Kit avea părul şi rochia ude.

Capitolul 18

Îmbrăcată în haine uscate, după o porţie caldă de terci din porumb cu melasă, Kit se sprijini de spătarul banchetei şi se bucură de căldura focului. Ameţită de oboseală şi de uşurare, privi în jur la camera bine cunoscută. Ce frumos şi ce bine era, cu toate razele acelea de soare care se strecurau pieziş prin ferestre! Respiraţia regulată a lui Mercy, care dormea în pat, ferită de draperii, părea aproape normală. Dr. Bulkeley le spusese că Judith putea să se ridice din pat în dimineaţa aceea. Rachel se învoise să doarmă puţin în patul ei, dar numai dacă o chemau când se trezea Mercy, iar Matthew se pregătea să plece la lucru.

Văzându-l cum îşi trage în picioare cizmele grele, Kit îşi dădu seama că nu-l putea lăsa să plece fără să-i

vorbească. Toată noaptea, undeva, dincolo de gândurile ei, cât durase vânătoarea aceea oribilă, cât stătuseră ceasuri întregi în frig, se agăţase de o mică amintire, una singură. Acolo, pe plajă, fusese singurul lucru care o ţinuse în loc când Nat îi oferise ocazia să fugă. Trebuia să se asigure că amintirea aceea era pe drept a ei. Se ridică tremurând şi se duse în faţa unchiului său.

— Unchiule Matthew, spuse ea încet. Am auzit ce le-ai spus aseară oamenilor acelora şi vreau să-ţi mulţumesc.

— N-ai pentru ce, răspunse el aspru.

— Ba da, am, insistă ea. De la început am fost o pacoste pentru tine şi nu merit să-mi iei apărarea.

Unchiul său o cercetă pe sub sprâncenele stufoase.

— E adevărat că pentru mine n-ai fost binevenită la noi în casă, spuse el în cele din urmă. Dar săptămâna asta mi-ai arătat că m-am înşelat. Nu te-ai cruţat deloc, Katherine. Nici fata noastră n-ar fi putut face mai mult de-atât.

Deodată, Kit îşi dori din toată inimă să nu-l fi minţit niciodată pe bărbatul acela. I-ar fi plăcut să stea acolo, în faţa lui, cu conştiinţa curată. Îi era ruşine de câte ori se furişase – pierduse deja şirul – lăsându-şi treaba neterminată.

„Am să-i spun, într-o zi, când o să fiu sigură că Hannah e în siguranţă”, îşi promise ea. „Şi din clipa asta, am să-mi fac toată partea mea de muncă. Nici măcar nu mai sunt obosită”.

O ajută pe Judith să se îmbrace şi-i aduse un scaun să stea la fereastra cu soare. Scoase apă proaspătă, umplu un cazan mare şi-l puse la fiert pentru spălat rufele. Mătură nisipul călcat în picioare şi presără un strat curat, făcând un model frumos. Amestecă o turtă de mălai pentru amiază. Hannah era în siguranţă, iar Mercy se făcea bine. Ar fi trebuit să fie mulţumită şi cu siguranţă că, dacă-şi

vedea de muncă, avea să dea uitării golul acela ciudat din suflet, regretul care o bântuia, senzaţia că pierduse pentru totdeauna ceva tainic şi frumos.

Matthew se întoarse acasă să mănânce de prânz. Kit scoase cu paleta de fier din cuptor turta de mălai – dolofană, aurie şi crocantă la margini –, iar Judith îi spuse că aroma îi făcuse poftă de mâncare pentru prima dată. Mercy se mişcă puţin şi ceru o gură de apă, cu o voce aproape normală, iar chipul lui Rachel se lumină într-un zâmbet.

De data aceasta nimeni nu mai tresări când bătu cineva la uşă. Matthew se duse să deschidă, iar ceilalţi rămaseră liniştiţi la masă. Auziră bocănit de cizme în hol, apoi o voce de bărbat.

— Avem nişte treabă cu tine, Matthew.

— Sunt bolnavi în casă, răspunse el.

— Nu putem aştepta. Cheamă-o şi pe soţia ta, şi pe fata aceea din Barbados. O să-ncercăm să terminăm repede.

Bărbaţii se dădură la o parte ca să le facă loc lui Kit şi lui Rachel să treacă în salonul de oaspeţi. Erau patru, un diacon de la biserică, jandarmul, cumătrul Cruff şi soţia lui. Nu erau deloc agitaţi în dimineaţa aceea. Aveau un aer sever şi hotărât, iar ochii cumetrei Cruff licăreau înspre Kit cu dispreţ şi încă ceva greu de desluşit.

— Ştiu că nu eşti cu astea, cu vrăjitoria, începu jandarmul, dar avem ceva să-ţi zicem, poate-ţi schimbi părerea.

— Aţi arestat-o pe vrăjitoare? întrebă Matthew nerăbdător.

— Nu asta. De ea, gata, a scăpat oraşul.

Matthew îl privi înspăimântat.

— Ce-aţi făcut?

— N-am făcut ce-ţi închipui tu. N-am pus mâna pe

bătrână. Ne-a scăpat printre degete cumva.

— Las că ştim noi cum! şuieră cumătră Cruff.

Pe Kit o cuprinse frica; ameţi şi i se făcu greaţă.

Diaconul îi aruncă o privire stânjenită cumetrei Cruff

— Nu-s chiar de-aceeaşi părere, zise el. Dar trebuie să recunosc că lucrurile arată tare ciudat. Am răscolit tot oraşul, încă de la răsărit. Nici urmă de ea. Nu pricep cum a putut s-ajungă aşa departe.

— Ba ştim noi bine. Niciodată n-o s-o găsească! îl întrerupse cumătră Cruff. Degeaba-mi faci mie semn să tac, Adam Cruff ia spune-le ce-am văzut noi!

Soţul său îşi drese glasul.

— Acuma, ce să zic, n-am văzut cu ochii mei, se scuză el. Da unii zic c-au văzut pisica aia galbenă a ei cum ieşea din casă. Vreo doi au şi tras în ea. Da ai de s-o uitat mai bine cic-avea un şoarece gras în gură şi nu l-a lăsat nici cu gloanţele după ea.

Soţia lui respiră şuierător.

— *Şoarecele ăla era Hannah Tupperl* Nu-i prima dată când se schimbă-n animal. Cică pe lună plină…

— Stai o clipă, Matthew, îl preveni jandarmul pe Matthew văzându-l că face un gest dispreţuitor, nu poţi să zici că n-a fost aşa. Se-ntâmplă nişte lucruri cu care mai bine să n-avem de-a face. Femeia-i dusă, călătorie sprâncenată zic.

— S-a-ntors drept la Satana! anunţă cumătră Cruff, *dar a lăsat-o pe alta-n loc să-i facă treabal*

Kit ar fi putut să râdă în hohote, dar când se uită la cumătră Cruff, îi trecu cheful. Ochii femeii erau aţintiţi asupra sa, iar privirea ei era vicleană şi triumfătoare.

— Au găsit ceva – ceva când au umblat pe la ea prin casă. Ia uită-te aicea, Matthew.

Jandarmul scoase ceva strălucitor din buzunar. Era micul silabar de argint.

— Ce-i asta? întrebă Matthew.

— Arată ca un fel de silabar.

— Cine-a mai văzut vreun silabar de felul ăsta? întrebă cumătrul Cruff. Îi scriitura diavolului aicea.

— Are *Tatăl nostru* pe el, îi aminti jandarmul. Uită-te la literele de pe mâner, Matthew.

Matthew luă obiectul în silă şi-l întoarse.

— Pe *ea* s-o întrebi de unde vine, nu se putu abţine cumătră Cruff.

Rachel icni. Matthew întoarse privirea de la silabar la chipul alb ca varul al nepoatei sale.

— Se poate să fie al tău, Katherine? o întrebă el.

Buzele lui Kit îngheţaseră.

— Da, domnule, răspunse ea cu voce pierită.

— Ştiai că l-ai pierdut? Ţi l-a furat cineva?

— Nu, domnule. Ştiam că-i acolo. Eu… eu l-am dus acolo.

— De ce?

Kit privi pe rând figurile încrâncenate; toţi aşteptau un răspuns. Oare aflaseră de Prudence? Dacă nu, trebuia să aibă mare grijă.

— A fost… a fost un fel de cadou, bâigui ea.

— Un cadou pentru văduvă?

— Nu chiar…

— Vrei să spui că avea un fel de putere asupra ta… vreun şantaj?

— O, nu! Hannah era prietena mea! îmi pare rău, unchiule Matthew, am vrut să-ţi spun, chiar am vrut, imediat ce-aş fi putut. Mă duceam pe la ea, când mă-ntorceam acasă din Luncă. Uneori i-am mai dus câte ceva, lucruri de-ale mele, vreau să zic.

Biata Rachel, ce mustrări de conştiinţă trebuia să aibă pentru plăcinta cu mere!

— Nu pricep, Katherine. Ţi-am interzis, iar tu ai

înţeles foarte bine, să te mai duci în casa femeii ăleia.

— Ştiu. Dar Hannah avea nevoie de mine, şi eu de ea. Nu era vrăjitoare, unchiule Matthew. Dac-ai fi cunoscut-o…

Matthew îl privi pe jandarm.

— Sunt mâhnit, spuse el demn, că n-am putut să-mi ţin în frâu propria casă. Dar e vorba de-o fată tânără şi neştiutoare. Vina e numai a mea, ar fi trebuit să am mai multă grijă.

— Nu lua nimic asupra ta, Matthew.

Jandarmul se ridică în picioare.

— Îmi pare rău, mai ales că fiica ta e şi bolnavă acum, dar trebuie s-o închidem pe fata asta.

— Oh, nu! izbucni Rachel. Nu-i lăsa s-o ia, Matthew!

— De când se închid fetele pentru nesupunere? întrebă Matthew cu ochi aprinşi. Asta mă priveşte pe mine.

— Nu pentru nesupunere. Fata-i acuzată de vrăjitorie.

— Dar e ridicol! tună Matthew.

— Vezi cum vorbeşti, omule. Fata a recunoscut că era prietenă cu vrăjitoarea. Şi s-a făcut şi o plângere împotriva ei, care-i legală şi semnată.

— Cine a-ndrăznit să semneze o asemenea acuzaţie?

— Eu am semnat-o! strigă cumătrul Cruff. Fata le-a făcut vrăji la jumate din copiii din oraşu ăsta şi-am s-o văd la judecată, de-ar fi ultimu lucru pe care-l fac pe lumea asta!

Matthew părea că pierduse lupta.

— Unde vreţi s-o duceţi? întrebă el.

— Şopronul din spatele casei noastre îi numa bun. Pân’ la Hartford nu-i nicio închisoare şi-am pierdut deja aproape o zi întreagă de muncă.

— Staţi un pic. Cât aveţi de gând să o ţineţi acolo?

— Pân’ la proces. Când se întoarce mâine Seim Talcott, mă gândesc c-o s-o cerceteze cu oamenii bisericii

de faţă. Aşa le-au făcut tuşei Harrison şi ăleilalte, cum îi zice, Johnson. De douăzeci de ani n-am mai avut niciun proces de vrăjitoare, pe-aici pe la noi. Cred c-o să fie un proces cu juraţi în Hartford.

— Şi dacă vă dau cuvântul meu de onoare că până se întoarce căpitanul Talcott o ţin încuiată sus, în camera ei?

— Ce să zic, cuvântul lui! La ce bun? întrebă cumătră Cruff. Pe unde-a umblat ea luni în şir a ştiut?…

„Vrea să mă vadă la închisoare”, se gândi Kit. Ura din ochii femeii o îngheţa.

— Eu aş avea încredere-n tine, răspunse jandarmul. Da-n alţii, nu prea. Aseară o luaseră razna rău de tot acolo. Înc-o moarte-n oraş şi nu mai răspund de ce se-ntâmplă. Fata e-n siguranţă la mine, garantez.

Rachel dădu să iasă în faţă, dar Matthew o opri.

— Adu-i haina, porunci el.

Aşteptară cu toţii în tăcere, în hol, în timp ce Rachel urcă scările plângând şi se întoarse cu propria ei pelerină de lână.

— A ta-i umedă, spuse ea cu glas tremurat. Ţine-o pe tine, Kit. S-ar putea să fie frig acolo.

Soţii Cruff merseră în urma lor până pe strada Principală, apoi pe uliţa Dulgherului, până la casa jandarmului; nu se clintiră până nu o văzură pe Kit închisă în şopron şi nu auziră cu urechile lor cum cade zăvorul greu de pe exteriorul uşii.

Şopronul era gol, nu se găsea nimic înăuntru în afară de o grămadă de paie într-un colţ, iar pe jos era doar pământ bătătorit. Nu erau ferestre; lumina, dar şi aerul rece de noiembrie, se strecurau printre scândurile grosolane. Kit se sprijini de cadrul uşii şi dădu frâu liber lacrimilor.

Spre sfârşitul după-amiezii, când o latură a şopronului fusese deja înghiţită de întuneric, auzi paşi,

zgomotul zăvorului, apoi jandarmul strecură capul prin uşă.

— Ţi-am adus ceva de mâncare, mormăi el. Iar nevastă-mea ţi-a trimis asta.

Îi aruncă o pătură groasă. Nu prea curată, chiar şi în lumina aceea chioară, dar era totuşi un gest de bunăvoinţă.

— Aicea n-a mai stat niciodată o fată, explică el stânjenit. Ciudat. Nu m-aş fi gândit că eşti vrăjitoare. Dar nu ştii niciodată.

— Vă rog, îndrăzni Kit. Celelalte femei de care spuneaţi… Tuşa Harrison şi cealaltă? Ce s-a întâmplat cu ele?

— Pe tuşa Harrison au izgonit-o din colonie. Pe tuşa Johnson au spânzurat-o.

Apoi, văzând că fata păleşte de groază, schimbă tonul.

— Nu prea cred c-o să fie aşa de aspri cu tine, o consolă el. Fiindcă eşti foarte tânără şi eşti la prima abatere. Mai degrabă te-o însemna cu fierul roşu sau ţi-o tăia vreo ureche.

Trânti uşa şi plecă.

Orice ar fi fost în castronul acela de lemn, nu-i venea nici măcar să pună pe limbă. O apucase din nou tremuratul, iar pătura nu-i ţinea de cald. În viaţa ei nu ştiuse ce înseamnă o uşă încuiată. Numai asta putea să facă, altfel s-ar fi apucat să lovească uşa cu pumnii şi să ţipe.

Şi dacă ar fi ţipat, cine ar fi auzit-o? Cine ar fi putut să o ajute? Poate John Holbrook. Avea un fel de putere şi de convingere în felul lui liniştit de a fi. Poate pe el l-ar fi ascultat oamenii. Dar el era departe, în sălbăticia din Massachusetts. Nat Eaton? Era deja la jumătatea fluviului şi mai fusese şi izgonit din oraş. William? Sigur că da!

William ar fi putut să o ajute. De ce nu se gândise la asta asta meu devreme? Vorbele lui William aveau greutate în oraş. Rangul şi caracterul lui erau fără de pată. Cum ar fi putut magistratul să-i creadă pe soţii Cruff, în loc de un bărbat ca William?

Gândul acesta o mai linişti. Îşi imagină cum ar veni el să o salveze, încrezător, netulburat, cu umerii lui laţi şi de nădejde ca o fortăreaţă între ea şi chipul mânios al cumetrei Cruff. Dragul de William, ce bărbat de nădejde! Poate avea să vină în seara aceea. Kit respiră adânc şi, aşezată pe jos, cu genunchii lipiţi de piept, începu să-l aştepte pe William.

Însă, până la urmă, în locul lui veni Rachel. La mult timp după căderea întunericului, Kit o auzi şoptind lângă peretele şopronului, atât de încet şi de sfios încât la început crezu că era doar o închipuire.

— Kit, mă auzi? Eşti bine?

— Da! Oh, mătuşă Rachel, nu trebuia să le laşi pe fete!

— Trebuia să văd cum eşti. Eram sigură că vrei să ştii, Kit. Dr. Bulkeley spune că febra lui Mercy aproape a trecut.

— Mă bucur foarte mult. Am vrut să ajut şi eu, iar acum te-am lăsat pe tine cu toate pe cap. Oh, mătuşă Rachel, ai să mă ierţi vreodată?

— Şşş, copilă. Pe mine nu pot să mă iert. Când te gândeşti c-am ştiut dintotdeauna că te duceai acolo şi n-am zis niciodată nimic.

— M-aş fi dus în continuare, oricum. Dar n-am ştiut c-o să vă fac de râs pe toţi în halul ăsta. Mătuşă Rachel, ce le fac vrăjitoarelor?

De cealaltă parte a peretelui din lemn se auzi un sunet.

— Nimic, copilă, şopti Rachel. N-o să-ţi facă nimic.

Găsim noi o soluţie.

A

Însă nu vorbise îndeajuns de repede; îi scăpase un suspin – acela era de fapt răspunsul.

— Ancheta-i mâine dimineaţă. Curaj, draga mea! Dar trebuie să ne-ajuţi, Kit. Dacă-i ceva ce nu ne-ai spus, ceva ce ţii numai pentru tine, trebuie să ne spui totul.

Ce curaj îi luase lui Rachel să înfrunte mânia soţului său, întunericul şi acel şopron-temniţă oribil!

— Aş fi vrut să-ţi aduc ceva de mâncare. Eşti speriată tare, Kit?

— Acum nu, o minţi Kit. Acum că ai venit, nu. Mulţumesc, mătuşă Rachel.

Îmbărbătată de vizita mătuşii sale, Kit nu se mai temea atât de mult de ziua următoarei. Se aşează şi se forţă să se gândească la ce avea de partea sa. Prea multe dovezi împotriva ei nu aveau cum să aibă. Dar nici nu era nevoie de prea multe dovezi ca să le trezească bănuielile oamenilor aceia. Ce rău le făcuse oare biata Hannah? Cumătră Cruff nu putea s-o sufere încă din prima zi, de pe *Delfin*, şi până nu se răzbuna, nu-şi găsea liniştea. În oraş, nimeni n-avea să arate prea multă simpatie pentru o fată neascultătoare. Bine-ar fi fost dacă în dimineaţa aceea şi-ar fi ascultat instinctul şi i-ar fi spus unchiului său toată povestea. Deşi poate era şi el la fel de neajutorat. Fata înţelese că, nesocotindu-i ordinele, îi ştirbise autoritatea în ochii tuturor.

Şi dacă descopereau că şi Prudence fusese neascultătoare? Nici nu se putea gândi la aşa ceva. În plus, chiar dacă îi venea rău când se gândea la asta, Kit era pe deplin răspunzătoare de faptele lui Prudence. Cine o ademenise pe copilă cu promisiuni, cine se gândise la ascunzătoarea de sub salcie, cine o convinsese – şi nu o târâse împotriva voinţei ei – să meargă la Hannah? Of, cum

nu-şi dăduse seama ce făcea? Cum putuse fi atât de crudă? Ce mai conta dacă Prudence ştia sau nu să citească, când ea era bătută, epuizată de muncă şi pe jumătate moartă de foame?

„Dacă tot nu mi-am văzut de treburile mele, măcar dacă mă duceam pe terenul familiei Cruff s-o ajut pe biata fetiţă!” suspină Kit cuprinsă de remuşcări.

Chiar şi aşa, ce frumos fusese în ultima după-amiază din căsuţă! Sprijinindu-şi fruntea de genunchi, Kit îşi aminti totul de parcă ar fi fost acolo. Auzea trosnetul focului, tocana care fierbea în ceaun, zgâriatul penei de scris dintre degetele lui Prudence, scârţâitul ritmic scos de scaunul lui Hannah şi torsul somnoros al pisicii galbene. Lumina focului o vedea, dar nu reuşea să-i simtă căldura. Era ca şi cum ar fi stat afară în frig şi s-ar fi uitat înăuntru, printr-o fereastră, la o încăpere interzisă în care nu mai putea intra niciodată.

Cu o noapte înainte, pe plajă, nu închisese un ochi. Acum, ghemuită sub pătura aspră, se simţea atrasă, fără voia ei, în vârtejul întunecat al somnului şi, împresurată de închipuiri de coşmar care se apropiau din ce în ce mai mult, cobora în vâltoare, înspre ceva necunoscut şi înfricoşător.

Capitolul 19

Razele soarelui se strecurau pieziş de câteva ceasuri bune printre scândurile şopronului când Kit auzi cum cineva trage zăvorul cel greu şi deschide uşa. De data aceasta, era soţia jandarmului, care adusese un castron din lemn plin cu terci. Deşi nu arăta prea grozav, răspândea nişte aburi subţirei care se încolăceau în aerul îngheţat. Kit se strădui să înghită câteva linguri, în vreme ce femeia stătea şi se uita la ea cu mâinile în şold.

— Credeam că te găsesc pe jumătate îngheţată, zise femeia. Acuma, să-ţi spun drept, juma de noapte n-am pus

geană pe geană, cu gândul la tine, aicea. O fi bun şopronu pentru hoţi şi beţivi, i-am zis lu' bărbatu-meu, da nu pentru o femeie, c-o fi, că n-o fi vrăjitoare. Doar am văzut fata la Adunare, zic, cum şedea acolo cuminte şi cumsecade, cum să fie ea vrăjitoare? Sunt unii pe-aicea prin oraş care atâta fac, caută pricină.

Kit o privi cu recunoştinţă.

— A fost frumos din partea dumneavoastră că mi-aţi trimis pătura, spuse ea. Cât credeţi că mă mai ţin aici?

— Bărbatu-meu are ordin să te ducă la primărie într-un ceas.

Aşa repede! Kit lăsă lingura din mână, simţind cum i se strânge stomacul.

— Şi-acolo ce-o să se-ntâmple?

— Magistratul şi oamenii bisericii o să te cerceteze. Dacă ei zic că eşti vinovată, te trimit mai departe, la Hartford, s-aştepţi procesul. Oricum, la noi nu mai stai. Bărbatu-meu şi cu mine nu prea ne dăm în vânt după soiul ăsta de muncă. Abia aşteptăm să-şi termine postul.

Kit lăsă castronul jos, înspăimântată.

— Dar nu pot să merg aşa! Stau pe jos, pe pământ, de-aseară!

Arăta chiar mai rău decât îşi imagina, cu chipul plin de urme de noroi şi de lacrimi.

— Adevărul e că n-arăţi prea bine, recunoscu femeia. Nici n-ar fi de mirare dacă te-ar lua acuma de vrăjitoare. Aşteaptă niţel.

Ieşi din şopron, nu înainte de a trage zăvorul până la capăt, apoi se întoarse repede cu un lighean cu apă şi cu un pieptăn din lemn lucrat grosolan. Plină de recunoştinţă, Kit făcu tot ce putu să arate cât de cât respectabil. Rochia însă era murdară şi şifonată, nu mai avea ce să-i facă.

Un jandarm şi doi bărbaţi zdraveni din gardă – iată de câţi oameni fusese nevoie ca să conducă o vrăjitoare

sfioasă pe uliţa Dulgherului, pe strada Principală, apoi pe Dealul Flămând, până la Primărie. Clădirea nu era mare şi când intrară ei, părea deja înţesată de oameni. Banchetele şi scaunele lipite de pereţi erau ticsite cu bărbaţi din oraş, iar ici şi colo se iţea câte un chip ascuţit de femeie, prietene de-ale cumetrei Cruff. Masa din capătul sălii era prezidată de căpitanul Samuel Talcott, magistrat reprezentant al oraşului Wethersfield la Adunarea Generală din Connecticut, însoţit un grup de bărbaţi despre care Kit ştia că fac parte din consiliul oraşului. Unchiul său era şi el acolo, la locul lui, cu buzele strânse şi sprâncenele încruntate fioros. Ce chin pentru el, se gândi Kit cuprinsă de ruşine, să fie nevoit să stea acolo şi să judece chiar un membru al familiei sale. La celălalt capăt al mesei stăteau cei doi oameni ai bisericii, pastorul John Woodbridge şi dr. Gershom Bulkeley, ambii celebri pentru predicile lor necontenite împotriva vrăjitoriei. Lui Kit i se tăiară picioarele. Nu era nimeni, nici măcar o singură persoană în toată încăperea, în afară de unchiul său, care ar fi avut ceva de spus în apărarea ei. William nu venise.

Căpitanul Talcott bătu în masă şi în sală se lăsă tăcerea.

— Oameni buni, începem imediat. Ne-am adunat aici să cercetăm cauza în care este implicată domnişoara Katherine Tyler, născută în Barbados, care este acuzată de mai mulţi martori că practică vrăjitoria. Să poftească în faţă domnişoara Tyler.

Jandarmul o împunse cu cotul, iar Kit se ridică şi traversă şovăind sala, oprindu-se în faţa magistratului.

— Acum ai să asculţi acuzaţia care ţi-e adusă.

Un funcţionar citi de pe un pergament, apăsând pe fiecare dintre cuvintele acelea oribile.

— Katherine Tyler, eşti acuzată că te-ai dovedit fără frică de Dumnezeu şi că te-ai întovărăşit cu Satan,

duşmanul cel fără de seamăn al lui Dumnezeu şi-al omului, şi că la îndemnul şi cu ajutorul acestuia ai dăunat nefiresc trupurilor şi bunurilor aparţinând feluriţilor supuşi ai Majestăţii Sale, în cel de-al treilea an de domnie al Majestăţii Sale, faptă pentru care, în conformitate cu legea divină şi cu legea Coloniei, meriţi să mori.

Un murmur se răspândi în sală. Kit avea mâinile îngheţate, dar nu-şi lua ochii de la magistrat.

— Domnişoară Tyler, eşti acuzată de Adam Cruff de următoarele fapte. În primul rând, că ai fost prietenă bună şi i-ai ţinut tovărăşie văduvei Hannah Tupper de la Iazul Mierlei, o persoană bănuită de vrăjitorie care a dispărut în cursul săptămânii în mod suspect. Asemenea prietenie constituie în sine o probă legală a vinovăţiei tale, întrucât se ştie foarte bine că vrăjitoria este o artă care se poate învăţa şi transmite de la o persoană la alta şi s-a aflat că, adesea, înainte să moară, vrăjitoarele îşi lasă meşteşugul pe mâinile unui moştenitoare. În al doilea rând, că te faci vinovată de acţiuni şi lucrări ce presupun întovărăşirea cu Diavolul, care au pogorât molima şi moartea asupra a numeroşi copii nevinovaţi din acest oraş.

Funcţionarul se aşeză la locul lui. Căpitanul Talcott o cercetă pe fata de dinaintea sa. Era limpede că nu-i convenea deloc ce avea de făcut, dar asta nu schimba cu nimic înfăţişarea lui severă, milităroasă.

— Domnişoară Tyler, spuse el, ai auzit plângerile formulate împotriva ta. Să începem cu prima acuzaţie. Este sau nu adevărat că erai prietenă şi-i ţineai tovărăşie văduvei Tupper?

Pentru o clipă, Kit se temu că-şi pierduse vocea.

— Da, domnule, abia reuşi ea să răspundă.

— Este adevărat că vara aceasta, în diverse ocazii, ai intrat în casa ei şi ai vizitat-o?

— Da, domnule.

— Este adevărat că ai cunoscut şi o anumită pisică pe care văduva o trata ca pe un spirit apropiat?

— Era… era doar o pisică obişnuită, domnule, ca toate pisicile.

— Răspunde cu da sau nu. Este adevărat că împreună cu văduva Tupper ai urzit farmece cu intenţia de a le face rău anumitor oameni?

— O, nu, domnule! Nu ştiu ce înseamnă farmece.

— Tăgăduieşti că într-o anumită zi din august, când ai trecut pe păşunea cumătrului Whittlesley, ai făcut o vrăjitorie şi i-ai deocheat vitele, care au rămas ţintuite în loc, n-au mai ascultat de el şi n-au mai dat lapte în seara aceea?

— Eu… Nu înţeleg, domnule. Cum aş putea face aşa ceva?

— Cumetre Whittlesley, repetă-ţi plângerea în faţa adunării, rogu-te.

Pe Kit o cuprinse ameţeala; privi uluită cum bărbaţi şi femei pe care abia dacă-i cunoştea se ridicau unii după alţii înşirându-şi plângerile. Probele împotriva ei loveau cu puterea unui talaz negru.

Un tată spunea că fiul lui plânsese toată noaptea din cauză că simţea cum înfige cineva ace în el. O fetiţă văzuse o creatură întunecată, cu coarne, la picioarele patului său. O femeie care locuia pe drumul de la Miazăzi depuse mărturie că într-o dimineaţă Kit se oprise şi vorbise cu copilul ei, iar la nici zece minute după aceea, acesta fusese cuprins de spasme şi zăcuse la pat vreme de cinci zile. Altă femeie povesti cum într-o după-amiază de septembrie, când stătea la fereastră şi-i cosea soţului său o haină, ridicase ochii şi o văzuse pe Kit trecând pe lângă casă şi aruncând o privire ciudată spre geamul ei. Din clipa aceea, oricât s-ar fi străduit, nu mai reuşise să potrivească mâneca la haină. Un bărbat se jură că într-o noapte cu

lună le văzuse pe Kit şi pe tuşa Tupper cum dănţuiau în jurul focului, în Luncă, şi că deodată apăruse, nu se ştie de unde, un bărbat negru, înalt, mai înalt decât un amerindian, care se prinsese şi el în horă.

Matthew Wood sări deodată în picioare.

— Protestez împotriva acestei batjocuri! tună el şi toate şoaptele încetară. Niciuna din aiurelile astea nu poate fi dovedită într-un tribunal. Nici urmă de dovadă în faţa legii, nimic! Te implor, Sam Talcott, pune capăt acestei farse!

— Să înţeleg că eşti gata să te pui chezaş pentru caracterul nepoatei dumitale, Matthew Wood?

— Desigur. Mă pun chezaş pentru ea.

— Să înţelegem că aceste vizite la văduva Tupper au fost făcute cu îngăduinţa dumitale?

Luat prin surprindere, Matthew îi aruncă o privire aspră magistratului.

— Nu, n-am ştiut nimic, recunoscu el.

— S-a întâmplat vreodată să-i spui nepoatei dumitale că nu trebuie să aibă de-a face cu această femeie?

— Da, i-am interzis să meargă la ea.

— Asta înseamnă că fata s-a dovedit a fi neascultătoare şi mincinoasă.

Matthew îşi încleştă pumnii furios.

— Fata a fost uneori necugetată şi îndărătnică. Dar asta i se trage din felul în care a fost crescută.

— Recunoşti, aşadar, că a primit o educaţie nepotrivită?

— Poţi răstălmăci vorbele mele cum vrei, Sam Talcott, rosti Matthew mânios, cu o privire rece ca oţelul. Dar, în faţa tuturor celor prezenţi, îmi dau cuvântul de onoare, în calitate de cetăţean al coloniei, că fata nu este vrăjitoare.

— Îţi suntem recunoscători pentru mărturie,

Matthew, spuse căpitanul Talcott chibzuit. Acum, te rog să păstrezi tăcerea. Ce părere aveţi despre acest caz, doctore Bulkeley?

Dr. Bulkeley îşi drese glasul.

— După părerea mea, spuse el atent, în ceea ce priveşte mărturiile, se impune cea mai mare prudenţă. Întrucât întâmplările nefireşti povestite până în momentul acesta par să se sprijine fiecare pe spusele unui singur martor, caracterul legal al acestora poate fi pus sub semnul întrebării.

— Nu se poate vorbi despre niciun caracter legal, îl întrerupse Matthews. N-am auzit decât aiureli!

De câteva clipe, cumătră Cruff îşi tot îmboldea soţul. Acesta se ridică în picioare, supus.

— Domnule, sun şi eu ceva de zis, şi nu-i aiureală, zise el, luându-şi un ton plin de îndrăzneală, ba chiar sun mai mulţi martori s-o dovedesc, nu numa unul. Am sucea ceva ce-sun găsit în casa văduvei în seara aia.

Lui Kit i se tăiară genunchii când văzu că scoate ceva din buzunar. Nu era silabarul, cum se aştepta ea. Era csiieţelul. La vederea lui, cumătră Cruff nu se mai putu abţine şi izbucni furiosisă:

— Ia uitaţi aicea! strigă ea. Acuma ce msu aveţi de zis? Scrie numa Prudence, cum o cheamă pe fiică-mea, de sus până jos. Astea-s farmece, vă zic! Mare noroc că msu trăieşte copila. Ine-un ceas şi-ar fi murit, ca ăilalţi!

Magistratul primi caietul fără tragere de inimă, ca şi cum ar fi fost ceva scârbos.

— Recunoşti acest csuet, domnişosiră Tyler?

Kit abia mai putea sta în picioare. Încercă să răspundă, dar nu se auzi decât o şoaptă răguşită.

— Msu tare, fato! îi ordonă el aspru. Este sau nu al tău caietul ăsta?

— Da, domnule, reuşi ea să spună.

— Tu ai scris numele ăsta?

Lui Kit i se pusese un nod în gât. Jurase să nu-şi mai mintă unchiul niciodată! Apoi, amintindu-şi, se uită la csueţel. Da, numele de pe primul rând era scris de mâna ei, cu litere mari şi desluşite, să le copieze Prudence.

— Da, domnule, rosti ea uşurată. Eu am scris numele.

Matthew Wood îşi trecu o mână peste ochi. Părea bătrân, bătrân şi bolnav, ca în ziua când o veghease pe Mercy.

— Dsir de ce să scrii numele unui copil de atâtea şi de atâtea ori?

— Eu… Nu pot să vă spun, domnule.

Căpitanul Talcott nu mai ştia ce să mai creadă.

— Alte nume de copii nu mai sunt aici, zise el. De ce ai ales să scrii tocmai numele lui Prudence Crufi?

Kit nu răspunse.

— Domnişoară Tyler.

Magistratul i se adresă direct.

— Eu am crezut că ancheta din dimineaţa aceasta nu este decât o formalitate. Nu mă aşteptam să găsesc vreo dovadă care să merite să ajungă la tribunal. Dar avem o problemă serioasă. Trebuie să ne explici cum de-a fost scris aici numele copilei.

În vreme ce Kit îl privea tăcută, mulţimea care aştepta încordată lăsă orice reţinere deoparte. Şi bărbaţii, şi femeile săriră în picioare şi începură să ţipe.

— Nu vrea să răspundă! Asta-i dovada că-i vinovată!

— E-o vrăjitoare! Aproape c-a recunoscut!

— N-avem nevoie de proces cu juraţi. Puneţi-o la proba apei!

— Ştreangu-i prea bun pentru ea!

În mijlocul iadului dezlănţuit, Gershom Bulkeley luă liniştit caietul, îl studie pe îndelete şi se întoarse spre Kit cu o privire ageră. Apoi şopti ceva la urechea

magistratului. Căpitanul Talcott făcu semn din cap.

— Linişte! răcni el. Suntem în Colonia Connecticut! Fiecare bărbat şi fiecare femeie are dreptul la un proces în faţa unor juraţi. Cazul acesta va fi înaintat tribunalului din Hartford. Declar ancheta închisă.

— Staţi o clipă, domnule căpitan! se auzi o voce.

Nimeni nu băgase de seamă agitaţia de la intrare.

— E aici un individ care spune că a adus un martor important pentru caz.

Vocile amuţiră. Aproape împietrită de groază, Kit se întoarse încet să vadă cine mai venea să o acuze. În pragul încăperii stătea Nat Eaton, zvelt, cu umerii drepţi, fără urmă de ironie în ochii albaştri.

Nat! Cuprinsă pe neaşteptate de un val de bucurie şi de uşurare, fata aproape că-şi pierdu echilibrul, apoi deodată valul se risipi, lăsând în urmă un nou motiv de teamă. Agăţată strâns de mâna lui Nat, la intrare era Prudence Cruff.

Cumătră Cruff scoase un zbierăt sfredelitor.

— Scoateţi-o de-aici! O să mi-o deoache vrăjitoarea!

Ea şi soţul ei ţâşniră de la locurile lor.

— Înapoi! le ordonă magistratul. Copila este protejată aici. Unde este martorul?

Nat apucă fetiţa de umeri şi o împinse uşurel înainte. Prudence îl privi încrezătoare, apoi merse întins spre masa magistratului.

Deodată, Kit îşi regăsi vocea.

— Oh, vă rog, domnule! imploră ea, cu obrajii plini de lacrimi, lăsaţi-i s-o ducă de-aici! E numai vina mea! Aş face orice să schimb lucrurile, dac-aş putea! N-am vrut să fac rău nimănui, dar e numai vina mea. Vă rog, duceţi-mă la Hartford. Faceţi ce vreţi cu mine. Dar… Oh… Vă implor… Luaţi-o pe Prudence de-aici, din locul ăsta oribil!

Magistratul aşteptă ca ieşirea ei să ia sfârşit.

— E cam târzior să te gândeşti acum la binele copilului, spuse el cu răceală. Apropie-te, copilă.

Kit se prăbuşi în genunchi şi-şi acoperi faţa cu mâinile. Vuietul din încăpere vibra în jurul ei ca un roi de albine. Apoi se lăsă tăcerea şi toată lumea aşteptă urmarea. Nici nu îndrăznea să se uite la Prudence, dar se forţă să ridice capul. Copila avea tălpile goale şi părul încâlcit descoperit. Pe sub bluza sărăcăcioasă, braţele ei subţiri erau vinete de frig. Apoi Kit se mai uită o dată. Se întâmpla ceva ciudat cu Prudence.

— Stai acolo, copilă, în faţa mesei, te rog, vorbi căpitanul Talcott pe un ton liniştitor.

Privind-o pe Prudence, Kit simţi un fior pe ira spinării. Chiar *era* ceva cu fetiţa. Ţinea capul sus. Îl privea liniştită pe magistrat. Lui Prudence nu-i era frică!

— O să-ţi punem nişte întrebări, Prudence, spuse încet magistratul. Ai să răspunzi cât poţi de sincer. Ai înţeles?

— Da, domnule, şopti Prudence.

— O cunoşti pe tânăra aceasta?

— Da, domnule. Este învăţătoarea mea. Ea m-a învăţat să citesc.

— Vrei să spui că ai fost la ea acasă, la şcoală?

— Nu, acolo n-am fost niciodată.

— Atunci, unde te-a învăţat?

— Acasă la Hannah, în Luncă.

Ţipătul cumetrei Cruff spintecă încăperea.

— Adică domnişoara Tyler te-a dus la casa lui Hannah Tupper?

— Prima oară, ea m-a dus acolo. După aceea, m-am dus singură.

— Ahaaa, poamă mică ce-mi eşti! strigă cumătră Cruff. Deci pe-acolo umblai tu toată ziulica. Vedea-o-aş în şţreang pe fata aia!

„S-a terminat”, îşi spuse Kit, în pragul leşinului.

Gershom Bulkeley încă mai avea caieţelul în mână. Şopti ceva şi i-l dădu căpitanului Talcott.

— Ai văzut vreodată caietul acesta? întrebă magistratul.

— Da, domnule. Kit mi l-a dat. Mi-am scris numele în el.

— Minţi! strigă cumătră Cruff. I-a făcut vrăji fetei!

Căpitanul Talcott se întoarse înspre Kit.

— Este adevărat că fata şi-a scris singură numele pe caiet? o întrebă el.

Kit se ridică anevoie în picioare.

— Este adevărat, răspunse ea cu glas stins. I l-am scris o dată, apoi ea l-a copiat.

— Nu puteţi s-o credeţi, domnule, protestă timid cumătrul Cruff. Copila nu ştie ce spune: Să vă zic drept, Prudence n-a fost niciodată prea isteaţă. N-a putut să-nveţe nimic.

Magistratul nu-l băgă în seamă.

— Crezi că ai putea să-ţi mai scrii numele o dată?

— Păi… Cred că da, domnule.

Talcott înmuie pana de scris în cerneală şi i-o dădu fetiţei. Aplecată peste masă, Prudence puse pana pe caiet. Pentru o clipă, nu se mai auzi altceva în încăpere în afară de scârţâitul acela şovăielnic.

Cumătrul Cruff era în picioare. Mânat de o curiozitate med puternică decât respectul datorat magistratului, se apropie încetişor şi trase cu ochiul peste umărul fiicei sale.

— A scris bine? întrebă el nevenindu-i a crede. Chiar scrie Prudence Cruff, aşa cum trebuie?

Magistratul cercetă scrisul de mână şi-i înmână caietul lui Gershom Bulkeley.

— Chiar foarte bine, aş zice, comentă dr. Bulkeley,

pentru un copil care nu ştie carte.

Magistratul se aplecă să ia pana de scris dintre degetele micuţe. Cumătrul Crufi se întoarse la locul său în vârful picioarelor. Nu-i mai ardea de strigat nimic. Parcă îl lovise cineva cu leuca în cap.

— Aşa deci, Prudence, continuă magistratul. Spuneai că domnişoara Tyler te-a învăţat să citeşti?

— Ce fel de citit? sări ca turbată cumătră Cruff. Vrăji, farmece, din astea, vă spun eu! Copila nu e-n stare să-nţeleagă.

Gershom Bulkeley se ridică şi el în picioare.

— Asta, cel puţin, va fi uşor de dovedit, sugeră el înţelept. Ce ştii să citeşti, copilă?

— Ştiu să citesc *Biblia*.

Dr. Bulkeley luo. *Biblia* cea mare de pe masă şi întoarse paginile, căzut pe gânduri. Apoi, când să-i dea cartea lui Prudence, îşi dădu seama că era prea grea pentru ea şi nu o putea ţine, aşa că o aşeză încet pe masa de lângă ea.

— Citeşte-ne asta, copilă, uite, de-aici.

Kit îşi ţinu respiraţia. Ce se auzea aşa de înspăimântător, ticăitul ceasului mare din sală sau inima ei? Apoi, o şoaptă rupse tăcerea.

— „Cumpără adevărul şi nu îl vinde, înînţelepciunea, înîn-învăţătura şi priceperea”.

Vocea copilei se făcu din ce în ce mai puternică şi mai limpede, până când ajunse în toate colţurile încăperii.

— „Tatăl celui neprihănit se înveseleşte, şi cel ce dă naştere unui înţelept se bucură. Să se bucure tatăl tău şi mama ta, să se înveselească cea care te-a născut”.

Lui Kit îi crescu inima de mândrie şi uită de frică. Pentru prima oară, îndrăzni să se uite la Nat Eaton, care stătea lângă intrare. Privirile lor se întâlniră şi dintr-odată, parcă ar fi întins braţele şi el i-ar fi aruncat o parâmă.

Simţea cum ţinea de ea şi cum, prin firul întins, primea forţă, care îi încălzea inima şi îi dădea putere.

Când în sfârşit îşi luă ochii de la el, îşi dădu seama că toată lumea adunată acolo era cu ochii pe cei doi părinţi. Amândoi se aplecaseră înainte, cu gurile căscate: nu le venea să creadă. Cumătră Crufif asculta, se întuneca din ce în ce mai tare la faţă şi mijea din ochi. Înţelese că fusese trasă pe sfoară. Toată mânia acumulată cu noua ocazie avea să şi-o verse pe fiica ei.

Pe chipul tatălui se ivi o emoţie de un alt fel. Când vocea subţire termină de citit, cumătră Cruff trase aer în piept printre dinţi, cu un şuierat veninos. Însă, înainte să apuce să scoată un sunet, soţul ei sări în picioare.

— Aţi auzit? întrebă el pe toată lumea.

Îşi îndreptă umerii dintr-o mişcare.

— Ce bine a citit! Ia să văd eu ce băiat din oraşul ăsta o-ntrece!

— E-o-nşelăciune! protestă soţia sa. Copila asta n-a putut să citească o vorbă-n viaţa ei! Are vrăji făcute, vă spun!

— Ţine-ţi gura, femeie, strigă pe neaşteptate soţul ei. Sunt sătul până peste cap s-aud că i-au făcut vrăji lui Prudence. De ani de zile-mi tot zici că fata noastră-i bătută-n cap. De fapt, ia uite că-i deşteaptă foc! Păi, ce mare vrajă s-o-nveţi să citească!

Cumătră Cruff rămase cu gura căscată. Pentru câteva clipe amuţi cu totul, şi atunci soţul său îşi recăpătă locul meritat. Acum vorbea cu alt curaj.

— Toată viaţa mi-am dorit şi eu să ştiu să citesc. Dacă aveam băiat, mă-ngrijeam să-nveţe carte. Aicea-i altă ţară, cine zice că femeia n-are la fel de mare nevoie să ştie să citească precum bărbatul? Poate-aşa se mai gândeşte şi la altceva, nu doar la vrăjitoreală şi prostii. Oricum, de-acuma, am şi eu pe cineva să-mi citească din Sfânta Carte-

n fiecare seară, şi dacă asta-i mâna diavolului, apăi mare minune că-şi taie singur creanga de sub picioare!

Magistratul nu-l întrerupsese. În ochi i se citea o urmă de veselie când întrebă:

— Să înţeleg, cumetre Cruff, că-ţi retragi acuzaţiile făcute împotriva acestei tinere?

— Da, răspunse el tare. Da, îmi retrag acuzaţiile.

— Adam Cruff!

Soţiei lui îi revenise glasul.

— Ţi-ai pierdut minţile, omule? Ţi-o fi făcut şi ţie vreo vrajă fata aia!

Undeva în spate, se auzi un chicot. Un bărbat izbucni în râs. Să fi fost vocea lui Nat? Deodată, ca zgomotul unui tunet, toată încordarea din încăpere se sfărâmă în hohote de râs care scuturau lemnăria şi zguduiau ferestrele.

Fiecare bărbat se bucura în secret pentru declaraţia de independenţă a lui Adam Cruff. Până şi buzele severe ale magistratului se strâmbară puţin a zâmbet.

— Nu pare să existe nicio dovadă de vrăjitorie, anunţă el când se liniştiră spiritele. Fata a recunoscut că a greşit când a îndemnat un copil la neascultare cu bună ştiinţă, în afară de asta, nu văd niciun cap de acuzaţie care i s-ar putea aduce. O declar pe domnişoara Katherine Tyler liberă şi nevinovată.

Deodată însă, furia cumetrei Cruff găsi o nouă victimă.

— Bărbatul ăla! ţipă ea. Nu cumva-i marinarul? ăla de-a fost izgonit din oraş c-a dat foc la case? Au zis că-i dau treizeci de lovituri de bici dacă mai calcă pe-aici vreodată!

Tumultul o luă de la capăt. Jandarmul privi către magistrat, aşteptând ordine. Căpitanul Talcott şovăi, apoi ridică din umeri.

— Arestaţi-l, se răsti el. Sentinţa e încă valabilă.

— O, nu! imploră Kit speriată. Nu puteţi să-l arestaţi numai pentru că s-a întors să mă ajute.

Aruncând o privire ageră înspre nepoata sa, Matthew Wood îi luă apărarea.

— Sam, e-adevărat. Băiatul a riscat pedeapsa numai ca să se facă dreptate. Îţi sugerez să-l achiţi de sentinţă.

— O sugestie foarte bună, acceptă magistratul, uşurat să găsească o soluţie.

Dar Nat se strecurase afară din sală, iar urmăritorii plecaţi fără nicio tragere de inimă după el raportară că-i pierduseră urma.

— N-o să-l prindă, şopti o voce la urechea lui Kit.

O mânuţă i se strecură între degete.

— Are o barcă uşoară şi iute ascunsă pe malul fluviului. Mi-a spus să-ţi spun eu la revedere dacă trebuie s-o ia repede din loc.

Prudence! Kit simţi că i se înmoaie genunchii.

— Cum… Cum s-a întâmplat totul?

— A venit să mă caute dimineaţă. Mi-a spus că şi-a făcut griji pentru tine şi s-a-ntors şi-a tot tras cu urechea peste tot pân-a aflat de adunarea asta. A zis că numai eu pot să te salvez şi mi-a promis c-o să stea aici şi-o să ne ajute cât o s-avem nevoie de el.

— Oh, vă sunt aşa de recunoscătoare amândurora! izbucni Kit în lacrimi din nou. Sunt aşa de mândră de tine, Prudence! Crezi c-o să-ţi fie bine?

— O să fie bine.

Cumătrul Cruff venise după fiica lui şi auzise totul.

— A venit vremea să aibă cineva grijă de ea ca să nu mai trebuiască să fugă. La vară merge la şcoală la tine, cum mi-am dorit mereu.

— Cumătră Cruff, o chemă înapoi magistratul pe femeia care se îndepărta. Îţi amintesc că pentru calomnie, pedeapsa este grea. Ori amendă de treizeci de lire, ori trei

ceasuri petrecute în butuci. Domnişoara Tyler are tot dreptul să vă facă plângere, la rândul ei.

— O, nu, icni Kit.

Matthew Wood se afla chiar lângă ea.

— Haideţi să terminăm cu povestea asta, spuse el. N-avem nicio dorinţă să facem plângere. Cu permisiunea dumitale, căpitane, am s-o iau acasă pe Katherine.

Capitolul 20

La prima ninsoare, Mercy se dădu jos din pat. Judith, care se aventurase până la fântână, se întoarse îmbujorată, cu fulgi albi prinşi de pelerină şi în buclele ei negre.

— Ninge! îi anunţă ea.

— Ninge! repetă Mercy entuziasmată şi se strădui să se ridice într-un cot. Hai, ajută-mă, vreau s-o ating şi eu, Judith!

Judith se apropie de pat şi-i întinse mâna. Fulgii se topeau sub atingerea fermecată a lui Mercy.

— Trebuie să văd! insistă Mercy. Numai puţin, mamă. Nu se poate să pierd prima zăpadă.

Era nevoie de multe pregătiri, ca pentru o călătorie în toată regula. Două perechi de şosete tricotate din lână îi protejau lui Mercy picioarele de scândurile reci, şalul albastru era bine strâns peste urechi, şi mai era înfofolită şi într-o pătură groasă din cap până în picioare. Formau un adevărat alai: Rachel şi Judith o susţineau pe bolnavă de coate, iar Kit venea din urmă ţinând de capetele păturii ca să nu atârne pe podeaua presărată cu nisip. Încetişor, traversară încăperea, până la fereastra de la stradă, unde Mercy se lăsă ostenită pe un scaun şi-şi propti bărbia de cadrul ferestrei.

Afară, după-amiaza cenuşie era presărată cu fulgi albi. Şleaurile lăsate pe drum de roţile căruţelor erau deja acoperite cu un strat fin de zăpadă. Fulgii cădeau încet şi se topeau pe grămezile de frunze ruginii, răsucindu-se în

fuioare mici, ca fumul.

— Îmi place prima zăpadă mai mult decât orice pe lume, suspină Mercy privind încântată afară.

— Nu pricep de ce, spuse Judith cu simţul ei practic. Asta-nseamnă că abia mai pui piciorul afară până la primăvară.

— Ştiu. Dar e aşa de frumos. Şi-n casă parcă e încă şi mai cald şi bine. Când te gândeşti că Kit n-a văzut niciodată zăpadă! Du-te la uşă, Kit, şi atinge-o şi pentru mine.

Kit merse ascultătoare la uşă şi făcu un pas afară. Fulgii albi îi împăienjeneau privirea, o senzaţie ciudată; îi mângâiau obrajii ca nişte petale minuscule de flori şi i se prindeau printre gene. Pentru o clipă, numai se umplu de bucurie şi împărtăşi ceva din entuziasmul lui Mercy. Apoi simţi cum frigul şi apa îi intră la picioare prin papucii subţiri de casă şi începu să tremure.

„Nu ştiu dacă-mi place”, se gândi ea”. Pe de o parte, e ceva nou şi frumos într-un fel, dar pe de alta, zăpada face totul să pară atât de întunecat, parcă aş fi ruptă de lume”. Undeva, departe, dincolo de vălurile acelea nesfârşite de alb, creşteau frunze verzi şi flori sub soarele strălucitor şi fierbinte. Oare le va mai vedea vreodată?

În dimineaţa următoare, temerile întunecate i se risipiră şi încântarea puse stăpânire pe ea. Cât vedeai cu ochii, sub cerul senin se întindea un univers sclipitor, sculptat într-un uluitor coral alb, ireal, complet tăcut, care-i tăia pur şi simplu respiraţia. Peisajul cu care era obişnuită arăta complet altfel. Nu se vedea nici urmă de viaţă sau de mişcare. Parcă ar fi fost cea dintâi care admira toată puritatea şi perfecţiunea aceea.

Apoi, în vreme ce contempla împrejurimile, o făptură îndrăzni să tulbure sălbăticia neatinsă. Pe covorul alb care fusese odată strada Principală înaintau patru boi,

înzăpeziţi până aproape de gât, care trăgeau după ei un plug greu. Împinsă de lama uriaşă, zăpada se revărsa într-un val gigantic.

— Fac drum prin zăpadă, îi explică Judith. Acum putem să ajungem la Predică.

În seara aceea, pentru prima oară de când fusese Kit arestată, William veni în vizită. Se ţinuse la distanţă, le explică el, din respect pentru bolnavele din casă. Se interesă politicos de sănătatea lui Mercy, iar ea îi zâmbi din patul pe care se odihnea, proptită cu nişte perne umplute cu pene. Rachel, un pic emoţionată, îi oferi un scaun. De cealaltă parte a şemineului, Kit era cufundată în tors. Luase roata de tors inul a lui Mercy şi încet-încet învăţa să scoată un fir subţire şi egal. Treaba cerea concentrare şi o mână sigură. Zumzetul roţii abia dacă încetini puţin când fata ridică ochii şi-i aruncă o privire gravă şi rece. William clipi şi întoarse ochii spre limbile focului. Judith întreţinea conversaţia. Nu-i convenea deloc că fusese nevoită să lipsească de la biserică şi de la predici. Acum voia să afle tot ce se mai întâmplase între timp, care dintre prietenele ei se înzdrăveniseră şi când puteau să se dea cu săniile.

— Sper să se-ntoarcă John cât mai repede, suspină ea. În decembrie e nunta lui Thankful Peabody şi n-aş suporta să nu fie aici cu ocazia asta.

— Oamenii spun că nu s-a mai auzit nimic despre detaşament încă de când s-au oprit la Hadley. Amerindienii au med atacat de câteva ori în ultima vreme pe drumul spre Deerfield.

Judith lăsă andrelele din mână şi se uită lung la William. Mercy îşi puse capul pe pernă şi închise ochii. Mătuşa Rachel sări în picioare, speriată.

— William, mă miră din partea ta că răspândeşti asemenea zvonuri, îl dojeni ea. Ştii cum se zice, atâta

vreme cât nu sunt veşti, e de bine. Hm, Mercy trebuia să doarmă de mult. E foarte palidă.

Rachel şovăi.

— Kit, tu şi cu William puteţi să faceţi focul în salonul de oaspeţi, dacă vreţi.

Kit nu ridică ochii de la roata de tors.

— Ar trebui groaznic de multe lemne să încălzim camera înainte de miezul nopţii, remarcă ea.

William înţelese aluzia şi-şi trase pe cap căciula groasă din blană de castor şi gluga. Kit nici nu s-ar fi ridicat de pe scaun, dar Rachel îi dădu un ghiont şi-i puse o lumânare în mână, forţând-o astfel să-şi conducă pretendentul până la uşă.

În hol, William nu părea deloc grăbit. Zăbovi atât de mult, încât Kit nu avu încotro şi închise uşa în spatele lor, ca să nu intre curentul rece în bucătărie.

— Mi-a fost dor de tine, Kit, zise William în cele din urmă. Trebuia să mă întorc.

Kit nu răspunse nimic.

— Nu pari prea încântată să mă vezi.

Cum ar fi putut fata să-i spună că, într-o vreme, îşi dorise din toată inima să-l vadă? Pe lângă asta, William mai avea ceva de spus.

— Nu vreau să crezi că am ceva cu tine, Kit, spuse el stânjenit. Toată lumea ştie că ai avut intenţii bune. În oraş toţi vorbesc despre cât de mult ai ajutat-o pe mătuşa ta în ultimele săptămâni. Kit, îţi promit, când te întorci, ai să vezi că lumea-i gata să uite totul şi-ai să poţi s-o iei de la capăt.

Kit privi în jos, la vârful cizmei uriaşe a lui William.

— Cum adică s-o iau de la capăt? întrebă ea încet.

— Adică gata, s-a terminat. Văduva Tupper s-a dus, iar pe fetiţa familiei Cruff n-o să mai fie nevoie s-o vezi prea des. Kit, de-acum înainte ar fi înţelept să te gândeşti

mai bine când ai de-a face cu unii oameni, nu crezi? Sigur, nu spun să nu facem acte de caritate, continuă el când văzu că fata dă să-l contrazică. Trebuie să avem grijă de cei săraci. Dar tu exagerezi, Kit.

— Dar n-a fost niciun act de caritate! izbucni Kit. Hannah şi Prudence sunt prietenele mele!

— Vezi, despre asta-i vorba. Ştii cum se zice: „Spune-mi cu cine te împrieteneşti ca să-ţi spun cine eşti”. Noi suntem cineva în oraşul ăsta, lumea se aşteaptă să fim un exemplu de bun simţ şi bună cuviinţă.

— Aha, iar eu trebuie să dau exemplu şi să le-ntorc spatele prietenilor mei, nu? spuse Kit, căreia îi scăpărau ochii.

— Of, Kit, o imploră William pe un ton jalnic. N-aveam de gând să mă cert cu tine-n seara asta. Dar încearcă să vezi lucrurile şi din punctul meu de vedere. E jenant pentru un bărbat să nu ştie niciodată ce mai are de gând soţia lui.

— E jenant pentru o soţie să nu ştie niciodată dacă se poate baza pe soţul ei, răspunse calm Kit.

William avu inspiraţia să se înroşească, dar rămase la fel de încăpăţânat.

Cu numai o lună în urmă, Kit şi-ar fi ieşit din fire imediat. Dar dintr-odată, îşi dădu seama că, de fapt, nu putea să se înfurie pe William. În noaptea aceea, pe malul fluviului, şi apoi în noaptea interminabilă petrecută în şopronul jandarmului, avusese timp de gândire din plin. Nu luase o decizie în mod conştient, dar în clipa aceea văzu lucrurile limpede.

— N-are niciun rost, William, spuse ea. Mereu am fi aşa jenaţi, şi tu, şi eu, toată viaţa. Am spera mereu să se schimbe celălalt şi-am fi mereu dezamăgiţi că nu s-a întâmplat. Oricât m-aş strădui, ştiu că n-o să-mi pese niciodată de lucrurile care ţi se par ţie aşa de importante.

— Casa nu-i ceva important pentru tine? întrebă el încet.

— Ba da, într-un fel este, recunoscu ea. Mi-ar plăcea să trăiesc într-o casă frumoasă. Dar nu şi dacă-nseamnă

că trebuie să fiu un exemplu. Nu şi dacă-nseamnă că nu pot să-mi aleg singură prietenii.

Şi William se gândise mult la asta. Nu păru surprins, doar avea un aer grav şi plin de regret.

— Poate că ai dreptate, Kit, se învoi el. Anul ăsta am tot sperat că ai să uiţi de ciudăţeniile tale şi-ai să-nveţi să te adaptezi aici. Dac-aş şti măcar că eşti gata să încerci…

Fata clătină din cap.

— Atunci, să nu mai vin?

— N-are niciun rost, William, repetă ea.

La uşă, tânărul se întoarse şi o privi, zăpăcit şi nemulţumit. În ochii lui se mai citea ceva din privirea pe care i-o văzuse în prima dimineaţă, la Casa de Adunare, în clipa aceea, Kit ştiu că ar fi fost de ajuns să spună o vorbă sau să întindă mâna. Dar nu spuse nimic, iar Wilbam deschise uşa şi dispăru.

Din acel moment, nu mai primiră decât rareori câte o vizită în serile lungi la gura focului. Ceasuri la rând, nu se auzea decât zumzetul roţii de tors şi zbârnâitul războiului de ţesut. În afară de câte o plecăciune politicoasă în dimineaţa de Sabat şi în Ziua Predicii, Kit nu îl mai văzu pe William până la nunta lui Thankful Peabody.

Nunta lui Thankful era prima sărbătoare din Wethersfield după molimă. Prin troienele până la brâu, cu sănii mici, cu sănii trase de cai sau cu perechi de rachete ovale legate de încălţări, tineri, vârstnici şi copii se adunară în casa cea mare a familiei Peabody, încântaţi să se lepede de chinul şi de grijile din ultimele săptămâni şi să se bucure alături de cei doi însurăţei fericiţi. Săptămâni

la rând avea să se vorbească despre festinul întins pe masă. Erau plăcinte cu mere, cu bucăţele de fructe şi cu fructe de pădure uscate, prăjiturele cu mirodenii şi glazură din sirop de arţar, fructe şi nuci confiate, carafe pline cu cidru dulce de mere şi halbe mari pline cu bere îndulcită, amestecată cu alcool şi servită fierbinte pentru bărbaţi.

— Şapte feluri de prăjituri, numără Judith pe furiş. Eu n-o să pot să am nici măcar pe jumătate la nunta mea.

Kit abia dacă o auzi. Îşi amintea de ultima nuntă la care fusese (oare trecuse doar un an de atunci?) în Barbados. Era suficient să închidă ochii şi vedea masa lungă, acoperită cu damasc, pe care erau aşezate platouri de argint şi de aur. Banchetul durase patru ceasuri. Lumina împrăştiată de candelabrele din cristal se reflecta sclipind în bentiţele şi în bijuteriile din aur. Se deschiseseră ferestrele cu pervazuri largi dinspre grădinile cu alei întortocheate, bine îngrijite, iar încăperea se umpluse de mireasma florilor adusă de briza dinspre mare.

Deşi se găsea în mijlocul unei mulţimi vesele, o singurătate aproape insuportabilă o învăluia pe Kit. Era pradă unei agitaţii de neînţeles. Ce o bântuia într-atât, ce o făcea să-şi dorească atât de mult să plece înapoi? Amintirile îndepărtate dintr-o lume frumoasă şi elegantă sau doar lumina din ochii lui Thankful, care, radioasă în rochia ei de mireasă din mătase roz, asculta toasturile pe care nuntaşii le ţineau pentru viitorul ei?

Kit şi Judith, pierdute fiecare în gândurile ei, stăteau împreună lângă perete; nu se puteau alătura petrecăreţilor.

De cealaltă parte a încăperii, William le privea sobru şi nemişcat.

După ce mireasa şi mirele plecară cu sania spre căsuţa nouă şi confortabilă care îi aştepta, oaspeţii se întoarseră la mesele încărcate. Într-un colţ, doi scripcari

încinseră o melodie veselă şi câţiva dintre tinerii mai îndrăzneţi începură să danseze. Nimeni nu-i băgă în seamă pe cei doi musafiri întârziaţi care intraseră însoţiţi de o rafală rece, care măturase sala, până când o femeie scoase un ţipăt şi cuprinse în braţe o siluetă acoperită de zăpadă. Muzica se opri dintr-odată şi râsetele încetară; toată lumea se îngrămădi să vadă cine venise.

Erau doi bărbaţi din Wethersfield întorşi din Massachusetts cu detaşamentul de rezervişti. Povestea lor curmă bucuria mesenilor. Dintr-un detaşament de douăzeci de oameni, numai opt se mai întorseseră la Hartford. La miazăzi de Hadley, înainte să ajungă la Deerfield, căzuseră într-o ambuscadă pregătită de amerindieni, care îi atacaseră sălbatic cu săgeţi şi cu puşti franţuzeşti. Patru bărbaţi fuseseră ucişi pe loc, iar alţi doi muriseră din cauza rănilor pe drumul spre casă. Restul fuseseră înconjuraţi şi luaţi prizonieri. Vreme de câteva zile, supravieţuitorii încercaseră să-i urmărească pe amerindieni, până când o ninsoare puternică îi oprise din drum. Pe urmele atacatorilor găsiseră trupul scalpat al unul dintre prizonieri şi, la cum era vremea, erau slabe speranţe ca amerindienii să-i fi cruţat pe ceilalţi. Se întorseseră, încălţaţi cu rachete de zăpadă, şi de-abia ajunseseră la Hadley când se pornise iarăşi viscolul.

Oaspeţii, dintr-odată dezmeticiţi, stăteau laolaltă, aşteptând un răspuns. Nu, niciunul dintre cei plecaţi din Wethersfield nu fusese ucis, dar unul dintre prizonieri era tânărul acela care-şi făcea studiile pe lângă doctor, John Holbrook.

În amestecul acela de uşurare şi de groază, nimeni nu băgă de seamă că Judith scoase un geamăt, apoi se clătină şi căzu. Kit şi Rachel săriră să o ajute, dar William ajunse la ea înaintea lor. Mai târziu, tot el o luă uşurel în braţe până la bancheta de lângă foc, o acoperi cu pături în

sania lui şi o duse acasă.

În săptămânile următoare, privind-o pe Judith, Kit înţelese cum se putea ca umbra gri care era acum mătuşa Rachel să fi fost odinioară obiectul admiraţiei generale a unei armate. Disperarea ştersese culorile şi viaţa de pe chipul lui Judith, iar trăsăturile ei delicate se transformaseră într-o mască îngheţată. Pe Kit o durea inima când o vedea aşa. Dar şi mai mult suferea pentru Mercy, care nu-şi putea exprima durerea nici prin cuvinte, nici prin lacrimi. Oare avea să facă faţă, cu puterile ei greu încercate, acelei poveri? Rachel era îngrijorată că fiica ei nu lua în greutate şi trebăluia întruna pe lângă foc, pregătind tot felul de mâncăruri hrănitoare pe care Mercy, ascultătoare, încerca să le înghită. În mod ciudat, durerea părea să schiţeze pe chipul lui Mercy o frumuseţe pe care nu o avusese niciodată. Dincolo de ochii cenuşii, limpezi, lumina încă ardea.

„Să-i spun?” se întrebă Kit. Mercy avea cu siguranţă dreptul să ştie că John o iubise. Dar văzând cât de tăcută era Mercy, Kit găsi puterea să-şi învingă propriul impuls. Avea să vină şi vremea când Mercy putea să afle totul.

Crăciunul trecu aşa cum venise, fără nicio bucurie. Nu se sărbătorea nimic în oraşul acela puritan, nu se găteau feluri speciale, nu se făceau daruri. Ziua trecu ca oricare alta, cu la fel de multă muncă, iar Kit nu spuse nimic, ruşinată că într-o casă atât de tristă îşi mai amintea încă de momentele fericite tipice Crăciunului englezesc.

Luna ianuarie se scurse cu greu, apoi februarie trecu şi ea. Cei mai mulţi dintre orăşeni spuneau că aveau parte de cea mai cruntă iarnă de când se ştiau ei. Bătrânii clătinau din cap, cu gândul la viscolele din copilărie, dar pentru Kit cu greu s-ar fi putut imagina ceva mai mohorât decât iarna aceea, prima din viaţa ei. Nu mai vedea niciun fel de frumuseţe într-o lume învelită în alb. Ajunsese să

urască zilele nesfârşite când era prizonieră în casă, iar pe geam nu se vedea nimic în afară de nişte văluri mişcătoare de gri pal, când în faţa uşii troienele ajungeau până la brâu şi-ţi rupeai spatele ceasuri întregi numai ca să croieşti o potecuţă spre fântână. Ura podelele reci, unde trăgea curentul, colţurile îngheţate ale încăperilor, veşnica duhoare de animale care ieşea din hainele groase puse la uscat lângă şemineu. În fiecare seară se temea de clipa în care ea şi Judith trebuiau să urce în frigul muşcător de la etaj, neluând cu ele decât un amărât de încălzitor de pat. Însă, oricât de sătulă de stat în casă zile în şir ar fi fost, ieşirile erau altă pacoste. Îi era silă de toate pregătirile pentru drumul spre Adunare, de cizmele grele din piele, de ciorapii tricotaţi din lână pe care îi trăgea peste încălţări, de sobiţa grosolană de pus la picioare pe care o aveau de cărat şi care se răcea cu mult înainte să se termine predica, lăsându-i cu tălpile reci şi cu înţepături în degetele de la picioare, în vreme ce respiraţiile enoriaşilor se ridicau spre tavan ca tot atâtea fuioare de fum din hornuri.

Oare cum putuse Hannah să îndure aşa ceva? se întreba adesea Kit, cutremurându-se, cum stătuse ea singură acolo, în căsuţa ei, cu urletul vântului la uşă, doar cu pisica şi caprele, săptămâni în şir? Nutrea speranţă că acasă la bunica lui Nat se găsea un şemineu zdravăn, şi parcă-i mai venea inima la loc când se gândea cum împărţeau cele două bătrânele căldura focului.

Apoi, în agitaţia ei, gândurile începeau să-i plutească în urma *Delfinului*. Nat se oferise să o ia cu el. Şi dacă i-ar fi acceptat propunerea? Dacă nu s-ar mai fi întors niciodată, i-ar fi păsat cu adevărat cuiva din casa aceea? Ar fi fost în Barbados deja. În clipa aceea ar fi…

Fie că se nimerea cu o mătură în mână sau cu piciorul pe pedala roţii de tors, se oprea atunci şi-şi

imagina că păşea pe aleea lată care ducea la casa bunicului ei şi că ieşea pe veranda lungă şi umbroasă. Apoi revenea cu picioarele pe pământ. Visele erau o dovadă de slăbiciune. Casa era vândută, ea se afla acolo, în Noua Anglie, iar Nat poate că nici nu vorbise serios.

Într-o noapte, se trezi dintr-un vis foarte intens. Unul lângă altul, la prora *Delfinului*, ea şi Nat priveau cum curba bine cunoscută a carenei despica lin apele liniştite, de culoarea turcoazului. Fără zgomot, ajungeau într-un port presărat cu palmieri, unde în aer se simţea mireasma florilor şi unde fericirea, asemenea luminii soarelui, o învăluia şi-i umplea inima până dădea pe dinafară.

Se trezi în întunericul îngheţat. „Vreau să mă întorc”, recunoscu ea până la urmă, plângând. „Vreau acasă, unde e numai verde, vreau să nu mai văd zăpadă în faţa ochilor cât oi trăi!” Lacrimile îi frigeau pleoapele şi îngheţau imediat ce atingeau faţa de pernă. Întinsă lângă Judith, încordată, fata luă o hotărâre.

Din clipa aceea, oricât de mohorâte ar fi fost zilele, se agăţa de visul ei. Uneori, de nerăbdare, îi vorbea lui Mercy despre Barbados.

— Odată, când eram mică-mică, povestea ea acoperind zumzetul roţii de tors, bunicul m-a luat cu el să văd o peşteră mare. Nu puteai intra decât la reflux, iar când mai venea câte un val şi se spărgea de stânci, atunci la intrarea în peşteră se făcea ca o perdea de apă. Dar înăuntru era linişte şi pace, iar apa de pe jos era limpede ca sticla. Sub apă era un fel de grădină făcută din pietre colorate, iar de tavanul peşterii atârnau tot felul de forme ciudate, ca ţurţurii ăia de la fereastră, numai că erau verzui, portocalii şi roz. Era aşa de frumos, Mercy…

Mercy privea chipul nostalgic al lui Kit şi zâmbea înţelegătoare. „Ştie”, se gândi Kit. „Când am să le spun că m-am hotărât, n-o să-ncerce să mă oprească. O să-i pară

rău, cred, dar până la urmă o să se simtă cu toţii oarecum uşuraţi”.

Şi până la urmă, îşi tot spunea ea, nu era mai bine pentru toată familia dacă pleca? îi ajuta atât cât putea, dar asta nu era nimic faţă de toate necazurile pe care le pricinuise şi în plus, era încă un suflet în casă de hrănit şi de îmbrăcat. Deşi nimeni nu făcuse nici cea meu mică aluzie, adevărul cumplit era că în casa Wood, unde nu demult două fete aveau tot ce le trebuia, acum urmau să fie trei fete bătrâne.

Nu, se corectă ea, Judith n-avea să fie fată bătrână. Kit îl privise pe William la Adunare şi ştia că-şi aştepta momentul. Chiar dacă stătea cu ochii în pământ, Judith era şi ea perfect conştientă de ce se întâmpla. Era frumoasă şi avea toate meritele: locul ei era în casa cea nouă de pe strada Mare. În inima lor, şi ea, şi William, şi Judith ştiuseră asta dintotdeauna. Acum era doar nevoie de timp pentru ca lucrurile să intre pe făgaşul lor normal, iar cei doi să formeze un cuplu, cum ar fi trebuit să fie înainte să apară Kit şi John Holbrook.

În martie, un alt viscol îngropă oraşul în nămeţi. Zilele lungi treceau încet, toate la fel, ca firele nesfârşite ale războiului de ţesut. Gerul năprasnic nu dădea înapoi, însă lumina zilei începuse să zăbovească mai mult. În fiecare după-amiază aprindeau din ce în ce mai târziu lumânările.

A

Într-o după-amiază, târziu, Judith doar ce aşezase sfeşnicul de alamă pe masă, iar fetele trăgeau masa mai aproape de cămin, pentru cină, când cineva bătu la uşă.

— Kit, vezi cine e, spuse Rachel, ocupată cu altceva. Nu vreau să-mi scot mâinile din făină.

Kit se duse în hol, lăsând uşa de la bucătărie deschisă în urma ei, trase zăvorul şi deschise uşa. În prag stătea o

siluetă numai piele şi os, îmbrăcată în zdrenţe; fata făcu un pas înapoi şi bărbatul pătrunse în casă şi se opri în pragul bucătăriei. Deodată, Judith scăpă din mână un castron de lemn, care căzu pe jos cu un zdrăngănit.

Rachel îşi şterse mâinile de şorţ şi făcu câţiva paşi, încercând să distingă ceva în penumbră.

— Tu eşti… John? şopti ea cu voce tremurândă.

Bărbatul nici măcar nu o auzi. Privirea lui se îndreptase direct către Mercy, care stătea lângă şemineu, de unde îl privea, la rândul ei, cu ochii ei mari, albă la faţă. Apoi, cu un suspin răguşit, fără o vorbă, John Holbrook străbătu încăperea poticnindu-se şi căzu în genunchi, cu capul în poala lui Mercy.

Capitolul 21

A

Într-o zi de predică din aprilie, în Casa de Adunare se făcură două anunţuri de căsătorie în acelaşi timp. John Holbrook şi Mercy Wood. William Ashby şi Judith Wood.

În casa familiei Wood se trebăluia din zori şi până aproape de miezul nopţii. Erau atâtea de făcut, atâtea lucruri de pregătit pentru nunta dublă care fusese stabilită pentru începutul lunii mai. Mai întâi, se punea problema esenţială a zestrei celor două fete. Judith strânsese cu grijă, încă din copilărie, o mulţime de pânzeturi, adăugând câte o piesă îndrăgită din când în când, şi mereu lucrase la război şi cususe. Dar Mercy nu se gândise niciodată la zestre. N-avea nici măcar o faţă de pernă sau un şervet de masă care să fie ale ei. Acum, deşi Rachel se agita şi cosea întruna, Mercy tot nu părea să acorde vreo importanţă subiectului. La ce-i trebuia zestre, spunea ea cu simţ practic, dacă oricum nu pleca de acasă? Ea şi John hotărâseră deja ca măcar în primul an să locuiască şi ei în casa încăpătoare a familiei Wood. Salonul de oaspeţi fusese pregătit, văruit şi înzestrat cu perdele noi de in

John se întorsese la studiu lângă dr. Bulkeley. Nu meu era deloc nesigur, iar privirea şi vocea calmă scoteau la iveală puterea lăuntrică pe care Kit mereu bănuise că o are, dincolo de blândeţea de care dădea dovadă. Cât fusese prizonier, aşteptând ocazia să evadeze – o perioadă despre care nu vorbea niciodată –, şi pe drumul spre casă, când coborâse cu greu, urmărit de amerindieni, de-a lungul fluviului Connecticut, John găsise răspunsul la întrebările sale.

— Dr. Bulkeley este exact cum credeam, un mare savant şi un mare gentleman, explica el. În politică, îşi urmează doar conştiinţa, dar eu cred că se înşală. Am ajuns la o înţelegere. El îmi predă teologie şi medicină, dar eu am dreptul să gândesc ce vreau.

Prin iunie, John avea să fie pregătit să meargă într-una dintre micile parohiii care se ridicaseră la miazăzi şi la apus de Wethersfield.

Casa lui William de pe strada Mare era aproape gata. Tânărul punea laolaltă, bucată cu bucată, lucrurile de preţ care aveau să o mobileze: cadre de pat, cufere şi scaune frumoase, lucrate manual de priceputul tâmplar din Wethersfield, Peter Blinn, farfurii de cositor lustruite şi un set de linguri de argint de la Boston, castroane din porţelan veritabil, alb cu albastru, aduse de la Delă, din Olanda. Judith ştia exact locul fiecărui lucruşor în casa cea nouă şi cum să întreţină fiecare comoară ca să-şi păstreze strălucirea. Ea şi William îşi petreceau serile făcând fericiţi planuri şi îţi creştea inima când îi vedeai cât sunt de mulţumiţi. William i se părea lui Kit mai de treabă ca niciodată.

În mijlocul acestor pregătiri, Kit îşi vedea de planul său în tăcere. Nu voia să-l împărtăşească nimănui până când nu stabilea toate detaliile. Ştia că plecarea ei avea să fie un şoc pentru familie. Rachel, dar şi Matthew, în felul

lui, o priveau ca pe fiica lor, dar chiar şi o fiică binevenită şi iubită putea fi o problemă. Locul ei nu era acolo, de fapt. John urma să ajute la munca pământului, Mercy să se ocupe în continuare de treburile casei, deci Kit nu mai era obligată să ia asupra sa toate corvezile acelea pe care nu le putea suferi. Aveau să protesteze, poate chiar să regrete puţin, dar în inima lor nu ar fi fost oare uşuraţi dacă pleca?

Gheaţa de pe fluviu se sparse mai întâi în blocuri mari, care plutiră o vreme, apoi se subţiară şi dispărură. Bacul începu din nou să traverseze zilnic fluviul încoace şi încolo, de la debarcaderul lui Smith până pe celălalt mal. Ambarcaţiunile mici ieşiră din adăposturile unde fuseseră ancorate pe durata iernii, şi într-o zi, o gloată veselă se îmbulzi pe strada Principală să întâmpine prima corabie care venea dinspre New London.

În după-amiaza aceea, Kit se urcă în pod şi se uită prin cele şapte cufaraşe pe care le adusese cu ea. Nu umblase prin ele toată iarna. Deschise capacele, unul după altul şi ridică rochiile diafane, privindu-le în lumina slabă. Parcă trecuse o viaţă de când purtase lucrurile acelea! Şi totuşi, abia dacă trecuse un an! Mătăsurile, muselinele şi voalurile încă străluceau, erau neatinse şi frumoase şi cu siguranţă că nu le trecuse încă moda. Le mângâie cu nostalgie. I-ar fi plăcut să lepede veşmintele sărăcăcioase de lână şi să mai simtă o dată pe piele mătasea cea moale, să audă cum foşnesc jupoanele la fiecare mişcare.

Dar rochiile aveau acum altă întrebuinţare. Oare avea să scoată pe ele suficient cât să-şi plătească traversarea pe corabie? Astfel de ţesături fine erau o raritate în Connecticut. Aflase chiar că în multe familii o rochie din aceea se lăsa moştenire trei generaţii la rând, ca o comoară. Sigur avea să găsească nişte cumpărători la Hartford, ba poate chiar şi acolo, la Wethersfield, dar încă nu ştia cum ar fi putut să-i găsească.

Când ajunse la rochia albastru-păun, şovăi. Judith arătase minunat când o purtase. „Dacă m-ar vedea William îmbrăcată aşa!” spusese ea atunci. Puse rochia deoparte şi alese cu grijă încă una, o muselină fină, cu floricele albastre. Avea de gând să i le ducă direct unchiului Matthew, iar de data asta era sigură că avea să-şi lase. fetele să accepte darurile, pentru că ştia că erau oferite cu dragoste, nu din mândrie.

Toate planurile lui Kit se întorceau către Barbados. Nu-şi făcea nicio iluzie legată de ce o aştepta acolo. Nu se întorcea ca nepoata lui *sir* Francis Tyler, ci ca o femeie singură, care trebuia să muncească pentru a se întreţine. Ajunsese la concluzia că ar fi fost foarte bine dacă se angaja ca guvernantă în casa unei familii bogate. Îi plăcea să lucreze cu copiii şi spera ca în casa respectivă să fie şi o bibliotecă unde ar fi putut învăţa şi ea lucruri noi, nu numai copiii. Oricum ar fi fost, ar fi avut deasupra cerul albastru, iar în jur, căldura, culorile, miresmele şi toată frumuseţea după care-i tânjea inima.

Într-o zi, pe la jumătatea lui aprilie, mergea de una singură pe drumul de la Miazăzi. Nu putea merge prea departe, căci fluviul era încă umflat de la topirea zăpezilor. Ieşise din matcă, aşa că plopii de pe mal erau cufundaţi adânc în apă, iar în locul terenurilor cultivate cu porumb erau acum lacuri cât vedeai cu ochii. Iazul Mierlei fusese înghiţit cu totul, iar căsuţa lui Hannah, dacă ar mai fi fost în picioare, ar fi fost inundată până sus, la acoperiş. Biata Hannah, oare cum îndurase calvarul acela ani la rând? Vedea apele cum cresc, îşi muta lucruşoarele tot mai sus, pe căpriorii casei, pleca Dumnezeu ştie unde să se adăpostească prin cine ştie ce hambar sau depozit părăsit, apoi se întorcea, la retragerea apelor, făcea curat şi o lua de la capăt cu grădina inundată. Ca de fiecare dată când urla vântul şi stratul de zăpadă se îngroşa, Kit era

mulţumită că prietena ei se afla la adăpost, într-o locuinţă adevărată.

A

Dar îi era atât de dor… îndrăgise foarte mult căsuţa aceea.

Se căţără pe o stâncă uscată de soare şi adulmecă aerul. Se simţea o aromă de pământ, greu de definit, care-i îmbăta simţurile. Mugurii de salcie erau de un verde-galben crud. Crengile golaşe ale arţarilor se împodobiseră cu muguri roşii, care stăteau să plesnească. Un tufiş nu prea înalt din apropiere înflorise şi era plin de ciucuri mici şi gri. Curioasă, întinse mâna şi atinse unul – era pufos şi moale ca pisicul pe care îl ţinuse în braţe Prudence în după-amiaza aceea de vară. Kit îşi dădu seama deodată că Noua Anglie, care îi dezvăluise deja miracolul toamnei şi minunea zăpezii, mai avea un secret. De data aceasta era o promisiune discretă, o aluzie tulburătoare la o frumuseţe încă reţinută, un semn pe care sufletul ei îl primea, un îndemn către o destinaţie necunoscută.

Uitase că vara avea să vină iar, că verdele urma să pună stăpânire peste câmpurile îngheţate, că pământul avea să fie arat, întors cu faţa la soare, însămânţat, că Lunca urma să se primenească. Oare de acolo venea forţa locuitorilor din Noua Anglie, aşa îndurau ei iarna, ştiind că venirea verii merita încă şi mai mult aşteptarea?

Totuşi, aerul primăvăratic aducea cu el şi ceva trist, mai dureros decât singurătatea iernii. Acea promisiune nu era pentru ea. „Plec”, se gândi ea, şi pentru prima oară, gândul nu-i aduse nicio bucurie, din contră, simţi cum o cuprinde nostalgia. Nu voia să plece de acolo, până la urmă. Dacă n-avea să mai păşească vreodată prin Luncă? Dacă n-avea să mai stea în penumbră, alături de Mercy, dacă nu avea să o vadă pe Judith în casa cea nouă sau cum a crescut Prudence? Dacă n-avea să-l mai vadă niciodată

pe Nat Eaton?

Dintr-odată, o cuprinse tremuratul. Privi în sinea ei către visul care-i ţinuse loc de consolare atâta vreme. Era şters şi subţiat, ca o scrisoare citită şi răscitită. Încercă să-şi aducă aminte cum era pe puntea *Delfinului* şi să vadă în faţa ochilor portul Barbados. Nu găsi bucuria aşteptată; ţărmurile din vis erau şterse, ireale. De ce-şi închisese inima şi nu voia să înţeleagă adevăratul sens al visului? De când ştia, de fapt, că nu imaginea portului aducea fericirea ameţitoare din clipa aceea, ci convingerea că se afla lângă persoana iubită?

„Dac-aş putea să plec cu Nat”, îşi dădu ea seama deodată, „n-ar mai conta unde mergem, în Barbados sau doar în susul şi-n josul fluviului. Casa noastră ar fi *Delfinul*”.

„Nu-i scăpare dacă nu-i şi dragoste la mijloc”, aşa îi spusese Hannah. Oare bătrâna ştiuse de pe atunci, când ea nici nu bănuia încă? Nu despre scăpare visase, ci despre dragoste. Iar dragostea însemna Nat.

Probabil că însemnase Nat încă de la bun început, recunoscu ea, iar gândul îi aduse o siguranţă pe care nu o mai avuse niciodată în emul acela zbuciumat. Amintirile cu Nat dădură năvală – sprinten şi sigur pe el, aşa cum îl cunoscuse prima oară, aplecat în echilibru pe un capăt de vergă să prindă o pânză care se zbătea în vânt, râzând cu capul dat pe spate sau cu ochii scăpărând de furie, aşezat pe acoperişul de stuf, în bătaia soarelui, ieşind miraculos din ceaţă în dimineaţa aceea, aplecându-se blând să urce o bătrânică speriată în barcă – şi aşa cum îl văzuse ultima oară, stând în picioare lângă uşa de la biroul magistratului, transmiţându-i linişte şi putere prin valurile de furie şi confuzie.

„Nat face şi el parte din Noua Anglie”, se gândi ea, „ca John Holbrook, ca unchiul Matthew. Cum de nu mi-am

dat seama niciodată că e de-al lor? Pare el aşa, nepăsător, dar e făcut din aceeaşi rocă. Hannah s-a sprijinit pe el ani de zile. Iar eu n-am vrut să văd”.

Era prea târziu? „M-a întrebat dacă merg cu el”, îşi aminti ea. „Dar ce a vrut să spună cu asta? Că nu-i place să vadă că oamenii au necazuri? Şi s-a întors. A riscat să fie biciuit şi s-a întors să mă ajute. Dar la fel a riscat şi când a salvat pisica galbenă!”

După mult timp, Kit o porni înspre casă. Soarele coborâse şi razele lui cădeau pieziş, iar în spatele ei începu o melodie frumoasă şi tristă. Judith îi explicase că erau nişte broscuţe care trăiau în mlaştină. Dar de ce i se rupea inima când le auzea? „Prea târziu? Prea târziu?” întrebau ele iar şi iar, şi Kit o luă la fugă pe drum către casă, să nu le mai audă.

Din clipa aceea, din luncă, Kit nu mai făcu niciun plan. Începu să aştepte şi atât. Reuşi cumva să întâmpine toate corăbiile de negoţ care veneau pe fluviu în sus. Ce frumoase şi ce mândre erau micile vase cu pânze! îi sărea mereu inima când le zărea pânzele întinse. Şi totuşi, fiecare catarg nou care străbătea cotul fluviului însemna încă o dezamăgire. Aştepta întruna, străduindu-se să distingă forma sculptată de la prora şi mereu, când vedea figurinele ciudate, albe şi lucioase, o cuprindea tristeţea. De ce nu venea *Delfinul*?

În a doua zi de mai, când ajunse pe debarcaderul de la Wethersfield, un ketch mic şi cochet era deja legat la med, proaspăt vopsit, cu pânze albe, curate şi nici urmă de cochilie pe carenă. Probabil că doar ce fusese lansat la apă.

Pe chei era mare zarvă, se descărcau mărfuri, oamenii se târguiau. Un marinar în haină albastră se aplecă să verifice un rând de butoaie, şi când se îndreptă de spate, chiar înainte să se întoarcă sau să-l poată

recunoaşte în mod conştient, Kit o luă la fugă.

— Nat!

Salutul îi ţâşni din piept. Se întoarse şi o văzu, iar atunci o luă şi el la fugă. Când o prinse de mâini, fata se opri, dar cheiul, corabia şi Nat continuau să i se învârtă în faţa ochilor.

— Kit? Kit, da? Nu doamna Ashby?

— O, nu, Nat! Nu!

— Credeam că nu mai ajunge bătrânul *Delfini*

Privirea albastră era prea greu de suportat. Fată întoarse ochii şi-şi dădu seama că se aflau în mijlocul unei mulţimi. Îşi trase mâinile şi făcu un pas înapoi, încercând, prea târziu, să-şi recapete demnitatea.

— Ce-ce mai face Hannah? se bâlbâi ea.

— Cum nu se poate mai bine. Ea şi bunica s-au împăcat de minune.

— Şi *Delfinul*? A păţit ceva?

— A luat o lovitură mai puternică. E-n reparaţii la atelier. Ce părere ai de noul ketch?

— E minunat.

Apoi, ceva din tonul lui o făcu să se uite mai atent la el. Haina albastră cu butoni de alamă era nou-nouţă, iar Nat plesnea de mândrie ca vopseaua lucioasă de pe corabia cea nouă.

— Nat… vrei să zici că… Doar nu… Doar nu vrei să spui că asta-i corabia ta?

— Mai am câteva plăţi şi gata. După o vară bună de negoţ, o să fie-a mea bucăţică cu bucăţică, de la prora la pupa.

— Nu-mi vine să cred! E o frumuseţe, Nat! Chiar mai frumoasă decât *Delfinull*

— Ai văzut cum i-am spus?

Kit se aplecă să vadă literele pictate vesel pe traversă:

— *Vrăjitoarea*! Cum ai îndrăznit? Hannah ştie?

— A, nu după Hannah am botezat-o. Atunci, în ziua aia, n-am făcut nici zece kilometri în josul fluviului şi mi-am dat seama c-o lăsasem în urmă pe-adevărata vrăjitoare.

Kit nu îndrăzni să-l privească.

— Pot să văd, Nat? întrebă ea. Mă iei la bord?

— Nu, încă nu.

Vocea lui suna hotărât.

— Vreau să-l văd pe unchiul tău întâi, Kit.

Vorbele veneau unele după altele, pe neaşteptate.

— Oare o să i se pară de-ajuns noul ketch? O să fie şi-o casă într-o zi, la Saybrook sau aici în Wethersfield, dacă vrei. Numai la asta m-am gândit toată iarna. În noiembrie, pornim spre miazăzi, spre Indii. Iar vara…

— Iar vara Hannah şi cu mine o să ne facem o grădină!

— Kit…

Nat privi mâhnit de-a lungul cheiului plin de oameni.

— Of, tocmai aici s-a nimerit! Nu aşa plănuisem eu. Nu mă inviţi să merg acasă cu tine?

Fericirea se revărsă într-un râs tremurat.

— Căpitane Eaton, ar fi o onoare să luaţi prânzul cu noi.

— Atunci, ce mai aşteptăm? *f* îi oferi braţul, iar Kit îl apucă, dar rămase pe loc şi se uită în urmă.

— Aş vrea să urc pe corabie. Te rog, Nat, înainte să mergem! Nu mai pot de nerăbdare să-mi cunosc tiza!

— Nu, spuse el din nou, ducând-o hotărât spre drum. Ketchul ăsta face numai ce vrea. E o corabie încăpăţânată ca o vrăjitoare. Cât am urcat fluviul parc-a tot stat şi-a aşteptat. Acum o să aveţi de aşteptat, amândouă. N-am de gând s-o dezamăgesc, Kit. Când am să te iau la bordul *Vrăjitoarei*, am să te iau pentru toată viaţa.

Nota autoarei

Povestea lui Kit Tyler este întru totul fictivă. Casa în care trăieşte familia Wood, precum şi toate celelalte aventuri care au loc acolo nu au existat decât în imaginaţia mea, însă anumite case vechi, asemănătoare, se mai găsesc şi acum în Wethersfield, una dintre primele aşezări ale Coloniei Connecticut. Lunca Mare se întinde în continuare, liniştită, de-a lungul fluviului, şi ruinele unui depozit marchează locul unde se afla odinioară un port fluvial

A

Înfloritor. În povestea imaginară apar şi câteva persoane care au existat în carne şi oase. *Sir* Edmond Andros, guvernatorul regal, căpitanul Samuel Talcott, magistratul, Eleazer Kimberley, directorul şcolii şi pastorul Gersholm Bulkeley, regalist înfocat, au reprezentat cu toţii mari figuri ale vremii lor, iar lupta dusă de cetăţenii coloniei pentru a-şi păstra Carta este cunoscută de toţi elevii din Connecticut.

Cuprins

Introducere 5
Vrăjitoarea de la Iazul Mierlei 11
Nota autoarei 238